

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_198133

UNIVERSAL
LIBRARY

OSMANIA UNIVERSITY LIBRARY

K83.1

Call No. D 52 H

Accession No. K6790

Author దేవగిరి B.

Title శుక్ల ముఖసింహ మహా రాజా
రాజగిరి. 1949

This book should be returned on or before the date
last marked below.

ಜೀವನ ಸಾಹಿತ್ಯ ೧

ಹುಚ್ಚ ಮುನಸೀಸ ಮತ್ತು ಇತರ ಕತೆಗಳು

ಬಾಗಲೋಡಿ ದೇವರಾಯ

ಜೀವನ ಕಾರ್ಯಾಲಯ
ಬಸವನಗುಡಿ
ಬೆಂಗಳೂರು ೪

ಮೊದಲ ಮುದ್ರಣ ೧೯೪೯

ಬೆಲೆ : ೧-೪-೦

ಎಲ್ಲ ಅಧಿಕಾರವನ್ನೂ ಕಾದಿರಿಸಿದೆ

ಪ್ರಕಾಶಕರು

ಜೀವನ ಕಾರ್ಯಾಲಯ, ಬಸವನಗುಡಿ, ಬೆಂಗಳೂರು ೪

ಮುದ್ರಕರು

ಶ್ರೀ. ಗೋ. ಕುಲಕರ್ಣಿ, ಸಾಧನ ಮುದ್ರಣಾಲಯ, ಧಾರವಾಡ

ಮುನ್ನುಡಿ

ಎರಡು ವರ್ಷದ ಹಿಂದೆ ನಾನು ಮದರಾಸಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದ ವೇಳೆ ಅಲ್ಲಿಯ ಕ್ರಿಶ್ಚಿಯನ್ ಕಾಲೇಜಿನ ಕರ್ಣಾಟಕ ಸಂಘದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಭಾಷಣ ಮಾಡಬೇಕಾದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಆಗ ಆ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಆಂಗ್ಲ ಅಧ್ಯಾಪಕರಾಗಿದ್ದ ಶ್ರೀ ಬಾಗಲೋಡಿ ದೇವರಾಯರ ಪರಿಚಯ ಲಾಭವನ್ನು ಪಡೆದೆನು. ಶ್ರೀಯುತರು ಕನ್ನಡ ಲೇಖಕರೆಂದು ಮಿತ್ರರಿಂದ ತಿಳಿದು ಇವರಿಂದ “ಜೀವನ” ಪತ್ರಿಕೆಗೆ ಲೇಖನಗಳನ್ನು ಬೇಡಿ ಬಂದೆನು. ಇಂಥ ಬೇಡಿಕೆ ನೂರು ಕಿವಿಗೆ ಬಿದ್ದರೆ ಒಂದು ಮನಸ್ಸನ್ನು ಮುಟ್ಟುತ್ತದೆ. ಬಾಗಲೋಡಿಯವರು ನನ್ನ ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನು ಮನಸ್ಸಿಗೆ ತಂದುಕೊಂಡರು; ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲದಲ್ಲೇ ಒಂದು ಕತೆಯನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದರು. ಅದರ ಹೆಸರು “ಶುದ್ಧ ಫಟಿಂಗ.” ಅದು ಈ ಸಂಕಲನದಲ್ಲಿದೆ. ನನಗೆ ಅದು ಬಹು ಒಪ್ಪಿಗೆ ಆಯಿತು; ಅದನ್ನು “ಜೀವನ” ದಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಿಸಿದೆನು. ಅದು ಮೊದಲು ಈ ಮಿತ್ರರು ಆ ಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗಲು ಹಲವು ಕತೆಗಳನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದಾರೆ. ಹಲವು ಈಗಾಗಲೇ ಪ್ರಕಟವಾಗಿವೆ. ಉಳಿದವು ಮುಂದೆ ಪ್ರಕಟವಾಗಲಿವೆ. ಹೀಗೆ ಮೊದಲಾಗಿ ಬೆಳೆದು ಬಂದಿರುವ ನಮ್ಮ ಬಾಂಧವ್ಯ ಈಗ ನನಗೆ ಈ ಕಥಾ ಸಂಕಲನದ ಪ್ರಕಾಶಕನಾಗುವ ಗೌರವವನ್ನು ತಂದುಕೊಟ್ಟಿದೆ.

ಇದು ಬಹು ನಿಜವಾದ ಒಂದು ಗೌರವ ಎಂಬುದನ್ನು ಈ ಕತೆಗಳನ್ನು ಓದುವವರು ಮನಗಾಣುವರೆಂದು ನನ್ನ ನಂಬಿಕೆ. ಸಣ್ಣ ಕತೆಗಳು ತಕ್ಕಷ್ಟು ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತಿರುವ ಈ ದಿನದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀ ಬಾಗಲೋಡಿಯವರ ಕತೆಗಳು ಅವರದೇ ಆದ ಒಂದು ವಸ್ತುವೈಶಿಷ್ಟ್ಯ, ಕಥನಪದ್ಧತಿ, ಉಚಿತ ಶೈಲಿ, ರಸ ಸಿದ್ಧಿಗಳಿಂದ ನಿರಾಯಾಸವಾಗಿ ಒಂದು ಮೇಲ್ಮಟ್ಟವನ್ನು ಮುಟ್ಟುತ್ತವೆ. ಇದರ ಕಾರಣ ನನಗೆ ಕಾಣುವ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಲೇಖಕರು ತಮ್ಮ ಹುಟ್ಟುನಾಡಿನ ಜೀವನವನ್ನು ಒಲಿದ ಕಣ್ಣಿಂದ ನೋಡಿ ಬಗೆಯರಳಿ ಗ್ರಹಿಸಿರುವುದು. ಆ ಒಲುಮೆಯ ಫಲವಾಗಿ ಇವರಿಗೆ ಆ ನಾಡ ನಡೆಸುಡಿಯ ಸೊಗಸಿನ ಗುಟ್ಟು ತಾನಾಗಿ ಕೈಸೇರಿದೆ. ಇಲ್ಲಿಯ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಮಂಗಳೂರಿನ ಸುತ್ತಿನ ಕನ್ನಡ

ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣಬಹುದಾದಂಥವರು; ಇಲ್ಲಿಯ ಸನ್ನಿವೇಶಗಳು ನೇರವಾಗಿ ಅಲ್ಲಿಯ ಜೀವನದಿಂದ ಮೂಡಿರುವವು; ಇಲ್ಲಿಯ ಮಾತು, ಇಲ್ಲಿಯ ಹಾಸ ಅಲ್ಲಿಯ ಯಾವುದೇ ಊರಿನಲ್ಲಿ, ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಕೇಳಿ ನೋಡಬರುವಂಥವು. ಜೀವನಕ್ಕೆ ಹತ್ತಿರವಾದಷ್ಟು ಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಕೆ ಕಳೆ ಕೂಡುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವುದು ಸರ್ವಸಮ್ಮತವಾದ ಒಂದು ಸೂತ್ರ. ಈ ಸಂಕಲನದ ಕತೆಗಳು ಈ ಸೂತ್ರಕ್ಕೆ ಒಂದು ನಿದರ್ಶನವಾಗುವಂತೆ ಒಂದು ಕನ್ನಡ ಪ್ರಾಂತದ ಬಾಳುವೆಯಲ್ಲಿ ಬೇರೂರಿ ನಿಂತಿವೆ.

ಪ್ರಾಂತಜೀವನದ ಚಿತ್ರವೆಂದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಇವು ವಿಶ್ವಜೀವನದ ಚಿತ್ರವಾಗಲಿಲ್ಲವೆಂದಲ್ಲ. ತಾನು ಚಿತ್ರಿಸುವ ತನ್ನ ಪ್ರಾಂತದ್ದನ್ನು ಜೀವನದ ಹೊರಮುಖವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಅರಿತ, ಗುರುತಿಸಿದ, ಲೇಖಕನು ವಿಶ್ವಜೀವನವನ್ನು ಸೋಕದೆ ನಿಲ್ಲಬಹುದು. ಬಾಗಲೋಡಿಯವರು ತಾವು ಕಂಡ ಜೀವನದ ಒಳಗನ್ನು ನೋಡಿದಾರೆ, ಗ್ರಹಿಸಿದಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಪ್ರಾಂತ ಜೀವನದ ಈ ಚಿತ್ರಗಳು ವಿಶ್ವಜೀವನದ ಚಿತ್ರಗಳೂ ಆಗಿವೆ. ಒಂದು ಉದಾಹರಣೆಯನ್ನು ಹೇಳುವುದಾದರೆ “ಅವರವರ ಸುಖದುಃಖ” ಕತೆಯನ್ನು ನೋಡುವುದು ನಾಕು. ಈ ತಂದೆ, ತಾಯಿ, ಮಗ, ಅಳಿಯ, ಮಂಗಳೂರವರೂ ಹೌದು, ಬೆಂಗಳೂರವರೂ ಹೌದು; ಬಾಗ್ದಾಡ್, ಎಡಿನೊಬರೊ, ಬೋಸ್ಟನ್‌ನವರೂ ಹೌದು.

ಹೊರಗಿನ ಒಂದು ಕತೆಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಬರೆದಿರುವ ಕತೆ ಕೂಡ ಬಾಗಲೋಡಿಯವರ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ತೋರುತ್ತದೆ. ವೀರಬೀಡಿನ ಅರಮನೆಯ ಬಾಡಲು ಕೂವಿನ ಕಂಪು ಹೊರ ಯಾವುದೋ ದೇಶದ್ದಲ್ಲ; ಮಂಗಳೂರಿನ ಸುತ್ತಿನದು. ಹೊರಗಿಂದ ಬಂದು ಅರಸರನ್ನು ಅಪಹಾಸ್ಯ ಮಾಡುವ ಜನ ಬಹುತೇಕ ನಮ್ಮ ದೇಶದವರಲ್ಲ ಎನ್ನಿಸುತ್ತದೆ. ಅರಸು ಜೀವ ಬಿಡುವ ರೀತಿಯೂ ಪರದೇಶದ್ದೇನೋ. ಇದು ಹೇಗೆ ಆದರೂ ಅವನೇನೋ ದಕ್ಷಿಣ ಕನ್ನಡದ ಮಣ್ಣಿನಿಂದ ಆದ ಗಂಭೀರ ಭದ್ರಮೂರ್ತಿ. ಹೊರಗಿನ ವಸ್ತುವನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ ಬರೆಯುವಲ್ಲಿ ಇಂಥ ಜೀವಂತ ಮೂರ್ತಿಯನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲ ಊಹೆ ಉನ್ನತ ರೀತಿಯದು, ಅಪೂರ್ವವಾದದ್ದು.

ಈ ಸಂಕಲನದ ಪ್ರಕಟನೆಯನ್ನು ಕೈಕೊಂಡ ಈಚೆಗೆ ಶ್ರೀ ಬಾಗಲೋಡಿ ಯವರಿಗೆ ನಮ್ಮ ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರದ administrative service ನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸ್ಥಾನ ದೊರಕಿದೆ. ಇದು ಕನ್ನಡ ಜನಕ್ಕೇ ಸಂತೋಷ ತರಬೇಕಾದ ಸಂಗತಿ. ತನ್ನ ಜನಜೀವನವನ್ನು ಸ್ನಿಗ್ಧ ಭಾವದಿಂದ ನೋಡಬಲ್ಲ ಈ ನಮ್ಮ ಮಿತ್ರರು ಇಂಥ ಸೇವಾ ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ಸರ್ವಧಾ ಅರ್ಹರು. ಇವರು ತಮ್ಮ ಅಧಿಕಾರ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ವಿಗಳಾಗುವರೆಂದು ನಾವು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಬಹುದು. ಅದೇ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಇವರ ಪ್ರೇಕ್ಷಣದ ಜೀವನರಂಗ ವಿಸ್ತಾರವಾಗಿ ಇವರ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸೇವೆಯೂ ವಿಸ್ತಾರವಾಗಲೆಂದು ನಾನು ಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ಗವಿಪುರದ ವಿಸ್ತರಣ, ಬೆಂಗಳೂರು.
ವಿರೋಧಿ ಸಂ. ಭಾದ್ರಪದ ಶುಷ್ಕ ದಶಮಿ
೧-೧೦-೧೯೪೯

ಶ್ರೀನಿವಾಸ

ಅರಿಕೆ

ಈ ಕತೆಗಳ ಸಂಕಲನ ರೂಪುಗೊಳ್ಳಲು ಕಾರಣರಾದ ಪೂಜ್ಯ ಮಾಸ್ತಿ ಯವರಿಗೆ ಕೃತಜ್ಞನಾಗಿದ್ದೇನೆ.

ಬಾಗಲೋಡಿ ದೇವರಾಯ

ವಿಷಯ ಸೂಚಿ

ಮುನ್ನುಡಿ ಶ್ರೀ. ಮಾಸ್ತಿ ವೆಂಕಟೇಶ ಅಯ್ಯಂಗಾರರಿಂದ

ಹುಚ್ಚ ಮುನಸೀಫರ ಚರಿತ್ರೆ	....	....	....	೧
ಅನರವರ ಸುಖದುಃಖ	....	....	....	೨೨
ಸತ್ಯಮೇವ ಜಯತೇ	....	....	....	೩೫
ಅಜ್ಜ ನೆಟ್ಟ ಮರ	....	....	....	೪೪
ಶುದ್ಧ ಫಟಿಂಗ	....	....	....	೫೮
ಭೀಮಸೇನ ಹೆಂಗರುಳನ್ನು ಕಂಡುದು	....	....	....	೭೦
ವೀರಬೀಡು ಬಲಭೀಮೈಯ ಅರಸು	....	....	....	೭೯

ಹುಚ್ಚು ಮುನಸೀಫರ ಚರಿತ್ರೆ

ಮೂವತ್ತು ವರುಷಗಳ ಕೆಳಗೆ ಸುಂದರಪ್ಪ ಎಂಬುವರು ಪುತ್ತೂರು ತಾಲ್ಲೋಕಿಗೆ ಮುನಸೀಫರಾಗಿದ್ದರು. ನಿಮ್ಮ ಅಜ್ಜಂದಿರೋ, ಮಾವಂದಿರೋ ಇದ್ದರೆ ವಿಚಾರಿಸಿ ಕೇಳಿ; ಆದರೆ ಮುನಸೀಫ ಸುಂದರಪ್ಪನವರು ಎಂದರೆ ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿಯಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. “ಹುಚ್ಚು ಮುನಸೀಫ” ಅಂದರೆ “ಓಹೋ! ಆ ಮಹಾನುಭಾವನೋ!” ಎಂದು ಹೇಳಿ ನಸುನಕ್ಕಾರು.

ಈ ಮನುಷ್ಯನ ವರ್ತನೆ ಎಲ್ಲಾ ತುಸು ಅದ್ಭುತ. ಅದಕ್ಕೇನೇ ಊರಿಗೆಲ್ಲಾ ಹುಚ್ಚು ಮುನಸೀಫನೆಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧನಾದುದು. ಆದರೆ ಎಷ್ಟೋ ಮಂದಿ, ಆತನನ್ನೇ “ಅವಧೂತವ್ಯಕ್ತಿ,” “ವಿಚಿತ್ರವತಾರ” ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದುದೂ ಉಂಟು. ಆ ಮಹಾರಾಯನ ಆಳ ಯಾರಿಗೂ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ಕೋರ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಆತ ಯಾವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಹೇಗೆ ಇರುತ್ತಾನೆಂದು ಪಳಗಿದ, ಕುತಂತ್ರದಲ್ಲೇ ತಲೆಹಣ್ಣಾದ, ದೇವೇಂದ್ರನಂತೆ ಮೈಯೆಲ್ಲಾ ಕಣ್ಣಾದ, ನರಿ-ವಕೀಲರಿಗೂ ಹೇಳಲಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಜಡ್ಜಿ-ಮುನಸೀಫಗಳ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಅಂಜನ ಹಾಕಿದಂತೆ ಓದಬಲ್ಲ ಕರಟಕ-ದಮನಕ ವಕೀಲರೂ “ಈ ಧರ್ಮಾ ವತಾರರ ಮರ್ಜಿ ತಿಳಿಯೋಲ್ಲವು!” ಎಂದು ಹೇಳಿ ತಲೆಕೆರೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಸಾಕ್ಷಿಗಳು, ವಾದಿ-ಪ್ರತಿವಾದಿಗಳು ಈತನ ಮುಂದೆ ಹೇಳಿ ಕೊಟ್ಟ ಬುದ್ಧಿ ಎಲ್ಲಾ ಮರೆತು ತಬ್ಬಿಬ್ಬಾಗಿ ಬಿಟ್ಟು, ಬಾಬ್ಬುಚ್ಚಿದ ಎಷ್ಟೋ ವ್ರಸಂಗಗಳಿದ್ದವು. ಹಾಗೆಂದು, ಈ ಮುನಸೀಫ, ಗುಡುಗುವುದಾಗಲೀ, ಗರ್ಜಿಸುವುದಾಗಲೀ, ಡಾಂಕು ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳುವುದಾಗಲೀ, ಒಂದನ್ನೊ ಮಾಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆತನ ದೃಷ್ಟಿ, ನೋಟ, ಮಾತ್ರ ಒಂದು ವಿಧವಾಗಿ ಇದ್ದುವು. ಕಣ್ಣುತೆರೆದೇ ಇದ್ದರೂ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿಯೇ ಇದ್ದಂತೆ, ಎಚ್ಚರ ವಿದ್ದರೂ ನಿದ್ರಿಸುತ್ತಾ ಇದ್ದಂತೆ, ತನ್ನ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಬೊಗಸೆಗಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಅಗಲವಾಗಿ ಹಣೆಯೆಲ್ಲಾ ತುಂಬಿ ಹೋಗುವಂತೆ ತೆರೆದು ಸಾಕ್ಷಿಗಳು, ಸಾಕ್ಷಿ

ಪೆಟ್ಟಿಗೆ, ಕೋರ್ಟು, ಪೇವೆ. ವಕೀಲರು ಇವರನ್ನೆಲ್ಲಾ ದಾಟಿ, ನುಂಗಿ, ಆವರಿಸಿ, ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ.

ನಿತ್ಯವೂ ಆತ ಅತಿ ಸೌಮ್ಯಮನುಷ್ಯ. ಎಂಥಾ ಕಿರುಕುಳದ ಲಾಯ ರಿಫು ಆಗಲಿ, ಎಂಥಾ ಮೊಂಡ, “ಅಲ್ಲ, ಇಲ್ಲ, ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಮಂತ್ರ ಜಪಿಸುವ ಅಧವಾ ಸುಳ್ಳು ಬೊಂಕುವ ಅಪರಾಧಿಯೇ ಆಗಲಿ, ಇರಲಿ, ಈತ ಕಣ್ಣು ತೆರೆದೇ ಮಲಗಿದವನಂತೆ, ಸ್ಥಿರವಾಗಿ, “ತಪ್ಪೇರಾಯ” ನಂತೆ, ಸಮಾಧಿಸ್ಥನಂತೆ, ಕೂರುತ್ತಿದ್ದ. ಆದರೆ ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ—ಯಾವ ಗ್ರಹಣ ಕಾಲವೋ, ರಾಹುಕೇತು ಸಂಧಿಕಾಲವೋ ಏನೋ—ವೀರಭದ್ರನ ಅವತಾರ ತಾಳಿ, ಸಿಡಿದು ಗುಡುಗಿ, ವಕೀಲರನ್ನು ತಲೆಕೆಳಗುಮಾಡಿ, ಸಾಕ್ಷಿಗಳನ್ನು ಆತ್ತು ದಮ್ಮಯ್ಯ ಅನ್ನುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿ, ಮುದ್ದೆಯ-ಮುದ್ದೆಯ-ಅಲೆಯ ರನ್ನು ಮೂರ್ಛಿತಪ್ಪುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ಜ್ಯೂರಿ, ಅಸೆಸರುಗಳು ಕೂತಲ್ಲಿಯೇ ನಡುಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಈ ರೌದ್ರಾವತಾರ, ಮತ್ತು ಸಾಕ್ಷ್ಯದ ಸುರದೆ ಎತ್ತಿ, ಒಳಗಿನ ವೇಷ ಕಾಣುವ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಕೋರ್ಟಿಗೆ ಕೋರ್ಟೇ ಈತನಿಗೆ ಹೆದರುತ್ತಿತ್ತು.

ಆದರೆ, ಈ “ನಿತ್ಯ ಶಾಂತಾರಾಮ ಅಮಾವಾಸ್ಯೆಗೊಮ್ಮೆ ಉಗ್ರನಾರ ಸಿಂಹ” ಅವತಾರವಿಂದಲಾಗಲೀ, “ನೋಟೀಸ್” ಕೊಡದೇನೇ, ಸಿಡಿಲಮರಿ ರೂಪ ತಾಳುವುದರಿಂದಾಗಲೀ, ಲಂಚ, ರಕ್ತ, ಮರೆಮೋಸ ಅಂದರೆ ಮೈ ಉರಿಯುವುದರಿಂದಾಗಲೀ, ಈತನಿಗೆ “ಹುಚ್ಚ ಮುನಸೀಫ” ಎಂಬ ಬಿರುದು ದಕ್ಕಿದ್ದಲ್ಲ. ಅದೊಂದು ಪುರಾಣವೇ ಬೇರೆ. ಒಂದು ಬಾರಿ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಸ್ಥಿತಿನಃತರ ಮನೆ ನಾಲಾಯಿತು. ಅರಮನೆ ದಂಡೀರಾಯರು ಸತ್ತು, ಅವರ ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ಆ ದೊಡ್ಡ ಆಸ್ತಿ, ಸಂಪತ್ತು ಪಾಲಾಗಬೇಕಾಯಿತು. ಅಣ್ಣತಮ್ಮಂದಿರೊಳಗೆ ಎಣ್ಣೆ ಸೀಗೆಯಂಥಾ ಪ್ರಗಾಢವಾದ ಮೈತ್ರಿಯಿದ್ದು ದರಿಂದಲೂ, ಈ ಸಹೋದರ ಮಾರ್ಜಾಲಗಳ ಕಾಡಾಟದಲ್ಲಿ, ಬೆಣ್ಣೆ ನುಂಗಿ ಹಾಕುವ ಸದುದ್ದೇಶ ಹಾಗೂ ಪವಿತ್ರ ವಿಚಾರದಿಂದ, ಮಾನ, ಭಾವ, ನಂಟ, ಇಷ್ಟ, ಎಂಬ ಇತ್ಯಾದಿ ಮಂಗಳಗಳು ಬಂದು ಮಧ್ಯಸ್ಥಿಕೆಗೆ ಕೈಹಾಕಿದುದ ರಿಂದಲೂ, ವಿಭಜನೆ, ಪಂಚಾಯತಿಕೆಯಲ್ಲಿ, ಶಾಂತಿಯಲ್ಲಿ, ನಡೆಯುವುದು ಅಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು. ಸಭ್ಯಜನರ ಕಾಳಗದ ಕಳವಾದ ಕೋರ್ಟು ಇದೆ

ತಾನೆ? ಮತ್ತೀನು? ಕೋರ್ಟಿನ ಮೂಲಕ ಬೇರೇ ಚರ-ಅಚರ ಆಸ್ತಿಗಳ ವಿಭಜನೆ ಕಾಯಿದೇಶೀರ ಆದರೂ, ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಏಳೆಂಟು ಆಕಳುಗಳ ಪಾಲು ಒಂದು ಬ್ರಹ್ಮಗಂಟಾಗಿ ಉಳಿಯಿತು. ಆ ದನಗಳು ಕಾಮಧೇನುವಿನಂಥಾ ದನಗಳು. ಗೋವೆಯವೋ, ನೆಲ್ಲಾರಿನವೋ ಇದ್ದಿರಬೇಕು. ಶಂಖದಂಥ ಕಿವಿ, ಆನೆಯ ಮೈಕಟ್ಟು, ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಕೆಚ್ಚಲುಗಳಲ್ಲಿ ಖಂಡುಗ ಖಂಡುಗ ಹಾಲು. ಆ ಆಕಳುಗಳ ವಿಭಜನೆಯನ್ನು ನಮ್ಮ ಮುನಸೀಫರು ಬಹಳ ವಿಚಿತ್ರವಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದರು. ಎರಡೂ ಕಡೆಯ ಸಾಕ್ಷ್ಯ—ಪ್ರತಿಸಾಕ್ಷ್ಯ, ಹೇಳಿಕೆ—ಕೇಳಿಕೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೇಳಿದಂತೆ ಕೇಳಿ,—ನೀವು ನಂಬಲಾರಿರಿ—ಆ ಆಕಳುಗಳಿಗೆ “ಸಮನ” ಕಳಿಸಿ ತರಿಸಿದರು. ಆಕಳುಗಳನ್ನು “ಹುಕುಂ” ಪ್ರಕಾರ ಕೋರ್ಟಿನಲ್ಲಿ “ಹಾಜರ್” ಮಾಡಲಾಯಿತು. ಕೋರ್ಟಿಗೆ ಕೋರ್ಟೀ, ದಂಗು ಬಡಿದು ಮೂಗಿಗೆ ಬೆರಳಿಟ್ಟು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ, ಈ ಅದ್ಭುತವ್ಯಕ್ತಿ ದನಗಳೆಲ್ಲರಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಮೈಸವರಿ, ಮೋರಿಗೆ ಮೋರಿ ತಾಕಿಸಿ, ಏನೇನೋ ಮಾಡಿದ. ಅಮೇಲೆ ವಕೀಲರ ವಾಗ್ವಾದ, ಸಾಕ್ಷ್ಯದ ರಾಶಿಗಟ್ಟಿದ ಮಹಾಪರ್ವತ, ಇವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕಡೆಗಡಿಸಿ, ಆ ಆಕಳುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಈ “ಕೇಸ್”ಗೇ ಸಂಬಂಧ ಪಡದ ಒಬ್ಬಳು ತಂಗಿಗೇ (ಮೃತನ ಮಗಳು) ಸಲ್ಲಬೇಕೆಂದು ಹುಕುಂ ಜಾರಿಮಾಡಿ ತೀರ್ಪುಕೊಟ್ಟನು. ಆ ತೀರ್ಪಿನಲ್ಲಿ “ವಾದಿ, ಪ್ರತಿವಾದಿ, ಇತ್ಯಾದಿ ಮೃತನ ಹಕ್ಕುದಾರರ ಹಿತವನ್ನು ಆಸ್ತಿ-ವಿಭಜನೆಯಲ್ಲಿ, ಈ ಕೋರ್ಟು ನಾಕಷ್ಟು, ಧಾರಾಳವಾಗಿ ಸಂರಕ್ಷಿಸಿದೆ. ಈ ಆಕಳುಗಳ ಹಿತ ಸಂರಕ್ಷಣೆಗಾಗಿ ಈಗ ಈ ತೀರ್ಪನ್ನು ಕೊಡಬೇಕಾಗಿದೆ” ಎಂದು ಅವುಣಿ ಕೊಡಿಸಿದನು.

ಈ ವಿಚಿತ್ರ ತೀರ್ಪನ್ನು ಮೇಲಿನ ಕೋರ್ಟಿನವರು ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ತಳ್ಳಿಹಾಕಿದರು. ಎಲ್ಲಾದರೂ ಉಂಟೇ? ಈ ದನಾ-ಕರುಗಳ, ಪಶು-ಜಾನುವಾರಗಳ ಹಿತರಕ್ಷಣೆಗಾಗಿಯೇನು ಘನ ಸರಕಾರ ಕೋರ್ಟು ಕಛೇರಿ ಕಟ್ಟಿಸಿ ಜಡ್ಡಿಗಳಿಗೆ ಸಂಬಳ ತೆರುತ್ತಿರುವುದು?

ಇಂಥಾ ಅದ್ಭುತ ತೀರ್ಪುಗಳಿಂದ ಈ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಜಡ್ಡಿ ಆಗುವ

* ಕೆಸು=ದಾವೆ; ಪ್ರಕರಣ.

ಭಾಗ್ಯವೂ ತಪ್ಪಿ ಹೋಯಿತು. ಆತನಿಗೆ ಹುಚ್ಚ ಮುನಸೀಫನೆನ್ನು ಸಿಕೊಂಡೇ ಸಾಯಬೇಕೆಂದು ಹಣೆಯಲ್ಲಿ ಬರೆದಿದ್ದರೆ ಏನು ಮಾಡಲಿಕ್ಕಾಗುತ್ತದೆ? ಒಂದು ಬಾರಿ ತಾನು ಹಂಗಾಮಿ ಜಡ್ಜಿ ಆದಕಾಲಕ್ಕೆ ಊರಿಗೆ ಊರೇ ಆಶ್ಚರ್ಯಪಡುವಂಥಾ ತೀರ್ಪುಕೊಟ್ಟು ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ರಾಧ್ಧಾಂತ ಮಾಡಿ ಕೊಂಡ ಈ ಪುಣ್ಯಾತ್ಮ. ಅದೊಂದು ಕ್ರಿಮಿನಲ್ ಕೇಸ್ (ಮುಕದ್ದ ಮೆ). ಒಂದು ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಯಾರೋ ಒಬ್ಬನನ್ನು ದನದ ಹಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಕೊಲೆಮಾಡಿ ಹೂತಿದ್ದರು ಕೊಲೆಮಾಡಿದುದು ಮೃತನ ಅಳಿಯಂದಿರೇ ಎಂದು ಊರಿಗೆಲ್ಲಾ ಗೊತ್ತಿದ್ದರೂ, ಅವರಿಗೆಲ್ಲಾ ಬದುಗಡೆಯಾಗುವುದೂ ಊರಿಗೆಲ್ಲಾ ಅಷ್ಟೇ ಖಾತ್ರಿಯಾಗಿದ್ದಿತು. ಹಣವನ್ನು ನೀರಿನ ಹಾಗೆ ಖರ್ಚುಮಾಡಿ, ಮದರಾಸಿನಿಂದ ಆಗಿನ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಗವರ್ನರ್ ದೊರೆಗಳಷ್ಟೇ ದೊಡ್ಡವರಾದ ಬ್ಯಾರಿಸ್ಟರು ದೊರೆಗಳನ್ನು ಬರಮಾಡಿಸಿದ್ದರು. “ಆಲಿಬಿ” (Alibi) ಗಳ ರಾಶಿಬಿದ್ದಿದ್ದು ಈ “ಆಲಿಬಿ”, ಸಾಕ್ಷ್ಯ, ಕಾನೂನು-ಕೋಡು-ಕಲಮ್ಮ, ಗಳ ಚಕ್ರವ್ಯೂಹದಲ್ಲಿ ಕೌರವರ ಹಾಗೆ, ಆಪಾದಿತ, ಕೊಲೆಗಡಕರು ಸುರಕ್ಷಿತ ರಾಗಿದ್ದರು. ಬ್ಯಾರಿಸ್ಟರ್ ಮಹಾಶಯ ಸ್ಪಂಧವನಂತೆ ಈ ಚಕ್ರವ್ಯೂಹದ ರಕ್ಷಣೆ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದ. ಮದರಾಸಿನಿಂದಲೇ ಫರಂಗಿ ಬ್ಯಾರಿಸ್ಟರು ದೊರೆ ಬಂದವೇಲೆ ನಾಕ್ಷಾತ್ರು ಯಮನ ದೂತರೇ ಬಂದು ಹೂಂಕರಿಸಿದರೂ ಭಯವಿಲ್ಲ. ಮೊದಲನೇ ಆಪಾದಿತನು ಈ ಕೊಲೆಯಾದ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಆ ಊರಿಂದ ೫೦ ಮೈಲಿಗಳಾಚೆಗೆ ನಾಕೂರು ಮಠದ ಶ್ರೀಪಾದಂಗಳವರ ಸಮಕ್ಷಮದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಮನ್ನಾರಾಯಣ ಭಜನೇ ಒದರುತ್ತಿದ್ದನೆಂತಲೂ, ಎರಡನೇ ಆಪಾದಿತ ಅದೇ ಹೊತ್ತಿಗೆ ತನ್ನದೇ ಮದುವೆ ಮಂಟಪದಲ್ಲಿ ಮದುವಣಿಗನಾಗಿ ಬಾಸಿಗ ಕಟ್ಟಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಇದ್ದನೆಂತಲೂ, ಮೂರನೇ ಆಪಾದಿತನು ಆ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಹುಟ್ಟಿಯೇ ಇರಲಿಲ್ಲವೆಂತಲೂ, ನಾಕ್ಷಾತ್ ಪರಮಾತ್ಮನಿಂದಲೂ, ಅಲ್ಲಗಳೆಯಲಾರದಂಥ, “ಗಟ್ಟಿ” (ಭದ್ರವಾದ) ಸಾಕ್ಷ್ಯಗಳು ಇದ್ದುವು. ಆಪಾದಿತರು ಮೋಲೀಸನವರಿಗೂ, ಸರಕಾರೀ ದೇವತೆಗಳಿಗೂ ಬೇಕಾದ ಪೂಜೆ ಪುನಸ್ಕಾರಂಗಳನ್ನೂ ಉಪಚಾರಂಗಳನ್ನೂ ನಲ್ಲಿಸಿ, ಘನಸರಕಾರವನ್ನೇ ತಮ್ಮ ಪಾಳೆಯಕ್ಕೆ ಸೇರಿಸಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದರು. “ಲಾಕಪ್ಪಿ” (Lock-Up) ನಿಂದಲೇ ಔತಣಗಳನ್ನೂ ಏರ್ಪಡಿಸಿದ್ದರು.

ವಿಚಾರಣೆಯ ಒಂದು ಪ್ರಹಸನ ಮುಗಿದ ಕೂಡಲೇ ವಿಜೃಂಭಣೆಯಿಂದ ಮನೆಗೆ ವಿಜಯಯಾತ್ರೆ ಬೆಳೆಸುವುದಾಗಿ ಏರ್ಪಾಡಾಗಿ ಕುದುರೇಗಾಡಿಗಳನ್ನು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದ್ದರು. ಸಾವಿರಗಟ್ಟಲೆ ಲಡ್ಡು ತಯಾರಿಸಿ ಹಂಚುವ ಏರ್ಪಾಡೂ ನಡೆದಿತ್ತು.

“ಆದರೆ “ಐನ್ ಮಖತ್ತಿಗೆ” ಅಂದರೆ ಸರಿಯಾದ ಸಂಧಿಕಾಲಕ್ಕೇ, ಪೋಡಲೋವಚಾರಂಗಳನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದ ಮಹಾರಾಯ ಜಡ್ಜಿಗೆ ನೆಗಡಿಯೋ ಏನೋ ಅಂಟಿಕೊಂಡು, ರಜೆಯಲ್ಲಿ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟುದರಿಂದ, ನಮ್ಮ ಹುಚ್ಚ ಮುನಸೀಫರಿಗೆ ಹಂಗಾಮಿ* ಜಡ್ಜಿ ಪಟ್ಟವಾಯಿತು. ಆದರೆ ಅದರಿಂದೇನೂ ಭಯಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಿರಲಿಲ್ಲ ಅನ್ನಿ. “ಕೇಸ್” ಅಂದರೆ ಅಮ್ಮ ಭದ್ರವಾಗಿದ್ದಿತು. ಸಾಕ್ಷಿಗಳೆಲ್ಲಾ ಬ್ಯಾರಿಸ್ಟರು ಗುರು ಓದಿಸಿದ ವಾರವನ್ನು ಯಥಾಸಾಂಗವಾಗಿ ಒಪ್ಪಿಸಿದರು. ವಕೀಲ ಪ್ರಭೃತಿಗಳು, ಬ್ಯಾರಿಸ್ಟರ್ ಮಹೋದಯರು, ಅತಿ ನೈವೃದ್ಧ್ಯದಿಂದ, ಆ ಆವಾದಿತರು ತಮ್ಮ ಮಾವನನ್ನು ಕೊಲಸೂಡಿದಷ್ಟೇ ಚಾತುರ್ಯ-ಕೌಶಲ್ಯಗಳಿಂದ ಸತ್ಯವನ್ನು ಕೊಲೆ ಮಾಡಿದರು. ಸರಿ; ಇನ್ನೇನು ವಾರವಸಿತೆಯಾದ ಜಯತ್ರೀ ಈ ವಿಟರ ಕೊರಳಿಗೆ ಹಾರ ತೊಡಿಸುತ್ತಾಳೆ—ಎನ್ನುವಷ್ಟರಲ್ಲೇ, ನಮ್ಮ ಮುನಸೀಫರಿಗೆ ಉನ್ಮಾದ ಸುರುವಾಯಿತಯ್ಯ! — “ಕೊಲೆಯಾದುದು, ಹೆಣದ ಪತ್ತೆಯಾದುದು ಎಲ್ಲ?” — “ಹಸುವಿನ ಹಟ್ಟಿಯಲ್ಲೆಯೇ ತಾನೆ?” — “ಆ ಹಸುಗಳನ್ನು ತಂದು ಹಾಜರ್ ಮಾಡು.”

ಊರಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಇದೇ ಸುದ್ದಿಯಾಯಿತು. ಖೊಖೊಖೊ ಏಂದು ನಗದೇ ಇದ್ದ ಕೆಲವರು “ಏನೋ ಈತ ಅವಧೂತ ಮನುಷ್ಯ. ಅವನ ಆಳ ನಮಗೆ ತಿಳಿಯೋವಿಲ್ಲ. ಸೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಏನು ಉಂಟು, ಏನು ಇಲ್ಲ, ಯಾರಿಗೆ ಗೊತ್ತು? ತಿಳಿಯದೇ ನಗಬಾರದು” ಎಂದುಕೊಂಡರು.

ಸರಿ, ಹುಕುಂ ವೃಕಾರ ಹಸುಗಳನ್ನು ತಂದು “ಹಾಜರ್” ಮಾಡಲಾಯಿತು. ಧರ್ಮಾಪತಾರರು (ಹಂಗಾಮಿ ಜಡ್ಜಿಗಳು) ಪೀನಲಕೋಡು, ಕ್ರಿಮಿನಲ ಆಕ್ಟ್, ಎಸುಂಡ್‌ಮೆಂಟು ಆಕ್ಟ್, ಇತ್ಯಾದಿ ವೇದಾಗಮಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮೇಜನ ಮೇಲೆಯೇ ತೂಕಡಿಸಲು ಬಿಟ್ಟು ಆ ಹಸುಗಳ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಮೈದಡವಿದರು. ಮೋರೆಗೆ ಮೋರೆ ತಾಗಿಸಿ ಏನೋ ಏನೋ

* ಹಂಗಾಮಿ-ಟೆಂಪರರಿ, ತಾತ್ಕಾಲಿಕ.

ನೂಡಿದರು. ಹಿಂದೆ ಬಂದರು. ಆ ಮನುಷ್ಯನ ನಡಿಗೆ ಒಂದು ವಿಚಿತ್ರ. ಮಂತ್ರಬದ್ಧನಹಾಗೆ, ಕಾಲು ಎಲ್ಲೋ ಸರಿದಂತೆ, ತನ್ನ ಚೇತನವಿಲ್ಲವೇ, ಭೂತ ಬಡಿದವನಂತೆ ಆತ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದು. ಈ ಬಾರಿ, ಮೋಡ ಆಕಾಶದ ನಡುವಿನಲ್ಲಿ ಹಾದಂತೆ, ಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಮರಳಿ ನಡೆದ.

ಆದಿನ ಜ್ಯೂರಿಗಳಿಗೆ ಆತ ಕೊಟ್ಟ ಭಾಷಣ ಅತಿ ಆಕ್ಷೇಪಾರ್ಹವಾದುದು. ಯಾವ ಘನ ಹೊಂದಿದ “ಅದಾಲತಿ” ನಲ್ಲೂ, ಜಡ್ಡಿಗಳು ತಮ್ಮ ನ್ಯಾಯಾಸನದಿಂದ, ಜ್ಯೂರಿಗಳಿಗೆ ಈರಿತಿಯಾಗಿ ಭಾಷಣಕೊಟ್ಟು, ನ್ಯಾಯಪರಿಪಾಲನೆಗೆ ಭಂಗತಂದಿರಲಾರರು. ಅದೂ ಅಲ್ಲದೆ, ಒಮ್ಮೆಲೇ ಉಲ್ಟೆ ಉರುಳಿದಂತೆ, ಈ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ರೌದ್ರಾವೇಶ ವರಿದ್ವಿತು. ಎರಡು ಮೂರು ತಿಂಗಳಿಂದ ಶಾಂತಿಮೂರ್ತಿಯಾಗಿದ್ದವನು ಒಮ್ಮೆಲೇ ಜ್ವರ ಹಿಡಿದವನಂತೆ ಉರಿದುಬಿದ್ದ. ಜ್ಯೂರಿಗಳಿಗೆ ಕರ್ಕಶವಾಗಿ, ಹುಬ್ಬುಗಂಟಕ್ಕಿ, ಹಲ್ಲುಕಚ್ಚಿ, ತನ್ನ ಮುಷ್ಟಿಯನ್ನು ಬಿಗಿದು, ಮೈ-ಮೋರೆ ಬೆವತುಕೊಂಡು ಹೇಳಿದ: “ಮನುಷ್ಯರ ಬಾಯಿಯಿಂದ ಬರುವ ಸಾಕ್ಷ್ಯವನ್ನು ನೀವೆಲ್ಲಾ ಕೇಳಿದ್ದೀರಿ. ಆದರೆ ಸತ್ಯಾಂಶ ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ; ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಆ ಸಾಕ್ಷ್ಯ ಬೊಂಕೆ ದವರಿಗೂ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಮನುಷ್ಯನ ಬಾಯಿಯಿಂದ ಮಾತು ಬರಿಸುವುದು ಹಣ, ಮೋಸ. ಅನ್ಯಾಯ, ಸ್ವಾರ್ಥ. ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಬಾಯಿಯಿಂದ ದೇವರು ಮಾತಾಡಿಸುತ್ತಾನೆ. ಜ್ಯೂರಿಗಳೇ; ದೇವರಿಗೆ ಹೆದರಿ; ಕಾನೂನಿಗೆ ಹೆದರ ಬೇಡಿ. ದೇವರಿಗೆ ಹೆದರಿ. ಕಾನೂನಿಗೆ ಕಣ್ಣಿಲ್ಲ; ಜಡ್ಡಿಗೆ ಎರಡೇ ಕಣ್ಣು. ಆದರೆ ಮೇಲೆ ಇರುವಾತನಿಗೆ ಮೂರುಕಣ್ಣು ಉಂಟು. ಜಾಗ್ರತೆ.”

ಜ್ಯೂರಿಗಳು “ಎಲಾ! ಎಲಾ!” ಎಂದುಕೊಂಡರು. ಈ ಮನುಷ್ಯನ ಉರಿಗಣ್ಣು, ಮಾತಿನ ರಭಸಕೇಳಿ, “ಈ ಹುಚ್ಚ ಸಿಡಲಮರಿಯನ್ನು ನಾವೇಕೆ ಕೆಣಕಿ ಕೈಸುಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು?” ಎಂದುಕೊಂಡು, ತಮಗೆ ಸಂದ ದಕ್ಷಿಣ-ಉಪಚಾರಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮರೆತು, ಉರಿಗೆಲ್ಲಾ ಗೊತ್ತಿದ್ದಹಾಗೆ “ಆಪರಾಧಿ” (Guilty) ಎಂದು ಅಂದು ಬಿಟ್ಟರು. ಜಡ್ಡಿ ತಲಾ ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷ ವಿಧಿಸಿದ.

ಆದರೆ ಇಂಥಾ ಉನ್ಮಾದಕ್ಕೆ ಕಾನೂನು ಅಷ್ಟು ಅನ್ನುವುದುಂಟೇ? ಇದೇನು ಪವಾಡಗಳ ಯುಗವೇ? ತ್ರೇತಾಯುಗವೇ, ಸತ್ಯಯುಗವೇ ಹೇಗೆ?

ಇಂಥಾ ಮೂರ್ಖತನ ಸತ್ಯಯುಗದಲ್ಲೇ ಉದ್ಭವಿಸಿದರೆ ಚೆನ್ನ. ಎಲ್ಲೋ ಅಸ್ತಿ ತಸ್ತಿ ಕಲಿಯುಗದಲ್ಲಿ ಮೊಳೆತರೆ ಹುಚ್ಚಾಸ್ವತ್ರೇಗೇನೇ ದಾಖಲಾ ಆಗಬೇಕು. ನಮ್ಮ ಹಂಗಾಮಿ ಜಡ್ಡಿಗಳ ತೀರ್ಪಿನ ಮೇಲೆ ಮದರಾಸು ಹಾಯ್ಕೋರ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಅಸೀಲ್ ಆಯಿತು. ತೀರ್ಪು ತಲೆಕೆಳಗಾಯಿತು. ಆಪಾದಿತರು ನಿನ್ನೆಲೇ ಹುಟ್ಟಿದ ಹಸುಗೂಸುಗಳಿಗಿಂತಲೂ ನಿಷ್ಕಲ್ಮಷ ನಿರಪರಾಧಿಗಳೆಂದು ಸಿದ್ಧವಾಯಿತು. ಹಿಂದಿನ ತೀರ್ಪಿಗೆ ಯಾವುದೇ ಸಾಕ್ಷ್ಯದ ಆಧಾರವಿಲ್ಲವೆಂದೂ ಜಾನುವಾರುಗಳ ಬಾಯಿಯಿಂದ ಸಾಕ್ಷ್ಯ ಪಡೆಯುವುದು ಯಾವ “ಕೋಡಿ” ನಲ್ಲೂ ನಮೂದಿಸಿಲ್ಲವೆಂತಲೂ, ಕೆಳ ಕೋರ್ಟಿನ ಜಡ್ಡಿ ಜ್ಯೂರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟ ಅದೇಶ (ಭಾಷಣ) ಹಾಗೂ ಜಾನು ವಾರಗಳೊಡನೆ ನಡೆಸಿದ ಆಟ ಶುದ್ಧ ಬೇಕಾಯಿದೇ ಶೀರ, ಏವಂ ಅಗದೀ ಆಕ್ಷೇಪಾರ್ಹ ಹಾಗೂ ಸಲ್ಲದ್ದು ಎಂಬುದಾಗಿ ಕೆಳ ಜಡ್ಡಿಗೆ “ಪ್ರಶಂಸೆ” (ರಿಮಾರ್ಕ್) ಬಂದಿತು. ಇದರ ಮೇಲೆ, ಡಿವಾರ್ಟಿಮೆಂಟಿನ ಮೂಲಕ ಕೂಡಲೇ ಹಂಗಾಮಿ ಕಲನ ತಪ್ಪಿಹೋಯಿತು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ; ಮೇಲಿನಿಂದ ಕೆಲವು ಒತ್ತಾಯದ, ಬಲವಂತದ, ಸೂಚನೆಗಳೂ ಬಂದುವು. ಅವುಗಳನ್ನು ಮನ್ನಿಸಿ, ಮುನಸೀಫರು ಆರು ತಿಂಗಳ ರಜೆವಡೆದುಕೊಂಡು ಆಮೇಲೆ ರಾಜೀನಾಮೆ - “ಆರೋಗ್ಯಕ್ಕಾಗಿ” ಅಂತೆ - ಕೊಟ್ಟರು.

ಈ ವಿಚಿತ್ರ ಪುರುಷನನ್ನು ಕಂಡ ನೆನಪು ನನ್ನ ತಂದೆಯವರಿಗಿದೆ. ಅವರು ಹುಡುಗನಾಗಿದ್ದಾಗ, ಈತ ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯೊಡನೆ, ಇಡೀ ಪುತ್ತೂರು ಪೇಟೆಗೇ ಏಕಮಾತ್ರವಾಗಿದ್ದ ಕುದುರೇಗಾಡಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಆಚೀಚೆ ಹೋಗುವುದನ್ನು ಊರವರೆಲ್ಲಾ ಎದುರಿಗೆ “ನಮಸ್ಕಾರ ಹುಜೂರು” ಎಂದೂ ಹಿಂದಿನಿಂದ “ಹುಚ್ಚಾಸ್ವ” ನೆಂದೂ ಮದಿಸುವುದನ್ನೂ ಅವರು ಕಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಒಂದು ಬಾರಿ ಅವರು ಅವನನ್ನು ಬಲು ವಿಶೇಷವಾದ ರೀತಿ ಯಲ್ಲಿ ಭೇಟಿಯಾದರು. ನಮ್ಮ ತಂದೆಯವರು ಗೇರುಹಣ್ಣಿನ ಅನ್ವೇಷಣ ದಲ್ಲಿ ಮರದಿಂದ ಮರಕ್ಕೆ ಕೊಂಬೆಯಿಂದ ಕೊಂಬೆಗೆ ಜಿಗಿಯುತ್ತಾ ಸಾಗಿದ್ದ ರಂತೆ. ಬಿರುಮಲೆ ಗುಡ್ಡೆಯ ಆಚೆಗೆ ಆಗ ದೊಡ್ಡ ಹುಲ್ಲುಗಾವಲಿದ್ದಿತು. ಈಗಲೋ, ಆ ಹಸುರು ಕಂಬಳಿ ಮಾಯವಾಗಿ ಭೂಮಿತಾಯಿಯ ಮೈ ಮೇಲೆಲ್ಲಾ ಮನೆ-ಮಠ, ಬಂಗಲೆ-ಗುಡಿನಲುಗಳ ಹುಣ್ಣು ಬೊಕ್ಕೆ ಎದ್ದಿವೆ.

ಊರುಗಳಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೂ ಈಗಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ, ಹುಲ್ಲು-ಮರ, ಸಸ್ಯ-ಸಂಸಾರ, ತರು-ಪಲ್ಲವ ನಾಶವಾಗಿ ಹಾಳು ಅನಿಷ್ಟದ ಹೆಂಚು, ಗಾರೆ, ಇಟ್ಟಿಗೆ, ಕಲ್ಲು, ಕಂಭ, ಸಿಮೆಂಟು ಗೋಡೆ ಇತ್ಯಾದಿಗಳೂ, ಅವುಗಳೊಳಗೆ ಮಿಜಿ ಮಿಜಿಯೆಂದು ತುಂಬಿರುವ ನರ ಹುಳುಗಳನ್ನು ಕಂಡರೆ, ಬೇಗನೇ ಪ್ರಕೃತಿ ಯೆಂಬ “ಮ್ಹಾಲು” ಈ ಸೃಷ್ಟಿಯ “ಬಾಜಾರಿ” ನೊಳಗಿಂದ ಕಣ್ಮರೆಯಾಗುವುದೇ ಎಂದು ಭಯವಾಗುತ್ತದೆ.

ಆ ಕಾಲದಲ್ಲೋ, ಅಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣು ಹೋಗುವಷ್ಟು ದೂರ ನಾಲ್ಕು ಸುತ್ತಲೂ ಹಸುರು ಕಂಬಳಿಯಂಥಾ ಹುಲ್ಲುಗಾವಲಿತ್ತು. ಅದರ ಮೂಲೆ ಯಲ್ಲಿಂದೂ ಹುಲ್ಲು ಹೊದಿದ ಬಂಡೆಯಿತ್ತು. ಹುಲ್ಲುಗಾವಲಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ದನಕರು ಗಳು ಸ್ನೇಚ್ಛೆಯಾಗಿ ಗುಟುರೆ ಹಾಕುತ್ತಾ ಬಾಲವನ್ನು ಚಾಮರದ ಹಾಗೆ ಅಲಂಕಾರವಾಗಿ ಬೀಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ, ಕರುಗಳು ಒಂದರೊಡನೆ ಇನ್ನೊಂದು ಚಿಲ್ಲಾಟವಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದುವಂತೆ. ನಮ್ಮ ತಂದೆಯವರು—ಆಗ ಬರೇ ಹುಡುಗ ಅಂದೆನಷ್ಟೇ—ಹುಲ್ಲುಗಾವಲಿಗೆ ಬಂದರಂತೆ. ಆಗ ಆ ಬಂಡೆಯ ಮೇಲೆ ಯಾರೋ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು, ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ, ರಾಗವಾಗಿ ದನಗಳನ್ನು ಗೊಲ್ಲರು ಕೂಗುವಹಾಗೆ ಸಿಕ್ಕುಹಾಕುತ್ತಾ ಪದಾ ಹಾಡುತ್ತಾ ಕೂಗುತ್ತಿದ್ದನಂತೆ. ಹಾಡುಮಾತ್ರ ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಏನೋ ಕನ್ನಡದ ಹಾಗೆ ಕೇಳಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ನಮ್ಮೂರ ಕನ್ನಡ ಸರ್ವಧಾ ಆಗಿರಲಿಲ್ಲ.† ನಮ್ಮ ತಂದೆಯವರಿಗೇನೂ ಅರ್ಥವೇ ಆಗದೇ ಇದ್ದರೂ, ಆ ದನಗಳಿಗೇನೋ ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿದಂತೆ ತೋರುತ್ತಿತ್ತು. ಅವುಗಳೆಲ್ಲಾ ಈಡೆಗೆ ಬಂದು, ಕಿವಿ ನಿಗುರಿಸಿ, ಧ್ಯಾನದಿಂದ ಕೇಳಿ ಆಲಿಸಿ, ನಿಧಾನವಾಗಿ—ದನಗಳು ನಿಧಾನ ವಾಗಿ ಗಂಭೀರವಾಗಿ ನಡೆಯುವುದನ್ನು ನೀವು ದಿಟ್ಟಿಸಿ ನೋಡಿದ್ದೀರಾ? ಆ ನಡೆಗೊಂದು ಹೇಳಲಾರದ ವರ್ಣಿಸಲಾರದ ಗಾಂಭೀರ್ಯ, ಅಂದ, ಒನಪು ಇದೆ; —ಆ ಮನುಷ್ಯನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದುವು. ನಮ್ಮ ತಂದೆಯವರ ಕುತೂಹಲ ಕೆದರಿತು. ಆ ಮನುಷ್ಯ ದನಾಕಾಯುವ ಗೋವಳನ ಹಾಗೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿರ ಲಿಲ್ಲ. ಬಿಳೇಬಟ್ಟೆ ತೊಟ್ಟಿದ್ದು ತೋರುತ್ತಿತ್ತು. ಕಾಲಲ್ಲಿ ಜೋಡೂ ಕಾಣಿ ಸುತ್ತಿತ್ತು. “ಯಾರವ್ವಾ ಇದು?” ಎಂದುಕೊಂಡು, ಆ ಬಂಡೆಯ ಬಳಿಗೆ ಹೋದಾಗ—ಹುಚ್ಚ ಮುನಸೀಫರು!!

† ನಮ್ಮದು ತುಳುನಾಡು ಊರು. ಮಂಗಳೂರು ಕಡೆ.

ಮುನಸೀಫರಿಗೆ ನಾಚಿಕೆಯಾಗಿರಬೇಕೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯ, ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತ, ಅನ್ನಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಾತ, ದನಕಾಯುವವನ ಹಾಗೆ, ಸಿಕ್ಕು ಹಾಕುತ್ತಾ, ಪದಾ ಹಾಡುತ್ತಾ, ಕೇಕೆಹಾಕುವುದು ನಾಚಿಕೆಯಲ್ಲದೆ ಬೇರೆ ಏನು? ಅದನ್ನು ಯಾರಾದರೂ ಕಂಡರಂತೂ, ಆತನಿಗೆ ನಾಚಿಕೆಯಿಂದ ಸತ್ತಹಾಗೆ ಆಗಬೇಕು. ಆ ಮಹಾರಾಯ ಈ ಹುಡುಗನನ್ನು (ನಮ್ಮ ತಂದೆ) ಕಂಡಕೂಡಲೇ ಧಿಕ್ಕನೆದ್ದು, “ಎಲೋ, ಯಾರೋ ಅದು? ಪೋಲೀಸ್ ಕಠೀತೇನೆ” ಎಂದು ಅಬ್ಬರಿಸುತ್ತಾ ನನ್ನ ತಂದೆಯವರನ್ನು ಗದರಿಸಿ ಓಡಿಸಿ ಬಿಟ್ಟನಂತೆ. ನಮ್ಮ ತಂದೆಯವರಿಗೆ ಆ ಕತೆ ನೆನಪಾದಾಗೆಲ್ಲಾ, ಆ ಮನುಷ್ಯ ತನ್ನ ಮಾನ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಮಾಡಿದ ಆ ಅರ್ಭಟ ಅಪೋಪಗಳನ್ನು ನೆನೆದು ಹೊಟ್ಟೆ ಹುಣ್ಣಾಗುವಂತೆ ನಗು ಉಬ್ಬರಿಸಿ ಬರುತ್ತದೆ.

+ + + + +

ಒಂದೈವತ್ತು ವರುಷಗಳ ಹಿಂದಕ್ಕೆ, ಘಟ್ಟದ ಮೇಲಿನ ಊರಿನಲ್ಲಿ (ಅಂದರೆ ಮೈಸೂರು ಸೀಮೆಯ ಕಡೆ) ಘೋರವಾದ ಬರಗಾಲ ಬಂತು. ಹುಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಒಣಗಿ ಸುಟ್ಟು ಮಣ್ಣಾಯಿತು. ಘಟ್ಟದ ಮೇಲಿನ ಜನರು ಬಹಳನಾಗಿ ದನ ಕರು, ಜಾನುವಾರು ಸಾಕುತ್ತಾರೆ. ನಮ್ಮ ಊರಿಗೆ ದನ ಕರುಗಳ ಸರಪಳಾಜು ಇವರದೇ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಕುಕ್ಕೇ ಸ್ವಾಮಿಯ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಕುಳುಕುಂದದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ಪ್ರಚಂಡ ಜಾತ್ರೆಗೆ ಘಟ್ಟದ ಮೇಲಿಂದ ಲಕ್ಷಾರ್ಥ (ವೈರು) “ನಡೆ” ಬರುತ್ತವೆ. ಈ ಘಟ್ಟದ ಮೇಲಿನ ನಂದಗೋವರು ಈ ಗೋಸಂಪತ್ತನ್ನು ಮೇಯಿಸಿಕೊಂಡು, ಎಷ್ಟೋ ಗಾವುದ ಬೆಟ್ಟ ಕಣಿವೆ ಕಾಡು ದಾಟಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಸೊಂಟದಲ್ಲೊಂದು ಲುಂಗೋಟ, ಹೆಗಲಮೇಲೊಂದು ದಪ್ಪನಾದ, ಹತ್ತು ಜನರನ್ನೂ, ನಾಲ್ಕು ಆಕಳುಗಳನ್ನೂ ಸುತ್ತುನಷ್ಟು ವಿಶಾಲವಾದ, ನಾರುವ ಕಂಬಳಿ; ತಲೆಯಮೇಲೆ ಬೆಟ್ಟದ ಗಾತ್ರದ ಮುಂಡಾಸು; ಈ ವೇಷಭೂಷಣಗಳಿಂದ ಶೋಭಿತರಾಗಿ ಘಟ್ಟದ ಮೇಲಿನ ಕನ್ನಡ ಒದರುತ್ತಾ ಬರುತ್ತಾರೆ. ತುಳು ಜನರಾದ ನಮಗೆ ಅವರ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಅರ್ಥಕ್ಕರ್ಥ ಗೀರ್ವಾಣವೇ ಆಗಿರುತ್ತೆ.

ಹೇಳಿದನೆಲ್ಲಾ: ಒಂದೈವತ್ತು ವರುಷಗಳ ಹಿಂದೆ; ಈ ಘಟ್ಟದ ಮೇಲಿನ ಹುಲ್ಲು ಸೀಮೆಗೆ ಒಣಕಾಲ, ಮಿಡಿತೆಗಳ ಪಡೆ, ಎಲ್ಲಾ ಬಂದುವು. ಭೂಮಿ

ತಾಯಿಯ ಹಸುರು ಸೀರೆ ಸುಟ್ಟು, ಅವಳ ಹುಣ್ಣು ಬೊಕ್ಕೆಗಳಿಂದ ಒಡೆದು ಜರ್ಝರವಾದ ಒಣಗಿದ, ಸೊರಗಿದ, ಎಲುಬಿನ ಹಂದರ ವಿಕಟವಾಗಿ ಕಾಣಿಸತೊಡಗಿತು. ಭೂಮಿತಾಯಿಯಾದರೂ ಅಮರೆ. ಅವಳು ಒಣಗಲಿ. ಸೊರಗಲಿ; ಅವಳಿಗೆ ಸಾವಿಲ್ಲ. ಅವಳ ಸಂತಾನಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಪ್ರಾಣಕ್ಕೇ ಸಂಚಕಾರ. ದನ-ಕರು ಹುಳುಗಳಂತೆ ಟಪಟಪ ಸಾಯತೊಡಗಿದುವು., ಮನುಷ್ಯರ ಮತ್ತು ದನ-ಕರುಗಳ ಹೆಣಗಳು ಆ ಕಾದ ಮನಣದಲ್ಲಿ ರಣ-ಹದ್ದುಗಳಿಗೆ ಔತಣವಾದುವು. ಜನ ಕಣ್ಣಿಲ್ಲದ ದೇವರನ್ನು ಶಪಿಸುತ್ತಾ ತಮ್ಮ ದನಕರುಗಳ ಅಸ್ತಿಪಂಜರಗಳನ್ನು ಅಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಊರುಬಿಟ್ಟು ಹೋದರು. ಎಷ್ಟೋ ಜನ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಮಂದೆಗಳನ್ನು ಹೊಡೆದುಕೊಂಡು ನಮ್ಮ ಊರಿಗೆ ಬಂದರು.

ನಮ್ಮ ಊರಿಗೆ ಬಂದಾಕ್ಷಣವೇನೂ ಅವರ ಸಂಕಟ ಪರಿಹಾರವಾಗಿ ಲಿಲ್ಲ. ಅವರ ದನಕರುಗಳಿಗೆ ಅನಾಹಾರದಿಂದ, ಹಾಳು ಸವಳು ನೀರು ಕುಡಿದುದರಿಂದ, ಏನೇನೋ ರೋಗರುಜನ ಹಿಡಿದಿತ್ತು. ನಮ್ಮೂರ ದನಗಳಿಗೂ ಈ ರೋಗ ಅಂಟಲು ಆರಂಭವಾಯಿತು. ಹಾಗಾಗಿ ಯಾರೂ ಈ ರೋಗ ಹಿಡಿದ ದನಕರುಗಳನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳಲು ಇಷ್ಟಪಡಲಿಲ್ಲ. ಹಾದಿ ಯಲ್ಲಿ ಹೋಗುವ ಮಹಾಮಾರಿಯನ್ನು ಯಾರುತಾನೇ “ಭಾಗ್ಯಾದ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಬಾರಮ್ಮ” ಎಂದು ಹಟ್ಟಿಗೆ ಬರಮಾಡಿಸುತ್ತಾರೆ ?

ಕೆಲವೇ ಜನ ಕೆಲ ಕೆಲವೇ ಮಂದೆಗಳೊಡನೆ ಬಂದಿದ್ದರೆ, ಅವರ ಹೊಟ್ಟೆಯ ಉಪಚಾರ, ಹಳ್ಳಿ ಜನರ ಆತಿಥ್ಯದಿಂದಲೇ ಸಾಗಬಹುದಿತ್ತು; (ಅಂದರೆ ಆಗಿನ ಕಾಲ ಅನ್ನು. ಈ ದಂದ್ರ ಕಾಲದಲ್ಲೋ, ಆತಿಥ್ಯ ಎಂಬ ಬಾಬತು ಹೋಟೇಲಿನವರಿಗೇ ಸಂದುದು) ಆದರೆ ಈ ಬಾರಿ ನೂರಾರು ಜನ ದಿನದಿನಕ್ಕೂ ತಂಡತಂಡವಾಗಿ, ತಮ್ಮ ಎಲುಬಿನ ಗೂಡುಗಳಾದ ಜಾನುವಾರುಗಳೊಡನೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದುದರಿಂದ ಅವರ ಹೊಟ್ಟೆ ಹೊರೆಯುವುದೊಂದು ಕಠಿನವಾಯಿತು. ಎಷ್ಟೋ ಊರುಗಳವರು ಆ ರೋಗ ಅಂಟಿದ ಮಂದೆಗಳು ತಮ್ಮ ಹುಲ್ಲುಗಾವಲುಗಳಿಗೆ ಸೋಂಕಬಾರದೆಂದೂ ವಿಧಿಸಿದರು. ಈ ಹತಭಾಗ್ಯ ಜನರ ಅವಸ್ಥೆ ಭಯಂಕರವಾಯಿತು. ಹೊಟ್ಟೆ ಗಲಿಲ್ಲ. ಸಾಯಲೇನೋ ತುದಿಗಾಲಮೇಲೇ ಇದ್ದರನ್ನು. ಆದರೆ

ದನಕರುಗಳ ಅಸ್ತಿಪಂಜರವನ್ನು ಕಂಡು ಕರುಳು ಉರಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅವುಗಳ ರೋಗಗಳಿಂದ ಊರ ಜನರು ಅವನ್ನು ಹತ್ತಿರ ಬರಗೊಡಿಸಲೂ ಹೆದರುತ್ತಿದ್ದರು. ಏಕೆಂದರೆ ಜಾನುವಾರುಗಳಿಗೆ ರೋಗ ಸೋಂಕಿದರೆ ಸೀಮೆಗೆ ಸೀಮೆಯೇ ಬೋಳಾಗಿ, ಬರಿದಾಗಿ, ಜಾನುವಾರುಗಳ ಮಸಣ ವಾಗುತ್ತದೆ.

ಆ ದರಿದ್ರಕಾಲದಲ್ಲಿ, ಒಂದು ದಿನ ಸುಳ್ಳದ ಹತ್ತಿರದ “ಮಾಡ” ಎಂಬ ಊರಿಗೆ ವಲಸೆಯಾಗಿ ಬಂದಿದ್ದ ಒಂದು ಘಟ್ಟದ ಮೇಲಿನವರ ಸಂಸಾರ ಊರಿನ ದೊಡ್ಡ ಮನೆಗೆ ಹೋಯಿತು. ಒಳ್ಳೇ ಸ್ಥಿತಿವಂತರಾದ ಫಿಬಿಲ್ಲವರ ಮನೆ. ಘಟ್ಟದ ಮೇಲಿನವ ಮನೆಯೆದುರುನಿಂತು, ದಮ್ಮಯ್ಯ ಗುಡ್ಡೆಹಾಕಿ “ಎರಡು ಆಕಳು ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳಿ, ನಿಮ್ಮ ಧರ್ಮ” ಎಂದು ಅಂಗಲಾಚಿದ. ದನಗಳೇನೋ ನೋಡಲು ಲಕ್ಷಣವಾಗಿದ್ದವು. ಆದರೆ ಬಡವಾಗಿ ಸೊರಗಿದ್ದವು.—ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಅವುಗಳ ಮೈಮೇಲೆ ರೋಗದ ಚಿಹ್ನೆ ಯಮನ ನೆರಳಿನ ಹಾಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಮೂಡಿತ್ತು. ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಹೋಗುವ ಮಾರಿಯನ್ನು ಯಾರು ಮನೆಯೊಳಗೆ ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ? “ನಮಗೆ ದನಕರು ಬೇಡಾ! ಒಳ್ಳೇ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿಂದ ನಿನ್ನ ರೋಗಹಿಡಿದ ದನಕರು ಅಟ್ಟು; ಇಲ್ಲವಾದರೆ ನಾವೇ ಓಡಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ” ಎಂದು ಅಬ್ಬರಿಸಿದರು. ಘಟ್ಟದ ಮೇಲಿನವನಿಗೆ ಏಕಾದಶಿ ಆಚರಿಸಿ ಆಚರಿಸಿ ಜೀವ ಮೇಲೆ ಬಂದಿದ್ದಿತು. ಆತ ಅಲ್ಲೇ ಕುಕ್ಕುರಿಸಿದ್ದ.

ಆತನೊಡನೆ ಒಬ್ಬ ಹುಡುಗನೂ ಇದ್ದನು. ಮುದಿಯ ಅಕುತ್ತಾ: “ತಂದೇ, ನಮ್ಮಪ್ಪಾ, ತಾಯೀ, ಆಕಳು ನಿಮಗೆ ಬೇಡಾ ಸರಿಯೇ. ಆಕಳ ಮಾರಾಟ ಏನು ಮಾಡಲಿ ನಾನು? ನನ್ನ ಹಣೇಬರಹ. ಹಸಿವಿ ನಿಂದ ಸಾಯುತ್ತಾ ಇದ್ದೇನೆ. ದನಾಕರು ಸಾಯೋದನ್ನು ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ಕಂಡಿ ದೇನೆ; ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಸಾಯೋದನ್ನು ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ಕಂಡಿದೇನೆ. ನನ್ನ ಮೂರು ಹೂವಿನಂಥಾ ಮಕ್ಕಳೂ ಹೋದವು. ಕೊಟ್ಟವನೇ ಕೈಬಾಚಿ ಎಲ್ಲಾ ಬಾಚಿಕೊಂಡು ಹೋದ. ಅವನ ಇಷ್ಟ. ಈಗ ಈ ಹೈದ ಒಬ್ಬನೇ ಉಳಿ

‡ ತುಳುನಾಡಿನ ಒಂದು ಜಾತಿ. ಭವ್ಯವಾದ ಇತಿಹಾಸವುಳ್ಳದು. ತುಳುನಾಡಿನ ಚರಿತ್ರೆ ಪ್ರಸಿದ್ಧ. ಕೋಟಿ-ಚಿನ್ನಯರು ಈ ಜಾತಿಯವರು.

ದಿದಾನೆ. ನೀವು ಸುಬ್ರಹ್ಮಣ್ಯದ ಅಪ್ಪನನ್ನು ನೆನಸಿ, ವಸೀ ಅಕ್ಕಿ ಕೊಟ್ಟರೆ, ನಿಮ್ಮ ಹೆಸರು ಹೇಳಿ ಬದುಕಿಕೋತೇವೆ” ಎಂದು ಏನೋ ಏನೋ ಅವನ ಘಟ್ಟದ ಮೇಲಿನ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಗೋಗರೆದ. ಇವನಂಥಾ ಗತಿಹೀನರು ಇದೇ ಅವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಅಂಡಲೆಯುತ್ತಿರೋ ಹೊತ್ತಿಗೆ, ಒಬ್ಬೊಬ್ಬನಿಗೆ ಧರ್ಮದಾನ ಮಾಡಲು ಯಾರಿಗೆ ತ್ರಾಣ ಇರುತ್ತದೆ? ಇದೇನು ಮನೆಯೆ? ಧರ್ಮ ಭತ್ರವೇ? ಘಟ್ಟದ ಮೇಲಿನವ ಗೋಗರೆಯತೊಡಗಿದ: “ಅಪ್ಪಾ ದ್ರಾಪ್ತೇ, ನಾ ಸತ್ತರೆ ಒಂದು ಮುದಿಜೀವಾ. ನಾಳೆ ಮಣ್ಣು ಮುಕ್ಕೋ ವಂಛಾದ್ದು; ಈ ಹೈದ್ನ ಜೀವಾ ಉಳಿಸೋ ಪುಣ್ಯಮಾಡೀ.” ಅಂದ.

ಆ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಮನೆಯ ಹೆಂಗಸು ಹೊರಗೆ ಬಂದಳು. ಆ ಹೈದನ್ನು ನೋಡಿದಳು. ಹುಡುಗ ಹೊಟ್ಟೆಗಿಲ್ಲದೆ ಸೊರಗಿದ್ದರೂ ಲಕ್ಷಣವಾಗಿ ಮಾಟ ವಾಗಿದ್ದ. ಅವನ ಗುಳಿಬಿದ್ದ ಕಣ್ಣು, ಪಾತಾಳಕ್ಕೆ ಸರಿದ ಕೆನ್ನೆ, ಗಲ್ಲ, ಚೇತನವಿಲ್ಲವೆಂಬಂತಹ ದೇಹ ಕಂಡು ಹೆಂಗಸಿನ ಕರುಳು ಕುಯಿದಂತಾ ಯಿತು. ಆ ಮನೆಗೆ ದೇವರು ಏಕೋ ಮಕ್ಕಳ ವರಪ್ರಸಾದ ಕೊಟ್ಟಿರಲಿಲ್ಲ. —ಏನೋ ಒಮ್ಮೆ ಮರತು ಕೈತಪ್ಪಿಕೊಟ್ಟ ವರವನ್ನು ಅವಸರವಸರವಾಗಿ ಹಿಂದೆ ಕಿತ್ತುಕೊಂಡಿದ್ದ.

ಯಜಮಾನಿತಿ: “ಏನೋ, ನಿನ್ನ ಮಗುವನ್ನು ಸಾಕಿಕೊಳ್ಳೋ ತ್ರಾಣ ನಿನಗಿಲ್ಲ. ನನಗೆ ಕೊಡು; ನಿನ್ನ ಆಕಳಿನ ಬೆಲೆ ಕೊಡುತ್ತೇವೆ. ನಿನ್ನ ಮಗುವನ್ನು ನಾನು ನನ್ನ ಹೊಟ್ಟೆಯ ಕೂಸಿನಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ನನಗೂ ಒಂದು ಪರಬ್ರಹ್ಮವಾಯಿತು. ಹುಡುಗನಿಗೂ ಒಂದು ಮನೆಯಾಯಿತು. ತಾಯಿ ಸಿಕ್ಕಿದಂತಾಯಿತು; ನಿನಗೂ ಗತಿಕಂಡಹಾಗೆ ಆಯಿತು. ಹೊಟ್ಟೆಗೆ ಪಸೆ ಆಯಿತು.”

ಘಟ್ಟದಮೇಲಿನಾತ ಕೇಳಲಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ರಕ್ತದ ಕೊನೆಯ ಅಳಿದುಳಿದ ಬೀಜ; ಅದನ್ನು ಬಿಡಲೇ; ಎಂದು ಕೇಳಿದ. ಆದರೆ ಹೆಂಗಸಾದವಳಿಗೆ

§ ಸುಬ್ರಹ್ಮಣ್ಯದ ಪಡಾನನೂ ಕುಂಕುಮರಕ್ತವರ್ಣನೂ ಆದ ರುದ್ರಸೂನು ಸುಬ್ರಹ್ಮಣ್ಯಸ್ವಾಮಿ ದೇವರು (ಮುರುಗನ್, ಸುಬ್ರಹ್ಮ).

† ಘಟ್ಟದ ಮೇಲಿನ ಭಾಷೆ ತುಳುವನಾದ ನನಗೆ ಹೇಗೆ ಗೊತ್ತಿರಬೇಕು? ನನಗೆ ಮಹಿಸೂರು ಭಾಷೆ ಬಾರದು.

ಇಂಥಾ ಪ್ರಸಂಗಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತುಗಾರಿಕೆ ಎಲ್ಲಿಂದಲೋ ಕಾರಂಜಿಯಂತೆ ಪುಟಿಯುತ್ತದೆ: “ಮಗನನ್ನು ಸಾಕುವ ಶಕ್ತಿ ನಿನಗಿಲ್ಲ. ಅವನನ್ನು, ಆ ಕಂದನನ್ನು ಉಪವಾಸ ಸಾಯಿಸುತ್ತೀಯಾ? ಇದು ಮಮತೆಯೇ ಕಟುಕತನವೇ?”

ಬಡಪಾಯಿಗೆ ಉಭಯಸಂಕಟವಾದಂತೆ ಆಗಿರಬೇಕು. ಕೊನೇಗೆ ಹಲ್ಲುಕಚ್ಚಿ, ಎದೆ ಕಲ್ಲುಮಾಡಿ, ಕರುಳ ಕಡಿತವನ್ನು ಅದಮಿ, ಹುಡುಗನನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸಿದ. ಆದರೆ ಹುಡುಗನೇ ರಂಭಾಟಮಾಡಿದ. ಅತ್ತು ಆರ್ಭಟಿಸಿದ. ತಂದೆ ಬುದ್ಧಿಹೇಳಿ ಎಚ್ಚರಿಕೆಕೊಟ್ಟ. “ತಾಯಿ, ಬೇಡಾ ಅಂತ ಸಾರಿ ಸಾರಿ ಹೇಳಿದ್ದೇನೆ, ಮತ್ತೆ ನನ್ನ ದೂರಬೇಡಿ; ದನಾಕರು ಮಂದೆಯೊಳಗೆ ಎಳೆಗರುವಿನ ಹಾಗೆ ಬೆಳೆದ ಹೈದ. ನಿಮ್ಮ ಊರ ರೀತಿ, ಮನೆ ಬಾಳು-ಬದುಕು ಒಗ್ಗುಕ್ಕಿಲ್ಲ ಅದಕ್ಕೇ; ನಮ್ಮ ಬದುಕೇ ಬೇರೆ. ದನಾಕರು ನಮ್ಮ ಬಳಗಾ ಸಂಸಾರಾ; ನಿವ್ ಗದ್ದೇ ಬೇಸಾಯಕ್ಕೆ ಹೇಳಿಸಿದ ಆಳು ಮಗನಲ್ಲಾ ..” ಎಂದು.

ಹೆಂಗಸು: “ಅಯ್ಯೋ ದೇವರೇ! ಏನು ಮಾತು; ತಾಯಿಯಲ್ಲದ ತಬ್ಬಲೀನ್ನು ನಾನು ಆಳು ಮಗನಾಗಿ ಕೊಂಡುಕೊಂಡೇನೇ? ದೇವರ ದಯದಿಂದ ನಮಗೆ ಆಳು ಮಕ್ಕಳು ಒಕ್ಕಲುಗಳಿಗೆ ತತ್ವಾರ (ಕಡಿಮೆ) ಇಲ್ಲ. ನಮಗೆ ಈ ಮಗು ಮಗನಾಗಿ, ಮನೇದುಗನಾಗಿ ಬೇಕಾಗಿದ್ದಾನೆ” ಎಂದಳು.

ಘಟ್ಟದ ಮೇಲವ, ರಕ್ತದ ಗುಟುಕುನುಂಗಿ, ಅಳುತ್ತಾ ಹಠಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಹುಡುಗನನ್ನು: “ಬಸವಾ; ಇದ್ದಾ ನಿನ್ನ ತಾಯಿ; ಅದ್ದಾ ನಿನ್ನ ಅಪ್ಪ ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೋ. ನಿನ್ನ ಹುಟ್ಟಿಗೆ ಹಾಳು ಹೆಸರು ತಂದೀಯೇ ಬೇರೆ” ಎಂದು ಗದರಿಸಿ ಮೋರೆತಿರುವಿ, ಹಿಂದೆ ನೋಡದೆ “ರಕ್ತದ ಋಣಾ ಕಡೀತು ಇಂದಿಗೆ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಹೋದ.

+ + + + + + +

ಬಸವನನ್ನು ಮನೆಯೊಳಗೆ ಸೇರಿಸಿ, ಮನೆಯವನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಲು ತುಂಬಾ ಕಷ್ಟವಾಯಿತು. ಹುಡುಗನಿಗೆ ಈಗಲೇ ವರ್ಷ ಹತ್ತಾಗಿತ್ತು. ಅವನ ಮನಸ್ಸು, ಮಮತೆ ಎಲ್ಲಾ ಇದಾಗಲೇ ಬೇರುಬಿಟ್ಟು ಆಗಿತ್ತು. ಬಯಲಿಂದ ಬಯಲಿಗೆ ದನಕರುಗಳೊಡನೆ ಅಲೆದಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಆ ಜೀವಕ್ಕೆ, ಮನೆ, ಗದ್ದೆ, ಹೆಂಗಸಿನ ಮೋರೆ-ಮುದ್ದಾಟ, ಇವುಗಳ ನಿರ್ಬಂಧವೊಂದು ಪಂಜರದ

ಹಾಗೆ ಆಗಿತ್ತು. ಅವನನ್ನು “ತಮ್ಮವನನ್ನಾಗಿ”, “ನಾಗರಿಕ” ನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವ ಮೊದಲನೇ ಹೆಜ್ಜೆಯಾಗಿ ಅವನ ಹೆಸರನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಿದರು. “ಬಸವ” ಎಂಬ ಆ ಗೋಸಂಸಾರದ ಹೆಸರು ಇರುವಷ್ಟು ಕಾಲ, ದನಕರುಗಳೇ ಆತನ ಬಳಗವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಆ ಹಿಂದಿನ ಒಳು ಆ ಹತ್ತು ವರುಷಗಳ ಜೀವನ, ಅಳಿಸಿ ಹೋದ ರಂಗವಲ್ಲಿಯಂತೆ ಉಜ್ಜಿ, ಮರೆತು, ಕಾಣದೆ, ಲಯವಾಗಿ ಹೋಗಬೇಕೆಂದು ಹೊಸ ತಂದೆತಾಯಿಗಳ ಆಸೆ. “ಬಸವ” ಎಂಬ ಹೆಸರನ್ನು ತೊಡೆದುಹಾಕಿ, “ಸುಂದರಪ್ಪ” ಎಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟರು. ಹುಡುಗನ ರೂಪಕ್ಕೂ ಈ ಹೆಸರು ಒಪ್ಪುತ್ತಿತ್ತು.

ಆದರೆ ಹುಡುಗ ಮಾತ್ರ “ಬಸವ” ನಾಗಿಯೇ ಇರಲು ಇಚ್ಛೆಪಟ್ಟಂತೆ ಇತ್ತು. ಒಂದು ದಿನ ಬೆಳಗ್ಗೆ ಒಮ್ಮೆಗೇ ಕಾಣದಾದ ಹುಡುಗನ ಪತ್ತೆಯಿಲ್ಲೆಂದು ತುಂಬಾ ಹುಡುಕಾಡಿದರು. ಕೊನೆಗೆ ಕತ್ತಲಾಗುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಎಂಟು ಮೈಲಿ ದೂರದ ಜೈಲಿನಿಂದ ದನಗಳ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಮಂದಿ ಯೊಡನೆ ಕಾಲುಹಾಕುತ್ತಿದ್ದ ಹುಡುಗನ ಪತ್ತೆಯಾಯಿತು. ಎಳೆದು ಮನೆಗೆ ತಂದು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬಾರಿಸಿದರು—“ಎಕೆ ಓಡಿ ಹೋದೆ?— ಈ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಯಾತರ ಸುಖಕ್ಕೆ ಕಡಿಮೆಯಾಯಿತು? ಹಾಲು ತುಪ್ಪ, ಉಡುಪು ತೊಡಪು, ತಾಯಿಯ ಮುದ್ದು-ಮೋಕೆ ಎಲ್ಲಾ ಇದ್ದೂ ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದೆಯಾ ಕೃತಘ್ನ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದರೆ, ಆ ಹುಡುಗ ಮೋರೆ ಕೆಳಹಾಕಿ “ಆ ಹಸುಗೋಳು ನನ್ನ ಕೂಗಿದ್ದು.” ಅಂದ. ಹುಡುಗನಿಗೆ ಇಷ್ಟರೊಳಗೇ ತುಳುಮಾತಾಡಲು ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿನಾದರೂ ಉಪ್ಪೇಗವೆವ್ವಾಗಿ, ಫಕ್ಕನೇ ಘಟ್ಟದ ಮೇಲಿನ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಮಾತು ಉಕ್ಕಿಬರುತ್ತಿತ್ತು.

ಶಾಲೆಗೆ ಸೇರಿಸಿದಾಗಲೂ ಹೀಗೇ ಆಯಿತು. ಶಾಲೆಗೆ ಎಂದು ಕಳಿಸಿದರೆ, ಹುಡುಗ, ದನಗಳ ಮಂದಿಯ ಹಿಂದೆ ಅವುಗಳ ಕೊರಳಗಂಟಿಯಿಂದ ಮುತ್ರಬದ್ಧನಾದವನಂತೆ, ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ. “ದಡ್ಡ, ಸೋಮಾರಿ, ಕೆಲಸಗಳ್ಳ, ಅಯೋಗ್ಯ” ಎಂದು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬಾರಿಸಿದರು. ಹುಡುಗ ತುಟಿ ಬಿಡಿಸಲಿಲ್ಲ.

ಹಾಗೆಂದು ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಕಲಿಯುವುದರಲ್ಲೇನು ದಡ್ಡನಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಉಳಿದ ಹುಡುಗರಿಗಿಂತಲೂ ಕೆಲವುಸುಟ್ಟಗೆ ಒದ್ದಿವಂತ ಅನ್ನಿಸಿಕೊಂಡಿ

ದ್ದನು. ಆದರೆ ಯಾವದಿನ, ಯಾವುದೊ ಹೇಳಲಾರದ ಪ್ರೇರಣೆಯಿಂದ ತಟಕ್ಕನೆ ಮನೆಯಿಂದಲೋ ಶಾಲೆಯಿಂದಲೂ ತಪ್ಪಿಸಿ ದನಗಳೊಡನೆ ತಿರುಗುವನೆಂದು ಹೇಳಲಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಹೊಸ ತಂದೆತಾಯಿ ಅತಿ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಸಾಕುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಹುಡುಗ ಆಗಾಗ್ಗೆ ಮನೆಬಿಟ್ಟು ಓಡಿದಾಗಲೆಲ್ಲಾ ಅವರ ಕರುಳು ಚುಚ್ಚಿದಂತಾಗಿ, ತಮ್ಮ ಕೈಗೆ ಬಂದ ತುತ್ತ ಬಾಯಿಗೆ ಬರದೇ ಹೋಗುವುದೋ ಎಂಬ ಭಯ ಅವರನ್ನು ಚೇಳಿನಂತೆ ಕಡಿದು, ಹುಡುಗನನ್ನು ಕೃತಘ್ನನೆಂದು ಭಾವಿಸಿ “ನಿನ್ನನ್ನು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಜೀವ ಎರೆದು ಸಾಕುವವರನ್ನು ಮರೆತೆಯಾ?” ಎಂದು ಬೈದು ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ ಹೊಡೆದು ಶಿಕ್ಷಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಹುಡುಗ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ—ದೂರವಾದ, ಸ್ಥಿರವಾದ ನೋಟ, ಹಸಿವು, ವ್ಯಥೆ ಕಾಣಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದುವು. ಅವನು ಮಾತನಾಡುವುದೇ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಫಕ್ಕನೆ ನಾಲ್ಕು ಸುತ್ತಲೂ ನೋಡಿ, ಭಯವಾದಂತೆ ನಡುಗುತ್ತಿದ್ದ. ಒಂದು ಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ತಾನು ಎಲ್ಲಿ ಇದ್ದೇನೆಂದು ತಿಳಿಯದವನಂತೆ, ಕಣ್ಣುಕಾಣದ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಒಂಟಿಯಾಗಿದ್ದವನಂತೆ ಅವನ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಭಯದ ಮೋಡ ಕಟ್ಟುತ್ತಿತ್ತು. ಎಷ್ಟೋಬಾರಿ, ರಾತ್ರಿ ಸ್ವಪ್ನದಲ್ಲಿ ದನಕರುಗಳನ್ನು ಕೂಗುತ್ತಿದ್ದ: “ಕೆಂಪೀ, ಬೆಳ್ಳೀ....” ಎಂದು. ದಿನವಿಡೀ ಹುಡುಗ ದನವಿನ ಹಟ್ಟಿಯಲ್ಲೇ ಇರುವುದನ್ನು ಕಂಡು, ತಂದೆತಾಯಿ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಭಯವಾಯಿತು. “ಹಟ್ಟಿಗೆ ಕಾಲಿಡಬಾರದು” ಎಂದು ಕಟ್ಟಪ್ಪಣೆಯಾಯಿತು. ಆ ಹಿಂದಿನ ಬಾಳನ್ನು ಮರೆಯಿಸಬೇಕು. ವಿದ್ಯೆ ಕಲಿಸಿ, ಕಾಲೇಜುವರೆಗೂ ಕಳಿಸಿ, ತಮ್ಮ ಜಾತಿಗೇ ಕೀರ್ತಿತರಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಅವರ ಆಶೆ. ಬಿಲ್ಲವರ ಜಾತಿಯಲ್ಲಿ ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾವಂತರು ಅಂದರೆ ಇಲ್ಲವೇ ಇಲ್ಲ ಅನ್ನಬಹುದಾಗಿತ್ತು. ಈ ಹುಡುಗನನ್ನು ಮೇಲೆ ಕಳಿಸಿ ವಿದ್ಯಾವಂತನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ, ಊರಿಗೇ, ಜಾತಿಗೇ ಒಂದು ಕಲಶ ವಿಟ್ಟಂತೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಆಶೆ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದರೆ, ಈ ಹುಡುಗನೋ ಜೀವನದಲ್ಲೇ ಏನೂ ಅಭಿಲಾಷೆಯಿಲ್ಲದವನಂತೆ, ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಬದುಕುತ್ತಿರುವವನ ಹಾಗೆ, ಸ್ವಪ್ನದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವವನಂತೆ, ಇರುತ್ತಿದ್ದರೆ ತಂದೆತಾಯಿಯ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಮೆಣಸು ಅರೆದಂತಾಗುವುದಿಲ್ಲವೇ?

ಆದರೂ, ಎಷ್ಟೇ ನಿರೀಕ್ಷೆ, ಅರ್ಥಸ್ವಪ್ನಾವಸ್ಥೆಯಿದ್ದರೂ, ದೇವರು ಕೊಟ್ಟ ಮೆದುಳು ಕೈಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ಪರೀಕ್ಷೆಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಪಾಸ್ (ಉತ್ತೀರ್ಣ) ಆಗಿ, ಸರಕಾರೀ ಕೆಲಸವೂ ದೊರಕಿತು. ಆಮೇಲೆ ಮುನಸೀಫನೂ ಆದ.

ಆ ಮುನೆಯದಲ್ಲೇ ಅವನ ಮದುವೆ ಕೂಡಾ ಆಯಿತು. ಜಾತಿಯಲ್ಲಿ ಅತಿ ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತರು, ಸ್ಥಿತಿವಂತರು ಎಂಬವರನ್ನೇ ಹುಡುಕಿ, ನಂಟ್ರಿಕೆ ಬೆಳೆಸಿದ್ದರು. ಹುಡುಗಿಯೂ ಲಕ್ಷಣವಾಗಿದ್ದಳು. ತಂದೆ-ತಾಯಿ ಹೆಮ್ಮೆ ಪಟ್ಟುಕೊಂಡು, ಹಾಲು ಕುಡಿದರು ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಾ. “ಈ ಹೆರವರ ಹುಡುಗನನ್ನು ತಮ್ಮ ಮಗನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದೆವು. ದನಾ ಮೇಯಿಸುವವರ ಹುಡುಗನನ್ನು ಮುನಸೀಫನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದೆವು. ಯಾವ ಜಾತಿಯದೋ ಬೀಜವನ್ನು ನಮ್ಮ ಜಾತಿಯ ಅಶ್ವತ್ಥದ ಮರವಾಗಿ ಮಾಡಿದೆವು. ಹಾದಿ ಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿದ್ದ ಕಲ್ಲುಹರಳು, ಊರಿನ ಗುಡಿಗೆ ಕಲಶವಾಯಿತು. ಯಾರ ರಕ್ತದವನನ್ನೋ ನಮ್ಮ ಕರುಳಾಗಿ ಮಾಡಿದೆವು ಎಂದು ಹಿಗ್ಗಿದರು.

+ + + + +

ಆತ ವೇಟಿಗೆ ಬಂದು ನೆಲಸಿ, ಬಂಗಲೆ ಕ್ರಯಕ್ಕೆ ಪಡಕೊಂಡು, ತನ್ನದೇ ಸಂಸಾರ ಹೂಡಿದ ಮೇಲೆ ತಂದೆತಾಯಿಗಳು: “ನರಿ! ದೇವರು ನಮ್ಮ ಕೆಲಸವನ್ನೂ ಮೆಚ್ಚಿದ; ಅಸ್ತು ಅಂದ ಮುಂಗಲವಾಯಿತು. ಇನ್ನು ಅವನದೇ ಸಂಸಾರ, ಅವನನ್ನು ಜೋಕೆಯಿಂದ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಸಂಸಾರ, ಮನೆ,—ಮಕ್ಕಳ, ಬಂಧನವನ್ನು ಹೇಗೆ ಕಡಿದುಕೊಂಡು ಓಡಿ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ ಇನ್ನು?” ಎಂದು ಎದೆ ತಟ್ಟಿಕೊಂಡರು. ಅಂದ ಹಾಗೆಯೇ ಅವನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲೂ ಮನೆಯ ಮೇಲೆ ಮಮತೆ ಮೂಡಿದ ಹಾಗೆ ಇತ್ತು. ತಾನಾಗಿ ಮನೆ ತುಂಬಿ, ಸಂಸಾರ ಕೂಡಿಕೊಂಡ ಕೂಡಲೇ, ಎಂಟು-ಹತ್ತು ಒಳ್ಳೆ ಜಾತಿಯ ದನಗಳನ್ನು ತಂದು ಹಟ್ಟಿ ತುಂಬಿಸಿದ. ನಿತ್ಯವೂ ದನವಿನ ಹಟ್ಟಿಗೆ ಹೋಗಿ ಎಷ್ಟೋ ಹೊತ್ತು ಅಲ್ಲೇ ಇರುವುದೊಂದು, ಅಭ್ಯಾಸವಾಗಿ ಹೋಯಿತು. ಆ ಹಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ, ದನಗಳ ಮೈದಡವಿ, ಹಣೆ ತಿಕ್ಕಿ, ಕತ್ತು ನೀವಿದುತ್ತೆಲ್ಲಾ,—ತನ್ನದೇ ಆದ ಆ ಹಿಂದಿನ ಜೀವನದ ರುಚಿ, ಅದರ ಸೌರಾಭ (ಪರಿಮಳ), ಏನೋ ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಪುನಃ ಕಂಡಂತೆ, ಪೂರ್ವಜನಿಂದ ಸ್ಮೃತಿ ಮನಸಿನ ಕದತಟ್ಟಿದಂತೆ, ಮರುಕಳಿಸುತ್ತಿತ್ತು.

ಒಂದಷ್ಟು ದಿನ ಸುಖವಾಗಿ ಕಳೆದುಹೋದುವು. ಮನೆ, ಉದ್ಯೋಗ, ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿ, ಇವುಗಳಿಂದೆಲ್ಲಾ ಒಂದು ವಿಧದಲ್ಲಿ ನಿರ್ಲಿಪ್ತನಾಗಿದ್ದವನಂತೆ. ಕಂಡೂಕಾಣದವನಂತೆ, ನಿದ್ರೆಯಲ್ಲೇ ನಡೆಯುವವನಂತೆ ಇದ್ದ. ಅವನ ಆಳವಾದ ಆನಂದದ, ತನ್ನದೇ ತನ್ನದಾದ ಜೀವನ, ಆ ದನಗಳ ಹಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆ ದನಗಳ ಮೈಯವಾಸನೆ, ಅವನ ಹುಡುಗತನದ ಜೀವನ, ಬಯಲಿಂದ ಬಯಲಿಗೆ, ಬೆಟ್ಟದಿಂದ ಬೆಟ್ಟಕ್ಕೆ. ಆಕಳುಗಳ ಮಹಾ ಪರಿವಾರದೊಡನೆ ಅಲೆಯುವ ಆ ವಿಚಿತ್ರ ಸುಖವನ್ನು ಜೀವಕ್ಕೆ ಮರಳಿ ತರಿಸುತ್ತಿತ್ತು.

ಆದರೆ, ಮನುಷ್ಯನ ಒಳಗಿನ ಜೀವನ ಹೊರಗಿನಿಂದ ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿಯುವುದು ಕಷ್ಟ. ಅವನ ಹೆಂಡತಿಯೇ ತಿಳಿಯದೆ ಹೋಯಿತು. ಹೆಂಗಸರು ತಮ್ಮ ಗಂಡಂದಿರಲ್ಲಿ ಏನಾದರೂ ವಿರಕ್ತಿಯನ್ನೋ ಅರುಚಿಯನ್ನೋ ಕಂಡರೆ, ಇಲ್ಲವೇ ಭಾವಿಸಿದರೆ, ತತ್ಕ್ಷಣ ಅವರ ಕಣ್ಣೆದುರಿಗೆ ಇನ್ನಾರೋ ಒಬ್ಬ ಮಾಟಗಾತಿಯ ಮಾಯಾವಿನಿಯ ರೂಪು ಬಂದು ನಿಲ್ಲುತ್ತದೆ. ಕರ್ಮ ಧರ್ಮಸಂಯೋಗದಿಂದ, ಮನಸೀಫರ ಹೆಂಡತಿ ಸಂಶಯಪಡುತ್ತಾ “ಮಾಟಗಾತಿ” ಯನ್ನು ಸಂಶೋಧಿಸುತ್ತಾ ಹುಡುಕುತ್ತಾ ಇರೋ ಕಾಲಕ್ಕೇನೇ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ದನಗಳ ಚಾಕರಿಗಾಗಿ “ಬೆಳ್ಳಿ” ಎಂಬ ಕೆಲಸದ ಹೆಣ್ಣು ಇದ್ದು ಬಿಟ್ಟಳು. ಹುಡುಗಿಯೂ ಸಾಕಷ್ಟು ಸ್ಫುರದ್ರೂಪಿ. ಪಾಪ! ಅವಳದೇನೂ ತಪ್ಪಿನ ನೆರಳೂ ಇಲ್ಲದೇ ಹೋದರೂ, ಸಂಶಯದ ಅರಸಿನ ಮಂಡಿಗೆ ರೋಗ ತಾಕಿದ ಕಣ್ಣಿಗೆ, ಸಹಜವಾಗಿ ಇರುವುದೂ ಕೂಡಾ “ಚೀಪ್ಪೆ, ಮಾಯಾವಿಯ ಮಾಟ, ಮಾಟಗಾತಿಯ ಕುಹಕ” ಎಂದು ತೋರಿತು. ಸರಿ; ಹೆಂಡತಿ, ತನ್ನ ಸಂಶಯದ ತರ್ಕದ ಗೋಪುರ ಕಟ್ಟಿ, ಆ ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ಅಪರಾಧಿನಿಯನ್ನಾಗಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿ, ಅವಳನ್ನು ಉಚ್ಚಾಟನೆ ಮಾಡಿಸಿ ಬಿಟ್ಟಳು. ಅದರೊಡನೆಯೇ ಗಂಡನಿಗೂ ಧಾರಾಳವಾಗಿ ಸಹಸ್ರನಾಮ, ಧರ್ಮೋಪದೇಶಗಳಾದುವು.

ಅವನ ಸುಖದ ಸ್ಪಷ್ಟ ಒಮ್ಮೆಲೇ ಮುರಿದು ಹೋಯಿತು. ಅಂದಿನಿಂದ ಆತನ ಮನಸ್ಸು ಇನ್ನೂ ಎಲ್ಲೋ ದೂರದ ಘಟ್ಟದ ಮೇಲಿನ ಸೀಮೆ

ಯಲ್ಲೇ ಅಜ್ಞಾತವಾಸಮಾಡತೊಡಗಿತು. ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿ, ತನ್ನನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸಿ, ತನ್ನ ಮನೆಯ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯಾಗಿ, ತನ್ನ ಮಕ್ಕಳ ತಾಯಿಯಾಗುವಾಕೆ, ತಾನು ಕನಸಿನಲ್ಲೂ ನೆನಸದ ಅವರಾಧವನ್ನು ತಲೆಯಮೇಲೆ ಹೊರಿಸಿದ ಮೇಲೆ, ಈ ಜೀವನ, ಈ ಹೊರಗಿನ ಜೀವನ ಮತ್ತು ತನ್ನದೇ ಆದ ಒಳಗಿನ ಬಾಳು ಭೂಮಿ — ಆಕಾಶಗಳಷ್ಟು ದೂರ ಇವೆಯೆಂದೂ, ಈ ಎರಡು ಜೀವನಗಳು: — ನಡುಹಗಲಿನ ಮುನಸೀಫನ ಹೊರಜೀವನ, ಮತ್ತು ದನವಿನ ಹಟ್ಟಿಯೊಳಗಿನ ಆ ಸ್ವಪ್ನ ಜೀವನ, ಪೂರ್ವಜನ್ಮದ ಜೀವನ — ಇವೆರಡರಲ್ಲಿ ಸಾಮರಸ್ಯ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದೂ ಮನದಟ್ಟಾಯಿತು. ನಡುಹಗಲ ಸೂರ್ಯನ ಬಿಸಿಲು ಮತ್ತು ರಾತ್ರಿಯ ಬೆಳದಿಂಗಳು ಒಟ್ಟಿಗೇ, ಮಗ್ಗಲು ಮಗ್ಗಲಲ್ಲೇ ಇರುವುದು ಸಾಧ್ಯವೇ?

ಈ ಘಟನೆ ನಡೆದ ಕೆಲವು ದಿನಗಳಲ್ಲೇ ಆತ ಹಂಗಾಮಿ ಜಡ್ಡಿ ಆಗಿ, ಆ ರಾಧಾಂತ ನಡೆದು, ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ರಾಜೀನಾಮೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದು. ಅವನ ವಿರಕ್ತಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತ ಬಂತು. ಮಕ್ಕಳೂ ಆಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಈತನ ಮನಸ್ಸು ತಿರುಗಿದಂತಿಲ್ಲಾ, ಹೆಂಡತಿಯ ಸಂಶಯವೂ ಬೆಳೆದು ಪರ್ವತಾಕಾರ ಹೊಂದುತ್ತಿತ್ತು. “ಅಯ್ಯೋ, ಆ ಕೆಲಸದ ತೊತ್ತನ್ನ, ಆ ಬೆಳ್ಳಿಯನ್ನ ಓಡಿಸಿದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೇ, ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ದುಃಖವಾಯಿತೇ? ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ವೈರಾಗ್ಯವೇ? ಆ ಕೆಲಸದ ರಂಡೆ ನನಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾದೇ? ಆ ಮನೆ ಅಳಿಗಾಗಿ ಎದೆಯೊಡೆದು ವೃಥೆಪಡಬೇಕೇ?”

ಕೆಲವು ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ಆತ ಕಾಯಿಲೆ ಬಿದ್ದ. ಆದರೂ ಕಾಯಿಲೆಯಿಂದ ಆತನಿಗೆ ಕ್ಷೋಭೆಯಾಗಲೀ, ಕಾತರತೆಯಾಗಲೀ ಉಂಟಾದಂತೆ ತೋರಲಿಲ್ಲ. ಹೆಂಡತಿಯ ಮನಸ್ಸು ಇನ್ನೂ ಕಲ್ಲಾಯಿತು. ಆ ಹಾಳು ಹೆಣ್ಣಿಗಾಗಿ ಕೊರಗುತ್ತಿದ್ದಾನೆ, ಅಂದುಕೊಂಡಳು. ಆದರೂ, ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ತಪ್ಪು ಭಾವಿಸಿದನೋ, ಅನ್ಯಾಯವಾಗಿ ಏನೇನೋ ತಿಳಿದುಕೊಂಡೆನೋ ಎಂದು ಸಂದೇಹ. ಅವನ ಸೌಮ್ಯವೃತ್ತಿ, ದೊಡ್ಡ ಮನಸ್ಸು, ಸಜ್ಜನತೆಗಳಿಂದ “ದೇವರು ಮನುಷ್ಯ” ಎಂದು ನಾಲ್ಕು ಜನ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವನ ಬಾಯಿಯಿಂದ ಒಂದು ಸಿಡುಕಿನ ಮಾತು, ಒಂದು ಕೆಟ್ಟ ಶಬ್ದ ಬಂದುದು ಅವಳ

ನೆನಪಿನಲ್ಲೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಏನೋ ಪರದೇಶದಲ್ಲಿ ಇರುವವನಂತೆ, ಕಣ್ಣು ಕಟ್ಟಿ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಬಿಡಲ್ಪಟ್ಟವನಂತೆ, ನಾಲ್ಕೂ ಸುತ್ತೂ ಯಾರೂ ಗುರುತಿನವರೇ ಇಲ್ಲದಂತೆ ಇರುವುದಾದರೂ ಏಕೋ ಹೆಂಡತಿಗೆ ಗಂಡನ ಆಳ ಗೊತ್ತಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಗಂಡನ ಮನಸ್ಸಿನ ಒಂದೇ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ವಿಚಾರ ವಾಗಲೀ, ಹೃದಯದ ಒಂದು ಭಾಸನೆಯ ಛಾಯೆಯಾಗಲೀ ಅವಳಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನ ಪ್ರಸಂಚ ಯಾವುದೋ, ಜೀವನ ಯಾವುದೋ? ಅವನಿಗೆ ಹೊಂದಿಕೊಂಡು, ಅವನ ಹೃದಯದ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಅರಿಯಬಲ್ಲ ಪ್ರಾಣಿ ಪ್ರಸಂಚದಲ್ಲೇ ಇದೆಯೇ? ಹೆಂಡತಿಯ ಸಂಶಯ ಗಂಡನು ಸಾಯುವಕಾಲದವರೆಗೂ ಅಳಿದುಹೋಗಲಿಲ್ಲ.

ಕಾಯಿಲೆ ವಿಶೇಷವಾಗಿತ್ತು. ಜೀವಕ್ಕೆ ಅಪಾಯವುಂಟೆಂದೂ ತಿಳಿಯಿತು. ಒಂದು ದಿನ ಜ್ವರದಲ್ಲಿ ಮಲಗಿಕೊಂಡಿದ್ದ. ಡಾಕ್ಟರರು ನಾಡಿನೋಡಿ, ಜ್ವರ ಕಂಡುಹಿಡಿದು ಮುಖ ಕವ್ವು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಮುಮೂರ್ಷುವಿನ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಭಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ವಿಕಲತೆ, ವಿಹ್ವಲತೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಸ್ವಪ್ನದ ಶಾಂತಿ, ಕನಸಿನ ಸಂತೋಷ ಇದ್ದುವು. ಆ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಬಸವ ಘಟ್ಟದ ಮೇಲೆ ತನ್ನ “ಚಿಕ್ಕ ದೇವರ ವಾಕ್ಯ” ದ್ದಿದ್ದ. ಒಂದು ಲಂಗೋಟಿ, ಮೈಮೇಲಿಡೀ ದೊರಗಾದ ಕಂಬಳಿ; ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಕಂಬಳಿಯ ಮುಂಡಾಸು. ಎದುರಿಗೇ ಅಪ್ಪ; ಮೈತುಂಬ ಕಂಬಳಿ; ಬೆಟ್ಟಗಾತ್ರದ ಮುಂಡಾಸು. ಆಚೆ ಈಚೆಗೆ ನಾಲ್ಕು ಮಂದಿ ಕೌಪೀನ—ಮುಂಡಾಸುಧಾರಿಗಳಾದ ಅಣ್ಣ ತಮ್ಮಂದಿರು. “ಅಂಭೇ” ಎಂದು ಗುಟ್ಟುರೇ ಹಾಕುತ್ತಿರುವ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ದನಗಳು. ಸೊಕ್ಕುತ್ತಾ, ನೆಗೆಯುತ್ತಾ, ಓಡುತ್ತಾ, ಹಾರುತ್ತಾ ಕಿವಿಯೊಳಗೆ ಗಾಳಿ ಹೊಕ್ಕಂತೆಲ್ಲಾ ಹುಚ್ಚುಗಟ್ಟಿ ಕುಣಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಹುಚ್ಚುಚ್ಚು ಎಳೆಗರುಗಳು ಹಿಂದಿನಿಂದ ತಾಯಿ: “ಲೋ, ಬಸವಾ” ಎಂದು ಕೂಗುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ.

ಅದೇ ಹೊತ್ತಿಗೆ ವಕೀಲರು ಉಯಿಲನ್ನು (Will, ಮೃತ್ಯು ಪತ್ರ) ತಂದರು. ಸುಂದರಪ್ಪನವರಿಗೆ ಮಕ್ಕಳಿಲ್ಲವಾದ್ದರಿಂದ, ಉಯಿಲಿನ ಮೂಲಕ ಹೆಂಡತಿಗೆ ಆಸ್ತಿಯನ್ನು ಬಿಡದೇಹೋದರೆ, ಆಸ್ತಿಯೆಲ್ಲಾ ಯಾರ್ಯಾರೋ

ಸಂಬಂಧಿಕರ ಬಾಯಿಗೆ ಬೀಳುತ್ತದೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಹೆಂಡತಿಯ ಹೆಸರಿಗೇ ಆಸ್ತಿಯನ್ನು ಬರೆಯಬೇಕೆಂದು, ಮುಂಚೆಯೇ ಅವರೇ ವಕೀಲರನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿದ್ದರು. ಮೃತ್ಯು ಪತ್ರ (ಉಯಿಲು) ಸಿದ್ಧವಾಗಿತ್ತು. ವಕೀಲರು ಬಗ್ಗಿ, “ರುಜು ಮಾಡುತ್ತೀರೋ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ಹೆಂಡತಿ ನಿಶ್ಯಬ್ದವಾಗಿ ಕಣ್ಣೀರು ಸುರಿಸುತ್ತ ಅಳುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಬಸವ ಜ್ವರದ ಸ್ವಪ್ನದಲ್ಲೇ, ಘಟ್ಟದ ಮೇಲಿನ ಆ ಹುಲ್ಲುಗಾವಲಲ್ಲೇ, ಚಿಕ್ಕದೇವರ ಪಾಳ್ಯದಲ್ಲೇ ನಿಂತುಕೊಂಡು ರುಜು ಹಾಕಿದ.

ಅದೋ ... ಆ ಆಕಳುಗಳ ಗುಂಪು. ಕೆಂಪದನಕ್ಕೆ ತುಂಬಿದ ಗಬ್ಬು. ನಿಧಾನವಾಗಿ ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಮಹಾರಾಣಿಯ ಹಾಗೆ, ಹುಲ್ಲಿನ ಪಚ್ಚಿ ರತ್ನಗಂಬಳಿ ಮೆಟ್ಟುತ್ತಾ, ಹುಲ್ಲುಮೇಯುತ್ತಾ ಇದೆ .....ಅದೋ ಆ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಎರಡು ಕರುಗಳು ಚೇಷ್ಟೆಗಾಗಿ ದ್ವಂದ್ವ ಯುದ್ಧವಾಡುತ್ತಿವೆ..... ಆ ಬೆಳ್ಳಿ ದನ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲವಲ್ಲಾ — ಓ ಅಲ್ಲಿಲ್ಲವೇ? ಅಲ್ಲ ಅದು ಕಪಿಲೆ. ಅರೆ! ಬೆಳ್ಳಿ ಎಲ್ಲಿದೆ?.....ಓ ಅಲ್ಲಿ ಕೆಂಪಿಯೊಡನೆ—ಓ! ಅದು ನಂದಿ..... ಬೆಳ್ಳಿ ಎಲ್ಲಿ ತಪ್ಪಿಸಿ ಹೋಯಿತಪ್ಪಾ! ಮಹಾ ತುಂಟದನ .....“ಬೆಳ್ಳಿ—ಓ ಬೆಳ್ಳಿ .....ಕೂ.....”

ಎರಡು ನಿಮಿಷದಲ್ಲೇ ಮುನಸೀಫ ಸುಂದರಸ್ವನವರು ದಿನಂಗತರಾದರು. ಮರಣಕಾಲದಲ್ಲಿ, ತಲೆಬುಡದಲ್ಲಿಯೇ ಕುಳಿತು ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಸೇವೆಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಹೆಂಡತಿಗೆ “ಬೆಳ್ಳಿ” ಯನ್ನು ಕರೆಯುವುದು ಕೇಳಿಸಿತು. ಆ ಕ್ಷಣಕ್ಕೇ ಹೆಂಗಸಿನ ತುಟಿ ಕಚ್ಚಿತು. ಎದೆ ಕಲ್ಲಾಯಿತು. “ಸಾಯೋ ಕಾಲಕ್ಕೂ, ಹಾದರಗಿತ್ತಿ ತೊತ್ತಿನ ನಾಮಸ್ಮರಣೆ ಮಾಡುತ್ತಾ ವೈಕುಂಠಕ್ಕೆ ಹೋದ” ಎಂದುಕೊಂಡಳು. ಅವಳ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮಿಣುಕುತ್ತಿದ್ದ, ಮಿಣಿ-ಮಿಣಿಯೆಂದು ಉರಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಸ್ತ್ರೀತಿಯ ಹಣತೆ ನಂದಿಹೋಯಿತು. ಹೊಗೆ ಕವಿದುಕೊಂಡಿತು.

ಮರುದಿನ, ದಿನಂಗತರ ಹೆಂಡತಿ, ಹೆಂಡತಿಯ ತಂದೆ-ತಾಯಿಗಳ ಸಮಕ್ಷಮ ಉಯಿಲು ಓದುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅದನ್ನು ನೋಡಿದಾಗ ಹೆಂಡತಿಯ ಎದೆ ಧಸಕ್ಕೊಂದಿತು. ಅದರ ರುಜು “ಬಸವ” ಎಂದು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿದ್ದಿತು.

ವಕೀಲರು ಸಪ್ತಮೋರೆ ಹಾಕಿ, “ಇದರ ಅರ್ಥವೇನಮ್ಮ? ಈ ಉಯಿಲಿಗೆ ಏನೂ ಬೆಲೆಯಿಲ್ಲವಲ್ಲಾ .....

ಹೆಂಡತಿಯ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಪಾಷಾಣದಂಥ ಹಗೆ, ತಿರಸ್ಕಾರ ಮೂಡಿ ದುವು. “ಆತನಿಗೆ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಇಷ್ಟು ವೈರವೇ? ಒಳ್ಳೇ ಹಗೆ ಸಾಧಿಸಿದ. ನಿನ್ನ ಕಾನುಕೈ ಅಡ್ಡಬಂದುದಕ್ಕೆ ಒಳ್ಳೇ ಸೇಡು ತೀರಿಸಿದೆ” ಎಂದುಕೊಂಡು ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ ತನ್ನ ಮತ್ತು ಆತನ ಮದುವೇ ಕಾಲದ ಪಟವನ್ನು ತೆಗೆದು ಬಿಂಕಿಗೆ ಒಗೆದಳು.

ಅವರವರ ಸುಖ ದುಃಖ

ಮನುಷ್ಯ ಹೇಗಿದ್ದಾತ ಹೇಗಾಗಿ ಬಿಡುತ್ತಾನೆ ಎಂಬುದೊಂದು ಅದ್ಭುತ ವಿಷಯ. ದೊಡ್ಡ ಮನಸ್ಸಿನ, ಧಾರಾಳ ಹೃದಯದ ಹುಡುಗ, ಕಾಸಿಗೆ ಕಾಸು ಗಂಟುಹಾಕುವ ಜಿಪುಣನಾಗುವುದನ್ನು ನಾನು ಕಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಇರುವೆ ಯನ್ನೂ ನೋಯಿಸಲಾರದ, ಹೂವಿನಂಥ ಮನಸ್ಸಿನ ಹುಡುಗ, ಪೋಲಿಸ್ ಇನ್‌ಸ್ಟೆಕ್ಟರನಾಗಿ, ಮಹಾಕಾಲಭೈರವ, ಸುಜನಕುರಾರನಾಗುವುದನ್ನು ಕಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಹಾಗೇನೇ, ನಮ್ಮ ಶಂಭುವಿನಲ್ಲಾದ ಮಾರ್ಪಾಡೂ ಕಡಿಮೆಯಲ್ಲ.

ನಾನೂ, ಶಂಭುವೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಕಲಿತವರಾದ್ದರಿಂದ, ಅವನನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬಲ್ಲೆ. 'ಸಣ್ಣ ಕಂಬಳ' ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಕ್ಲಾಸಿನಲ್ಲಿ ಕಲಿಯುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಅವನ ಮನೆಯ ಹತ್ತಿರವೇ ನಮ್ಮ ಮನೆ. ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ, ಎರಡೂ ಮನೆಗಳ ಅಂಗಳದಲ್ಲಿ, ಅವನ ಚಿಕ್ಕತಂದೆಯ (ಕಕ್ಕ) ಮಕ್ಕಳೊಂದಿಗೆ ಆಡುತ್ತಿದ್ದುದು ನೆನಪಿದೆ. ಇವನ ತಂದೆಯೂ, ಚಿಕ್ಕ ತಂದೆಯೂ, ಸಾಕಷ್ಟು ಇದ್ದವರೇ. ಒಳ್ಳೇ ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತ ಮನೆತನ. ಇವನ ತಂದೆ ಒಳ್ಳೇ ಜಾಗ್ರತೆಯ ಜನ. ಹಣವೋಲು ಮಾಡುವವರಲ್ಲ. ಅದರ ಮೇಲೆ ಶುಕ್ರದೇವಿ ಅನ್ನಿ. ಸ್ವಲ್ಪ ಹಣಮಾಡಿ ಇಟ್ಟಿದ್ದರು. ಹೊಸ ಆಸ್ತಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಮನೆಯನ್ನು ಹೊಸದಾಗಿ ಕಟ್ಟಿಸುತ್ತಿದ್ದರು.

ಅವನ ಚಿಕ್ಕತಂದೆಯವರ ಸ್ಥಿತಿ ತುಸು ಕೆಳಮುಖವಾಗಿತ್ತು. ಸ್ವಲ್ಪ ಉಪೇಕ್ಷೆಯ, ಸ್ವಲ್ಪ ಧಾರಾಳ ಕೈಯ ಮನುಷ್ಯ. ಅದರ ಮೇಲೆ ಅಷ್ಟಮದಲ್ಲಿ ಅಂಗಾರಕ. ಅವರ ಅವಸ್ಥೆ ಗಂಡಾಂತರಕ್ಕೆ ಇಳಿಯುವ ಹಾಗೆ ತೋರುತ್ತಿತ್ತು.

ಶಂಭುವಿನ ವಿಷಯ ಹೇಳಲಿಲ್ಲ. ಅವನನ್ನು ನಾವೆಲ್ಲಾ, ಕರ್ಣ ಮಹಾರಾಯನಿಂದೋ, ಧರ್ಮರಾಯನಿಂದೋ, ಲೇವಡಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಯಾರ ಕಷ್ಟವನ್ನು ಕಂಡರೂ ಕರಗಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ. ಕಳ್ಳಹುಡುಗರು

ತಮ್ಮ ವೆನ್ನಿಲು, ಪುಸ್ತಕ ಕಳೆದು ಹೋಯಿತೆಂದು ಅವನ ಎದುರು ಸುಳ್ಳೇ ನಟಿಸಿ, ಅತ್ತು ಅವನಿಂದ ಪುಸ್ತಕ ವೆನ್ನಿಲು ದಾನವಾಗಿ ಪಡೆದು, ಹೋಟೇಲು ಗಣಪತಿ ಕವ್ವಿಯಲ್ಲಿ ಮಾರಿ, ಕಾಫಿ, ಕಡಲೆ ಮುಕ್ಕುತ್ತಿದ್ದರು. ನಮ್ಮ ಭೋಳೇ ಶಂಭು, ತನ್ನ ದಾನದ ಪ್ರತಿಫಲವಾಗಿ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕಿವಿಯಪ್ಪ ತಿನ್ನುತ್ತಿದ್ದ. ಇದೂ ಅಲ್ಲದೆ, ನಾನು ಅಂದರೆ, ಅದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು, ತನ್ನ ಹತ್ತಿರದ ಸಂಬಂಧಿಕರು, ಅಂದರೆ, ತನ್ನ ತಂದೆ, ತಾಯಿ, ತಂಗಿ-ತಮ್ಮಂದಿರು ಅಂದರೆ ಜೀವ. ಅವನ ಚಿಕ್ಕ ತಂದೆಯ ಇಬ್ಬರು ಮಕ್ಕಳೂ ನಮ್ಮ ಕ್ಲಾಸಿನಲ್ಲೇ ಇದ್ದರು. ಅವರನ್ನು ಈತ ಪರಿಪಾಲಿಸುವ ಕ್ರಮವನ್ನು ನೋಡಿ ಎಲ್ಲರೂ ನಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರನ್ನು ಯಾರೂ ಚಾ-ಚೂ-ಅನ್ನು ಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ — ನಮ್ಮ ಶಾಂತಿಮೂರ್ತಿ ಶಂಭು ಕದನಕಲಿ, ಅರಿಭಯಂಕರ ನಾಗುತ್ತಿದ್ದ.

ನಾನು ಹೇಳಿದೆನಲ್ಲಾ. ಅವರ ಚಿಕ್ಕಪ್ಪನ ಸ್ಥಿತಿ ಹದಗಡುತ್ತಿತ್ತೆಂದು — ಅದು ವಿಕೋಪಕ್ಕೆ ಬಂತು. ನಾಲ ಏರಿ, ಏರಿ, ಆಸ್ತಿ ಹರಾಜಾಗಿ, ಮನೆಯನ್ನೇ ಮಾರುವಂಥ ಪ್ರಸಂಗ ಬಂತು. ಒಳ್ಳೇ ಮರ್ಯಾದಸ್ಥರು. ನಮ್ಮ ರಾಯರ ಒಡಹುಟ್ಟಿದ ತಮ್ಮಂದಿರೇ ತಾನೆ. ಅಣ್ಣನಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು, ಸ್ವಸ್ಥವಾಗಿ ಹೇಳಲು, ಬಾಯಿ ಬರದೆ, ರಾಮಾಯಣ ತೋಡಿಕೊಂಡು, ತಾಪತ್ರಯದ ಗೋಳು ಹೊಯ್ದುಕೊಂಡರು. ಅಣ್ಣ 'ರಾಯರು', ಬಹಳ ಸಹಾನುಭೂತಿಯಿಂದ ಕೇಳಿ: “ಛೇ! ಹೌದೇ? ಏನು ಕಷ್ಟವಪ್ಪ! ಎಲ್ಲಾ ಆ ಭಗವಂತನ ಆಟ. ನಾವು ನಿಮಿತ್ತಮಾತ್ರರು. ಅವನು ಆಡಿಸಿದ ಹಾಗೆ” ಎಂದು ವೇದಾಂತಮಾಡಿ, ಕಾಫೀ ಕುಡಿಸಿದರು. ಒಳಗೆ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ನಿಗೆ, ಶಂಭುವಿನ ತಾಯಿ, ಬಹಳ ಕರುಣೆಯಿಂದ ಸಂತೈಸಿ, ಕಣ್ಣೀರು ಸುರಿಸಿ: “ಏನು ತಂಗೀ! ಈ ಸುಖ, ಐಶ್ವರ್ಯ ಎಲ್ಲಾ, ನೆರೆಯ ನೀರಮ್ಮಾ, ಒಂದು ಕ್ಷಣ ಸರ್ರನೆ ಬಂತು; ಮರುಕ್ಷಣ ಇಳಿದುಹೋಯಿತು. ಹಾಗೇ ನೋಡಮ್ಮಾ” ಎಂದು ಬಿಸುಸುಯ್ದರು. ಗಂಟೇ ಗಟ್ಟಲೆ ಪ್ರಸ್ತಾವಿಸಿ, ಬೇಡಿ, ಸೂಚಿಸಿ, ಮನೆ-ಆಸ್ತಿಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಇವರಿಗೇ ಅಡವಾಗಿಸುವ ಪ್ರಸ್ತಾವ ವನ್ನು ಮಾಡಿಯೂ, ಕೊನೆಗೆ ನಿರಾಶರಾಗಿ ಸಪ್ತಮೋರೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು, ಗಂಡಹೆಂಡಿರು ಹೋದರು.

ರಾಯರು ಗಂಭೀರವಾಗಿ ರುಕ್ಮಿಣಿಯಮ್ಮನ ಹತ್ತರ ಅಪ್ಪಣೇ ಕೊಡಿಸಿದರು: “ಅಲ್ಲಾ, ಸಂಬಂಧಿಕರು, ಕುಟುಂಬದವರಿಗೆ ಸಾಲಕೊಟ್ಟರೆ ಹಣವೂ ನಾನು; ಅಪಕೀರ್ತಿ ಬೇರೆ; ಮತ್ತೆ ಮನೋಕಷಾಯ. ಹಣ ಬಾರದ ಸಂಕಟ, ಹಣ ಕೇಳಲು ಎಷ್ಟೆಣ್ಣು. ಈ ಉಭಯ ಸಂಕಟವೇ ಬೇಡವ್ವಾ! ನಮ್ಮದೇ ನಮಗೆ ಹೊರಲಾರದಷ್ಟು ಭಾರವಾಗಿದೆ” ಎಂದರು, —ಬೇಂಕಿನಲ್ಲಿಟ್ಟ ತಮ್ಮ ಹತ್ತು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿನ ಅಸಾಧ್ಯ ಹೊರೆಯನ್ನು, ಪಾಪ; ನೆನೆದು.

ಅಮ್ಮನವರೂ ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ದನಿಗೂಡಿಸಿದರು: “ಅಲ್ಲಾಂದ್ರೆ, ಅವರವರ ಸುಖ ದುಃಖ ಅವರವರಿಗೆ. ಯಾರ ಕಷ್ಟಕ್ಕೆ ಯಾರಿದ್ದಾರೆ? ನಾವು ಈ ಸಂಕಟವನ್ನು ಕುತ್ತಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡರೆ, ನಮಗೆ ಕೈ ಕೊಟ್ಟು ಎತ್ತುವವರು ಯಾರಂತೆ? ಕುಟುಂಬಾ, ಸಂಸಾರಾ, ನಮ್ಮವರೂ, ಎಂದು ನೆನಸಿದವ ತಿರುಪೆಗೆ ಹೋದ.” ಎಂದು ಜ್ಞಾನಪ್ರದರ್ಶನವಾಯಿತು.

ಆ ಏಳೆಂಟು ದಿನ ನನಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನೆನಪಿವೆ. ಒಂದನೆಯದಾಗಿ, ರಾಯರ ತಮ್ಮ, ದೊಡ್ಡ ಕುಟುಂಬದವರಾದ್ದರಿಂದ, ಅವರ ಅವನತಿ, ಊರಿಗೆಲ್ಲಾ ದೊಡ್ಡ ಸುದ್ದಿಯೇ. ಎರಡನೆಯದು, ನಮ್ಮ ಶಂಭುವಿನ ರಾಧಾಂತ ದಿಂದಾಗಿ. ಅವನಿಗೆ ಆ ಹತ್ತು ಹನ್ನೆರಡು ದಿನ ಸುಖವೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಗಳಿಗೆ ಗೊಮ್ಮಿ, ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ, ಅವರೊಡನೆ ಅತ್ತು ಅವರ ಗೋಳು ಕೇಳಿ, ಎದೆ ಕರಗಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದ. ಹಾಗೆಂದು, ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಅವನೆದುರಿಗೆ ಚಕಾರ ಎತ್ತುವಷ್ಟು ಅಭಿಮಾನ ಶೂನ್ಯರಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅವನ ತಮ್ಮಂದಿರ ಬಾಡಿದ ಮುಖ, ಸೊರಗಿದ ಹೊಟ್ಟೆ, ಚಿಕ್ಕಪ್ಪನ ಅರ್ಧ ಹುಚ್ಚರಂಥ ಸ್ಥಿತಿಯಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಎಲ್ಲಾ ದುಃಖದ ಆಳ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಒಂದು ದಿನ ಒಲೆ ಬುಡದಲ್ಲಿದ್ದ ಅಮ್ಮನ ಬೆನ್ನು ಹಿಡಿದ. “ಅಮ್ಮ” ಅಂದ ಅಮ್ಮ “ಏನೋ? ಒಲೆಯ ಬುಡದಲ್ಲಿ ಆರೂಢ?” ಎಂದರು. “ಅಮ್ಮ, ಪಾಪ, ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಕಷ್ಟ? ನೀನೂ, ಅಪ್ಪನೂ ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿದರೆ ...’

“ಈ ಹುಡುಗನ ಅಧಿಕಪ್ರಸಂಗವೇ! .....ಅಲ್ಲ ಮಗು. ನಿನಗೆ ತಿಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ಹುಡುಗ! ನಮ್ಮ ಕಷ್ಟವೇ ನಮಗೆ ಸಾಕಾಗಿದೆ. ನಿನಗೆ

ಕಲಿಸಬೇಡವೇ? ನಿನ್ನ ಅಪ್ಪ ಆ ಬಾಳೆ ಬೈಲು ಆಸ್ತಿ ಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದಿದ್ದಾರೆ. ಕೆಳಗಿನ ಹಿತ್ತಲಲ್ಲಿ ಮನೆ ಕಟ್ಟಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ಖರ್ಚು ಗೊತ್ತೇ? ಆ ಮೇಲೆ, ಆ ಮನೆ ರಿಪೇರಿ, ಹಾಗೆ, ಹೀಗೆ, ಅಂದರೆ, ನಿನ್ನ ಅಪ್ಪ ಏನು ರೂಪಾಯಿ ಮರ ನೆಟ್ಟಿದ್ದಾರೆಯೇ? ಮತ್ತೆ, ನೋಡು—ಅನರವರ ಸುಖ ದುಃಖ ಅನರವರಿಗೆ. ನಾವು ಅವರನ್ನು ಹೊರುವುದಾದರೆ, ನಮ್ಮನ್ನು ಹೊರಲಿಕ್ಕೆ ಯಾರು ಬರುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ತಿಳಿದಿ ಮಗು?” ಎಂದು ಸವಿಯಾಗಿ ಅಂದರು.

“ಮತ್ತೆ ನೋಡು: ರಮನ ಮದುವೆಯ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಕೃಷ್ಣನಿಗೆ ಇದೇ ಎರಡು ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮದುವೆಯಾಗಬೇಕು. ನಿನಗೆ ಮಂಗಳೂರಿನ ದೊಡ್ಡಶಾಲೆಗೆ ಕಳಿಸಬೇಡವೇ? ಕೃಷ್ಣನಿಗೂ, ನಿನ್ನ ಹಿಂದೆಯೇ ಪೇಟೆಗೆ ಕಳಿಸಬೇಕು.....ನಮ್ಮ ತಾಪತ್ರಯ ಪರ್ದತವಾಗಿ ನಿಂತಿದೆ.”

ಮುಖ ಸಪ್ಪೆಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಅಪ್ಪನ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮಾತು ಹಾಕಿನೋಡಿದ. ಅವರು ಗುಡುಗುಡಿಸಿದರು: “ಅಧಿಕಪ್ರಸಂಗ! ದೊಡ್ಡವರ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ಹುಟ್ಟಿದ ಕೂಸುಗಳು ಬಾಯಿಹಾಕುವುದು! ಅಪ್ಪನಿಗೆ ಉಪದೇಶಮಾಡಲು ಬಂದನಲ್ಲಾ ಮಗರಾಯ ... ..ಅಲ್ಲಾ. ನನ್ನ ಬಾಯಿಂದೇನು ರೂಪಾಯಿ ಉದುರುತ್ತದೆಯೇ ಹೇಗೆ? ಅನರವರ ಸುಖ ದುಃಖ ಅನರವರಿಗೆ, ಈ ಹೊರೆ ಹೊತ್ತೇ ನನ್ನ ಬೆನ್ನು ಮುರಿಯಿತು. ಇನ್ನು ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ಸಂಸಾರದ ತಾಪತ್ರಯ ಹೊರಬೇಕೆ? ಚಂದದ ಮಾತು! ಮಕ್ಕಳಿಗೇನು ಗೊತ್ತು ತಲೆ-ಬಾಲ” ಎಂದು.

ಹುಡುಗ ತುಂಬಾ ರಂಬಾಟಮಾಡಿದ. ಊಟಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಅನ ಸತ್ಯಾಗ್ರಹ ಹೂಡಿದ. ‘ಅಕ್ಕಿ ಉಳಿಯಿತು’ ಎಂದರು ತಂದೆ. ಅಮ್ಮ, “ಹಸಿ ವಾದಾಗ, ನಾಯಿಯ ಹಾಗೆ ಬಂದು ಮುಕ್ಕುತ್ತಾನೆ” ಎಂದರು. “ಅಲ್ಲಾ ಹುಡುಗರ ಸೊಕ್ಕೆ! ಅದರ ಮೇಲೆ ಒಂದಿಷ್ಟಾದರೂ ಮೆದಳು ಬೇಡವೇ? ಅನರವರ ಸುಖ ದುಃಖ ಅನರವರಿಗಿಂದೂ ತಲೆಗೆ ಹೊಳೆಯದಿದ್ದರೆ!” ಕೊನೆಗೂ, ಶಂಭು, ಹಸಿದ ನಾಯಿಯಂತೆ, ಊಟಕ್ಕೆ ಬಂದ ಎನ್ನಿ. ಹುಡುಗ ಬೇರೇನುಮಾಡಿಯಾನು? ಅದರೆ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಚಿಕ್ಕಪ್ಪನ

ಮಕ್ಕಳಿಂದ, ನಾಚಿಕೆಯಿಂದ, ಆತ್ಮಲಾಂಛನದಿಂದ ಮುಖಮುಚ್ಚಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ. ನನ್ನೊಡನೆ ಬಹಳವಾಗಿ ಗೋಗರೆದ: 'ಅಪ್ಪ, ಅಮ್ಮ ಸುಮ್ಮನೆ ಆಸೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ' ಎಂದ. "ಆ ಕೆಳಗಿನ ಹೊಸಮನೆ ಕಟ್ಟಿದೇ ಹೋದರೆ, ಏನು ಮಹಾ ಸ್ವರ್ಗಲೋಕ ತಪ್ಪುತ್ತದೆ?" ಎಂದ, "ಆ ಹಾಳು ಬಾಳೆ ಬೈಲು ಆಸ್ತಿಯ ಬದಲು ಚಿಕ್ಕಪ್ಪನ ಆಸ್ತಿಯನ್ನೇ ಅಡವಿಗೆ ಕೊಳ್ಳಬಾರದೇ" ಎಂದ. ನನಗೆ ಅಡವು, ಆಸ್ತಿ ಎಲ್ಲಾ ತಿಳಿಯದೇ ಹೋದರೂ, ಅವನ ಸಹಾನುಭೂತಿ ತಿಳಿಯುತ್ತಿತ್ತು "ಅವರವರ ಸುಖ-ದುಃಖ ಅವರವರಿಗಂತೆ. ಅವರವರ ಕೈ ಅವರವರ ತಲೆಯ ಮೇಲಂತೆ. ಒಳ್ಳೇ ಧರ್ಮ" ಎಂದು ಕಣ್ಣೀರು ಸುರಿಸಿ ಸಿಡಿದು ಬೀಳುತ್ತಿದ್ದ.

ಕೊನೆಗೂ ಅವನ ಸತ್ಯಾಗ್ರಹ ಗೆಲ್ಲಲಿಲ್ಲ. ಚಿಕ್ಕಪ್ಪ, ಎಲ್ಲಾ ಮನೆ ಮಾರು, ಆಸ್ತಿ ಮಾರಿ, ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಅವರ ತಾಯಿಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು, ಒಬ್ಬ ಹುಡುಗನನ್ನು ಯಾರಿಗೋ ದತ್ತಕ್ಕೆ ಕೊಟ್ಟು, ಉಳಿದವರೊಡನೆ ಮದರಾಸಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಎಲ್ಲೋ ಹೋಟಲಲ್ಲಿ, — ರಾಯರಂಥ ದೊಡ್ಡ ಮನೆತನದವರು, ಹೋಟಲಲ್ಲಿ — ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ನಿಂತರು. ದೊಡ್ಡ ರಾಯರು: "ಅವರವರ ಅದೃಷ್ಟಕ್ಕೆ ಏನು ಮಾಡಲಾಗುತ್ತದೆ? ಕೊಡುವ ಕಾಲಕ್ಕೆ ದೇವರುಕೊಟ್ಟ; ಕೊಂಡು ಹೋಗುವಾಗ್ಯೂ ಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಾನೆ .....ಅವರವರ ತಲೆಗೆ ಅವರವರ ಕೈ" ಎಂದು ವೇದಾಂತ ಪಠಿಸಿದರು. ಅಮ್ಮನವರೂ "ಅವರವರ ಸುಖದುಃಖವು....." ಎಂದು ರಾಗ ಎಳೆದರು.

ಶಂಭುವಿಗಾದ ವೇದನೆ, ಸಂಕಟ ನಾನು ಬಲ್ಲೆ. ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಸರಿಯಿರಲಿಲ್ಲ. ಪ್ರಾಯಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಬೆಳೆದ ಮನಸ್ಸು. ಸ್ಥಿತಿಗತಿಯ ಅರಿವು ಆಗುತ್ತಿತ್ತು. ಮನಸ್ಸು ಬಹಳ ಬಾಡಿ ಹೋಗಿತ್ತು. ಸ್ವಲ್ಪದಿನ ಅಮಾವಾಸ್ಯೆ ಕವಿದುಕೊಂಡಿತ್ತು. ಆದರೆ ಕೊನೆಗೆ — ಹುಡುಗರದೇ ಏಕೆ, ಮನುಷ್ಯರದು ಯಾರದೇ ಆದರೂ ವೃಥೆ ಎಷ್ಟು ದಿನ ಇರುತ್ತದೆ? ಜೀವನಕ್ಕೂ ನಮಗೂ ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದು ದಿನ ರಾಜಿಯೋ, ಶರಣು-ಸಂಧಿಯೋ, ಆಗಲೇ ಬೇಕಷ್ಟೆ — ಶಂಭುವೂ ನೆಟ್ಟಗಾದ. ಮೋಡ ಚದರಿತು.

ಆದರೆ, ಆಗಲೇ ಅವನ ಸ್ವಭಾವ ಬದಲಿದ ಹಾಗೆ ನನಗೆ ಕಂಡಿತು.

ಮುಂಚೆ, ತನ್ನ ತಮ್ಮಂದಿರು, ಕೃಷ್ಣ, ಪುಟ್ಟ, ತಂಗಿ ರಮೆ ಅಂದರೆ ಜೀವ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾತ ತನ್ನ ಚಿಕ್ಕಪ್ಪನ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ತಲೆಯ ಮೇಲೇರಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಆತ ಈಗ ದೂರವಾದ. ಮುಂಚಿನ ಶಂಭುವಿನ 'ಧರ್ಮರಾಯತನ', 'ದಾನಿ ಕರ್ಣತನ' ಮೆಲ್ಲಗೆ ಮಾಯವಾಯಿತು. ಅವನ ಬುದ್ಧಿಯೂ-ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಹಸನಾಗಿ ಮಂದವಾಗಿದ್ದು-ಈಗ ಹೆಚ್ಚು ಸೂಕ್ಷ್ಮ, ತೀಕ್ಷ್ಣವಾದಂತೆ ತೋರಿತು. ಮುಂಚಿನಂತೆ, ಯಾರಾದರೂ ಕಣ್ಣೀರು ಸುರಿಸಿ ಅತ್ತುಕರೆದರೆ: "ಅಯ್ಯೋ ಪಾಪ! ಏನಾದರೂ ಮಾಡೋಣ" ಎಂಬ ಬೆಪ್ಪುತನ, ಎಲ್ಲ ರಿಂದಲೂ ಮೋಸಹೋಗುವುದು ನಿಂತುಹೋಗಿ, ಅವನೇ "ಚಿಂತಿಲ್ಲ, ಚಾಲಾಕಿದ್ದಾನೆ ಹುಡುಗ, ಭೋಳೇ ಧರ್ಮರಾಯನಲ್ಲ. ಶಕುನಿಯದೂ ತುಸು ಗಾಳಿತಾಗಿದೆ" ಎನ್ನುವ ಹಾಗಾಯಿತು. ಅವನ ಗೆಳೆಯರು, ಅವ ನಿಂದ ಪೆನ್ನಿಲು-ಪುಸ್ತಕಗಳ "ಕುಂಡಲ-ದಾನ" ಪಡೆಯುವುದು ನಿಂತು ಹೋಯಿತು. ಒಳ್ಳೇಜಾಗರೂಕನಾಗಿ, ಮೈಯೆಲ್ಲಾ ಕಣ್ಣಾಗಿ, ಚಾಣಾಕ್ಷ ನಾಗಿ ಬಿಟ್ಟ.

ಅದೇ ಕಾರಣವೋ ಏನೋ, ಯಾವಾಗಲೂ ಹರಹರ ಎಂದು ಪಾಸಾಗುವವನು, ಬಹಳ ಒಳ್ಳೇ ದರ್ಜೆಯಲ್ಲಿ ಪಾಪ್ ಆದ. ಆಮೇಲೆ ಮಂಗಳೂರಿಗೆ ಕಲಿಯಲು ಯಾತ್ರೆ.

ನಾನೂ, ಅವನ ತಮ್ಮನೂ ಕೂಡಾ, ಮಂಗಳೂರಲ್ಲೇ ಕಲಿಯು ತ್ತಿದ್ದೆವು. ನಾನೂ ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಬೇರೆಬೇರೆ ಹೈಸ್ಕೂಲಿನಲ್ಲಿ ಓದುತ್ತಿದ್ದುದ ರಿಂದ ಹೆಚ್ಚು ಅನ್ಯೋನ್ಯವಾಗಿರಲು ಅವಕಾಶವಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನೋಡಿ ದಾಗಲಿಲ್ಲ ನನಗೆ ಆತ ಬಹಳ ಬುದ್ಧಿವಂತನಂತೆ ತೋರುತ್ತಿದ್ದ. ಮುಂಚಿನ ಶಂಭುವಿನ ಭೋಳೇಮುಖ, ಗಿಡ್ಡವಾಗಿ ಕತ್ತರಿಸಿದ ಕೂದಲು, ಹಿಂದೆ ನಾಲ್ಕೇ ಕೂದಲುಗಳ ಜಟಾ-ಜೂಟ, ಗಿಡ್ಡ ಪಂಚೆ, ಮತ್ತು ಸೊಂಟಕ್ಕಿಂತ ಕೆಳಗಿಳಿಯದ ತುಂಡು ಅಂಗಿಯ ಒದಲಿಗೆ, ಈಗ, ರಾಕ್-ರೀಕ್ ಆಗಿದ್ದ. ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯದಲ್ಲೆಯೇ ಒಂದು ಕನ್ನಡಕವೂ ಬಂದು ಅವನ ಮುಖಕ್ಕೆ ಕಳೆಕೊಟ್ಟಿತು. ಹಾಗೆಂದು ಸಿಗರೇಟು ಸೇದುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಸಿನಿಮಾದ ವಿಸರೀತ ಹುಚ್ಚು ಇದ್ದಂತೆ ತೋರಿಲ್ಲ. ಕಾಫೀಭವನದ ಭಕ್ತನೂ ಆಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಮನೆಯಿಂದ ಅಪ್ಪ ಕಳುಹಿಸಿದ ಹಣದಲ್ಲಿ ಜಾಗ್ರತೆಯಿಂದ ಒಂದಿಷ್ಟು ಉಳಿ

ಸುತ್ತಿದ್ದ. ಪಾಠದಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಚುರುಕು. ಅಲ್ಲದೆ ಅಧ್ಯಾಪಕರೊಡನೆ ತುಂಬಾ ಮಾತುಕತೆ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದ. ತರ್ಕಸಂಘ, ನಾಟಕ, ಇದರಲ್ಲಿಲ್ಲಾ ಒಂದಿಷ್ಟು ಭಾಗವಹಿಸಿ, ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಪರಿಚಿತ ವ್ಯಕ್ತಿಯಾಗಿದ್ದ. ಎಲ್ಲರೂ: “ಹುಡುಗ, ಒಳ್ಳೇ ಬಾಲಾಕಾಗಿದ್ದಾನೆ ಬುದ್ಧಿವಂತ! ಎಲ್ಲಿ ಹೋದರೂ ಮೇಲೆ ಬಂದಾನು” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವನ ತಮ್ಮ ಹಾಗಲ್ಲ. ಅಧಿಕ ಪ್ರಸಂಗಿ. ಮಾತುಗುಳಿ. ದೊಡ್ಡ ಉತ್ಸಾಹದ ಹುಚ್ಚ. ಕ್ರಿಕೆಟು, ಸಿನೆಮಾ, ರಾಜಕೀಯ ಚಳವಳಿ ಎಂದು ತಲೆಚಿಟ್ಟು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ. ಆದರೂ ಒಳ್ಳೇ ಹುಡುಗ

ನಾನು, ಇಂಟರ್ ಮುಗಿಸಿದಮೇಲೆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಶರಣುಹೊಡೆದು ಉಂಡಾಡಿಯಾಗಿದ್ದು ಬಿಟ್ಟು. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಊರುಬಿಟ್ಟು ದೂರದ ಪರವೂರಿಗೆ ಹೋಗಬಾರದೆಂದು ಕಟ್ಟಪ್ಪಣೆಯಾಗಿತ್ತು. ನಮ್ಮ ಶಂಭುರಾಯ— ಈಗ ಕೆ. ಎಸ್. ರಾಯ—ವಕಾಲತ್ತು ಕಲಿಯಲು ಹೋದ. ಅವನ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಂಡು ಮನೆಯವರಿಗೆಲ್ಲ ಹೆಮ್ಮೆ. ಆತ ವರ್ಷಕ್ಕೊಮ್ಮೆ, ಜೊಕ್ಕುಟವಾದ ಸೂಟ್ ಹಾಕಿಕೊಂಡು, ತನ್ನ ರೀವಿಯ ಕನ್ನಡಕದೊಡನೆ, ಊರಿಗೆ ಬಂದಾಗ, ರಾಯರಿಗೂ, ಅಮ್ಮನಿಗೂ ದೊಡ್ಡ ಹಬ್ಬ.

ಅವನ ತಮ್ಮಂದಿರಲ್ಲಾ ಇವನಿಗೆ ‘ದೃಷ್ಟಿ’ ಸೋಂಕದಂತೆ ಹುಟ್ಟಿದವರೋ ಎನ್ನೋ. ಹಿರಿಯ ತಮ್ಮ ಹೇಳಿದನಲ್ಲಾ, ರಾಜಕೀಯ ಚಳವಳಿಯೋ ಮಣ್ಣೋ ಮಸಣವೋ ಅಂದುಕೊಂಡು ಓದುಹಾಳುಮಾಡಿಕೊಂಡು ಒಂದೆರಡು ಬಾರಿ ನಾಪಾಸಾದ. ಈಗ ಭಗೀರಥ ಪ್ರಯತ್ನ ದೊಡನೆ ಇಂಟರ್‌ಮೀಡಿಯೆಟ್ ಭವಸಾಗರವನ್ನು ಈಜಿ ಪಾರಾಗಲು ನೇಚಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ಅವನ ಉಳಿದ ತಮ್ಮಂದಿರು ಮೆಟ್ರಿಕ್‌ನ ಅಂತಸ್ತನ್ನು ಮುಟ್ಟಿರಲಿಲ್ಲ. ‘ಒಬ್ಬರಿಗೂ ನಮ್ಮ “ಜೈಷ್ಠ” ನ ತಲೆ ದೇವರು ಕೊಡಲಿಲ್ಲೆಂದು’ ರಾಯರೇ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು.

ಶಂಭು-ಅಲ್ಲ ಕೆ. ಎಸ್ ವಕಾಲತ್ ಕಲಿತಾಯಿತು. ರಾಯರು ಹೊಟ್ಟೆತುಂಬಾ ಹಾಲು ಕುಡಿದರು. ಅಮೃತಪಾನವೇ ಆದಂತಾಯಿತು. ಅವರ ಅಭಿಲಾಷೆಯೆಲ್ಲಾ ಕೈಗೂಡಿದಹಾಗೆ ತೋರುತ್ತಿತ್ತು. ಸ್ವರ್ಗ

ಲೋಕಕ್ಕೆ ಮೂರೇ ಗೇಣು ಉಳಿಯಿತು. ಈ ಮೂರು ನಾಲ್ಕು ಹುಡುಗರ — ಮುಖ್ಯತಃ ಶಂಭುವಿನ — ಅಲ್ಲ ಕೆ. ಎಸ್. ರಾವ್‌ನ (ಅವನಿಗೆ ಶಂಭು ಎಂದು ಕರೆದರೆ ಈಗ ಮುಖ ಸಿಡಿಗುಟ್ಟುತ್ತಿತ್ತು) ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಕಷ್ಟದಲ್ಲಿ, ಆಸ್ತಿಯ ಮೇಲೆ, ಮನೆಯಮೇಲೇನೋ, ಸ್ವಲ್ಪ ಸಾಲವಾಗಿತ್ತು ಅನ್ನುವ. ಆದರೆ ಇನ್ನೇನು? “ನಮ್ಮ ‘ರುಸ್ತುಂ’ ಹುಡುಗ ಚಿನ್ನದ ಮಳೆಗರೆಯ ಸುತ್ತಾನೆ. ಈ ಸಾಲ ಎಲ್ಲಾ ಯಾವ ಲೆಕ್ಕ? ರಮನ ಮದುವೆಯ ಚಿಂತೆಯೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ನಮ್ಮ ಹೊಸ ವಕೀಲ ಪುತ್ರ ರತ್ನನನ್ನು ತೋರಿಸಿ, “ಅದಲಿ ಬದಲಿ” ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡುವುದೆಂದು ಮುಂಚಿನಿಂದಲೂ ಅವರ ದೂರಾಲೋಚನೆಯೇ ಇತ್ತು. ರಮನನ್ನು ಬೆಳ್ಳಿ ಬೈಲಿನ ಸಾವಿರ ಮುಡಿ ಅಕ್ಕಿಯ ಧನಿ ರಾಮಶರ್ಮರ ಮಗ ಸುಂದರನಿಗೆ ಕೊಡುವುದೆಂದೂ, ಅವರ ತಮ್ಮನ (‘ವರೂ ಸಾಧಾರಣ ಕುಳವಲ್ಲ; ಸ್ಥಿತಿವಂತರೇ) ಮಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ಕೆ. ಎಸ್. ಗೆ ತರುವುದೆಂದೂ ಒಳಗಿಂದೊಳಗೇ ಪಂಚಾತಿಗೆಯಾಗಿತ್ತು. ರಮನಿಗೂ ಆ ಹುಡುಗ ಸುಂದರನಮೇಲೆ ಮನಸಿತ್ತು ಅವನೂ ನನ್ನೊಡನೆ ಮಾತಾಡಿದ್ದಾಗ ಈ ವಿಷಯ ತುಂಬಾ ಆಶೆ ತೋರಿಸಿದ್ದ ಒಳ್ಳೇ ಗುಣದ ಹುಡುಗ ರಮನೇ—(ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನ ಆಶೆ ಆಗ ಅವಳಿಗೆ ಗೊತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ ಅನ್ನಿ)—ನನ್ನೊಡನೆ ಸುಂದರನ ವಿಷಯ ಮನಸ್ಸು ಬಿಚ್ಚಿ ಮಾತನಾಡಿದ್ದಳು. ನೆನಸಿದಂತೇ ಆಗುತ್ತಿದ್ದರೆ ಬಹಳ ಹಾಲ್ವೇನು ಸುರಿಯುತ್ತಿತ್ತು.

ಆದರೆ, ನಮ್ಮ ರಾಯರ ಕನಸು ನೆರವೇರಲಿಲ್ಲ. ಕೆ. ಎಸ್. ‘ಊ ಹೂಂ’ ಅಂದುಬಿಟ್ಟ, ಮಾತ್ರವಲ್ಲ; ಮರುಟಪಾಲಿನಲ್ಲೇ ಅಮ್ಮ ಅಮ್ಮಂದಿರ ಆಶೀರ್ವಾದಕ್ಕಾಗಿ ಅರ್ಜಿ ದಾಖಲ್ ಮಾಡಿದ. ಮದ್ರಾಸಿನಲ್ಲೇ ನಮ್ಮೂರವರಾದ, ವಕೀಲ ಲಕ್ಷ್ಮೀನಾರಾಯಣರಾಯರು ಒಳ್ಳೇ ಸಂಪತ್ತು, ಕೀರ್ತಿ ಸಂಪಾದಿಸಿದ್ದರು. ಅವರ ವಕೀಲಕಿಯ ಕೀರ್ತಿ ಭತ್ರ-ಕೃಪಾಪೋಷಣೆಗಳನ್ನು ಅವರ ಮಗಳ (ದೊಡ್ಡ ಸುರಸುಂದರಿಯೇನಲ್ಲ. ನಾನೂ ಕಂಡಿದ್ದೇನೆ ಸಾಮಾನ್ಯ ಮಾಂಸದ ಗೊಂಬೆ; ಬಿಳಿಚರ್ಮ, ಅಷ್ಟೆ) ವರದ ಹಸ್ತದೊಡನೆ ಕೆ. ಎಸ್. ವಿನಯದಿಂದ ಸ್ವೀಕರಿಸಿದ. ರಾಯರು, ರಮನ ಮತ್ತೆ ಬೆಳ್ಳಿ ಬೈಲಿನ ವೈವಾಹಿಕ ಒಪ್ಪಂದದ ಕುರಿತಾಗಿ ಅವನಿಗೆ ಅಂಗಲಾಚಿ ಬರೆದಾಗ ಆತನಿಂದ, “ನನ್ನ Future ಭವಿಷ್ಯ ನೋಡಬೇಕೋ ಬೇಡವೋ?

ನೀನೇ ಹೇಳು ಅಪ್ಪಾ. ಈ ಬೇರೆ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ನನ್ನ Interests ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಗೇನು ಗತಿ?" ಎಂದು ಉತ್ತರ ಬಂತು.

ಸರಿ. ಮದರಾಸಿನಲ್ಲೇ ವಿಶ್ವಂಭವವೆಂದು ಮದುವೆಯಾಯಿತು. ರಾಯರೂ ಎಲ್ಲರೂ ಹೋಗಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ, ಈ ಸಂಭ್ರಮ. ದೊಡ್ಡವರ ನಂಟುತನಗಳ ಎಡೆಯಲ್ಲಿಯೂ, ಸ್ವಲ್ಪ ಶಂಕೆಯಿತ್ತು. ಈ ಮದ್ರಾಸು ವಕೀಲರ ಧಳಕು ಬೆಳಕು ಬೆಡಗಿನ ಒಳಗೆ, ತಮ್ಮ ಬೀಗರಮೇಲೆ ಹೆಚ್ಚು ಗೌರವವಿದ್ದಂತೆ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಆಮೇಲೆ ರಮನ ಅವಸ್ಥೆ?

ರಮನ ನೆಂಟಿಸ್ಸಿಗೆ ತಪ್ಪಿಹೋಯಿತು. ಬೆಳ್ಳಿ ಬೈಲಿನವರ ಹುಡುಗಿ ಒಳ್ಳೇ ಬೆಳೆದು ನಿಂತಿದ್ದಳು. ಅವರ ಹುಡುಗರಿಗೇನೂ "ಅರ್ಜೆಂಟಾ" ಗರ ಲಿಲ್ಲ. ಹುಡುಗರಿಗೇನು? ಎಸವನಂತೆ ಬೆಳೆದು ಇರುತ್ತಾರೆ. ಆ ಹುಡುಗಿಗೆ ಬೇರೆ ಕಡೆ ನೋಡಿ, ಸುಂದರನನ್ನು ಸಾಟಿ (ಅದಲಿ-ಬದಲಿ) ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡಿ, ಆ ಹೊರೆ ನೀಗಿಕೊಂಡರು. ರಮನಿಗೆ ತುಂಬಾ ಸಂಕಟವಾಗಿರ ಬೇಕು. ಆದರೆ ಹುಡುಗಿ ಮಾತನಾಡದೆ ಕಣ್ಣಿಲ್ಲೇ ದುಃಖತುಂಬಿ ನುಂಗಿ ಕೊಂಡಳು. ಅವಳು ದೊಡ್ಡ ರೂಪವತಿಯಲ್ಲ. ರಾಯರ ಈಗಿನ ಹಣ ಕಾಸಿನ ಸ್ಥಿತಿ ... ..ಮಗನ ವೈಭವ ಇನ್ನೂ ಮೂಡಿರಲಿಲ್ಲ ತಾನೆ; ಸೂರ್ಯೋದಯವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ ..ಅಷ್ಟು ಉತ್ಕೃಷ್ಟವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ, ಒಳ್ಳೇ ವರ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಹುಡುಗಿಯ ರೂಪು-ಗುಣಗಳಿಗಿಂತಲೂ, ಹುಡುಗಿಯ ಜನ್ಮದಾತನ ಹಣ ಕಾಸನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡೇ ವರಗಳು ಬರುತ್ತವೆ. ಕೊನೆಗೆ, ಉಪಾಯ ವಿಲ್ಲದೆ, ನನ್ನಂಥ, ನಾಲಕ್ಕಾರು ತುಂಡು ಹೊಲಗಳ ಏಕಚಕ್ರಾಧಿಪತಿ ಉಂಡಾಡಿ ಸುದಾಮನಿಗೆ ಭಿಕ್ಷೆಯಾಗಿತ್ತರು. ರಮ, ನನ್ನ ಗುಡಿಸಲಿನಲ್ಲಿ ಲಕ್ಷ್ಮೀಯ ಹಾಗೇನೋ ಇದ್ದಾಳೆ. ಅವಳನ್ನು ದೂರದರೆ ನನ್ನ ನಾಲಿಗೆ ಯಲ್ಲಿ ಹುಳು ಹುಟ್ಟಿತು. ಆದರೆ ಅವಳ ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ಕವಿಯುವ ನೋಡ, ಆಗಾಗ್ಯೆ ಮೂಡುವ ದೂರದ ನೋಟ, ಹಗಲುಗನಸಿನ ಬೈಗು, ನೋಡಿ ನನಗೆ ಬೆಳ್ಳಿ ಬೈಲಿನವರ ಐಶ್ವರ್ಯ, ಸುಂದರನ ರೂಪ (ನಾನು ಮೊಂಡು ಮೂಗಿನ ವಾಚನವತಾರಿಯೆಂದು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವ ಸತ್ಯಸ್ರಿಯತೆ ನನ್ನಲ್ಲಿದೆ) ನನಗೇ ಜ್ಞಾಪಕವಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಅಯ್ಯೋ, ಎಲ್ಲಿಂದ ಎಲ್ಲಿ ಬಂದೆವು, ಕತೆಬರಿಯುವವರಿಗೂ ತಮ್ಮ

ತಮ್ಮ ಸುಖದುಃಖ ಅಂದರೆ ಅಷ್ಟು ಪ್ರಿಯನೋಡಿ. ಈಗ, ಶಂಭು—
ಅಲ್ಲ— ಕೆ. ಎಸ್. ನ ಚರಿತ್ರೆ ಹೇಳುತ್ತಿರೋದು. ನನ್ನ ಸುಖದುಃಖ
ನಿಮಗ್ಯಾಕೆ ಓದಲಿ?

ಅವನ ಆಕಾಂಕ್ಷೆಯನ್ನು ದೇವರು ಮೆಚ್ಚಿರಬೇಕು. ಅವನ Future—
ಭವಿಷ್ಯ ಅವನಾಶಿಸಿದ ಹಾಗೇ ಆಯಿತು. ಶ್ವಶುರವರ್ಯರ ವಕೀಲಕಿಯೆಲ್ಲಾ
ಇವನ ಬುಟ್ಟಿಗೆ ಬಿತ್ತು. ಕೈತುಂಬಾ ಸಂಪಾದನೆಯೊಡನೆ, ಒಳ್ಳೆ ಚಾಣಾಕ್ಷ
ನೆಂಬ ಹೆಸರೂ ಪಡೆದ. ಕಾರ್ಪರೇಷನ್ನಿನ ಮೆಂಬರಿಕೆಯ ಮೇಲೂ ಕಣ್ಣು
ಹಾಕಿದ್ದ, ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಆಗಾಗ್ಗೆ, ಹುಡುಗಿಯರ ಶಾಲೆಗಳ “ಸ್ಕೂಲ್ ಡೇ”
ಗಳಿಗೆ ಅಧ್ಯಕ್ಷನಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ. ಒಂದೆರಡು ಕಡೆ ಘಂಟಾಘೋಷ
ವಾಗಿ ಸಣ್ಣ ಪುಟ್ಟದಾನ—ಸ್ಕಾಲರ್‌ಶಿಪ್ ಕೂಡಾ ಮಾಡಿದ್ದ.

ಸುರುವಿಗೇನೋ ಮನೆಗೂ ಹಣ ಕಳಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ರಾಯರು ಬಹಳ ಹಿಗ್ಗು
ತ್ತಿದ್ದರು ತಮ್ಮ ಬಾಲಚಂದ್ರನ ಉತ್ಕರ್ಷೆಯನ್ನು ಕಂಡು. ಕೊನೆಗೆ ಬಾಲ
ಚಂದ್ರನಿಗೇ, ತನ್ನದೇ ಬಾಲಚಂದ್ರೋದಯವಾದಾಗ, ಅಂದರೆ ಮಕ್ಕಳು
ಮರಿ ಹುಟ್ಟಿದಾಗ, ಮನೆಗೂ ಆತನಿಗೂ ಇದ್ದ ಆರ್ಥಿಕ ಸಂಬಂಧ ತುಸು
ಬಿಡಿಸಿತು. ಅಲ್ಲದೆ ಮದ್ರಾಸೆಲ್ಲಿ? ಸಣ್ಣ ಕಂಬಳವೆಲ್ಲಿ? ರಕ್ತಬಾಂಧವ್ಯಕ್ಕೂ
ಮೈಲುಗಳ ಮಿತಿಯಿದೆ ನೋಡಿ. ೫೫೦ ಮೈಲು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚಿದೇ ಹೇಳ
ಬೇಕು. ಅಲ್ಲದೆ, ಅವನ ಹೆಂಡತಿಗೂ ಹಿತಾಹಿತ ಜ್ಞಾನವಿಲ್ಲವೇ? ಒಳ್ಳೆ
ಯದು — ಕೆಟ್ಟದು ಅರಿಯದವನುಗುವೇ?... .. “ತಂದೆ, ತಾಯಿ, ಇಂಟರ್
ನಲ್ಲಿ ಮುಳುಗೇಳುತ್ತಿರುವ ತಮ್ಮ, ಕಾಲೇಜ್ ಮೆಟ್ಟಿಲೇರುವ ತಮ್ಮಂದಿರ
ಸಣ್ಣ ಸೇನೆಯೆಂದು ನಾವು ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿ ದಾಸಮಾಡಿದರೆ, ಇನ್ನು, ನಮ್ಮ
ಮಕ್ಕಳಿಗೇನು ಗತಿ? ಲೈಫ್ ಇನ್‌ಷೂರೆನ್ಸ್‌ನ ಪಾಲಿಸಿಗೆ—೫೦,೦೦೦
ರೂಪಾಯಿನದು — ಕಂತುಕಂತಿಗೆ ಕಟ್ಟಬೇಡವೇ? ನಮ್ಮ ನಮ್ಮ ಸುಖ
ದುಃಖ ನಾವು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳದೆ, ಬೇರೆಯವರನ್ನು ಎಷ್ಟೆಂದು ಹೊರು
ವುದು? ನೋಡಿ ಇನ್‌ಷೂರೆನ್ಸ್‌ನ ಕಂತು ಖಂಡಿತ ಮರೆಯಬೇಡಿ.
ತಿಳಿತೇಂದ್ರೆ?”

ತಮ್ಮ ಕೃಷ್ಣ ಇಂಟರ್‌ಮಿಡಿಯೇಟ್ ಹೇಗೂ ಈಸಿ ದಡ ಸೇರಿದ.
ಹೇಗೂ ಹಠದಿಂದ ಓದಿ, -(ಹುಡುಗನಿಗೆ ಮೆದುಳಿಲ್ಲದೇ ನಲ್ಲ: ದಡ್ಡತನ ಅಷ್ಟೆ)-

ಒಳ್ಳೇ ಕ್ಲಾಸ್ ಕೂಡ ಪಡೆದ. ವೈದ್ಯಕೆ ಕಲಿಯಬೇಕೆಂದು ಆಶೆ. ರಾಯರೂ “ಅದಕ್ಕೇನಂತೇ? ನಮ್ಮ ಶಂಭು ಸಂಪಾದಿಸುತ್ತಾನೆ ನಿಮಗೆಲ್ಲಾ ದಾರಿ ತೋರಿಸುತ್ತಾನೆ ನನಗಿನ್ನು ವಾನಪ್ರಸ್ಥಾಶ್ರಮ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಶಂಭುವಿಗೆ ಈ ವಿಚಾರ ಕಾಗದ ಬರೆದರು. ಮದ್ರಾಸಿನಿಂದ ೫೦ ರೂಪಾಯಿಗೊಂದು ಚೆಕ್ ಬಂತು. “ಅವ್ವಾ, ನೀನು ಸ್ವಲ್ಪ ನಮ್ಮ ತಾಪತ್ರಯದ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ನನಗೂ ಮಕ್ಕಳಿದ್ದಾರೆ; ಮದ್ರಾಸಿನಲ್ಲಿ ಖರ್ಚೋ ಅಷ್ಟೆ ಕ್ಕೇರುತ್ತದೆ. ಆಮೇಲೆ ನನ್ನ future, ನನ್ನ ಮಕ್ಕಳ future ನ ವಿಚಾರ ಮಾಡಬೇಡವೇ? ಇಷ್ಟು ಹೇಗೂ ತಿಳಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ನನ್ನಿಂದ ಸಾಗದ ಬಾಬತು. ನನ್ನನ್ನು ದೂರ ಬೇಡಿ. ನಡುನೀರನಲ್ಲಿ ಕೈ ಬಿಟ್ಟೆನೆಂದು ಅನ್ನಬಾರದು ಮತ್ತೆ. ನಿಮಗೂ ಗೊತ್ತು ಸುಖದುಃಖ ತಾಪತ್ರಯ ನಮ್ಮ ಕಷ್ಟಸುಖ,—ಸಂಸಾರ ಅನುಭವಿಸಿದ ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತಾಗದಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ.”

ರಾಯರು “ಪಾಪ! ಅವನ ಕಷ್ಟ ನಮಗೆ ಹೇಗೆ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ? ದೂರದಲ್ಲಿ ಮದ್ರಾಸು, ದೊಡ್ಡವಕೀಲಿ ಎಂದು ನುಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ ಅವನ ಸುಖದುಃಖ ಅವನೇ ಬಲ್ಲ.” ಎಂದು ಉಪ್ಪುಪ್ಪುಗರೆದರು. ಅಮ್ಮನವರು ಸ್ವಲ್ಪ ಕಟುವಾಗಿ ಗೊಣಗಿ: “ನಾಟಗಾತಿ” ನನ್ನ ಮಗನ ಮೇಲೆ ಮುಂಕು ಬೂದಿ ಎರಚಿದ್ದಾಳೆ” ಎಂದು ಸೊಸೆಯನ್ನು ಶಪಿಸಿ, ಅತ್ತೆಯ ಪಾತ್ರವನ್ನು ಅಭಿನಯಿಸಿದರು. ಅಲ್ಲೇಕೂತು ನೋಣಾ ಹೊಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ ನನಗೆ ಹಿಂದಿನ ಕತೆ ನೆನಪಾಯಿತು. “ಅಯ್ಯೋ, ಅವನದೇನು ತಪ್ಪು, ಅಪ್ಪ, ಅಮ್ಮ ಕಲಿಸಿದ ಪಾಠ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಒಪ್ಪಿಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ” ಎಂದುಕೊಂಡೆ. ಅಲ್ಲೇ ಕತ್ತು ಚಾಚಿ, ಉತ್ಕಂಠನಾಗಿದ್ದ, ಕೃಷ್ಣ ಧಡಕ್ಕನೆದ್ದು ಹೊರಗೆ ಹೋಗಿ, ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಉಗುಳಿದ. “ಸುಖದುಃಖವಂತೆ, ಮಣ್ಣು ಮಸಣ; ಸುಖ ಅವನಿಗೆ, ದುಃಖ ನಮಗೆ. ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ರಕ್ತವಿಲ್ಲದ ಜಾತಿ” ಎಂದು, ತನ್ನ ಒಡೆದ ಕನಸುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಬಿಸಾಕಿ ಹೊರಗೆ ಹೊರಟ.

ರಾಯರ ಕೂದಲು ಹಣ್ಣಾಗಿತ್ತು. ಅವರ ದೇಸೆಯೂ ತಿರುಗುತ್ತಾ ಬಂದಿತ್ತು. ಅವರು ಆ ಆಸ್ತಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡದ್ದು ಒಳ್ಳೆಯದಾಗಲೆಲ್ಲ ಅದನ್ನು ಮಾರಿದ ಮುಂಚಿನ ಧನಿ ದೊಡ್ಡ ಫಟಿಂಗ, ಪಾತಾಳಶಕುನಿ. ಆಸ್ತಿ ಮಾರಿದ ಮೇಲೆ, ತನ್ನ ಸೊಸೆಯಿಂದ, ಕುಟುಂಬದವರಿಂದ, ಅನಂತವಾಗಿ,

ಮೈರಾವಣನ ಪೀಳಿಗೆಯಂತೆ ವ್ಯಾಜ್ಯಹೂಡಿಸಿದ. ಮುಂಚಿನ ಒಕ್ಕಲು ಗಳನ್ನು ಗದರಿಸಿ, ಬೆದರಿಸಿ ಗೇಣಿ ಸೆಳೆದುಕೊಂಡ. ಈ ಶ್ರೇಷ್ಠಿ ಭಯಂಕರ ನಾಗವು ಶೆಟ್ಟಿಯೆದುರು “ಕಾಯುಹುಳಿ” ಬ್ರಾಹ್ಮಣರದು ಏನು ನಡೆದೀತು? ಅದರಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ್ದೆನೆಲ್ಲಾ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಸಾಲ-ಸೋಲ ಎಂದು. ಹಾಗೂ ಹೀಗೂ ದಿನ ಕೆಟ್ಟಿರಬೇಕು. ಮಕ್ಕಳೆಲ್ಲಾ ಕಾಲೇಜ್-ಹೈಸ್ಕೂಲನ್ನು ಅಷ್ಟಷ್ಟರಲ್ಲೇ ಬಿಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟು ಮನೆಗೆ ಬಂದು, ಹರಹರ ಎಂದು ದಿನ ದೂಡ ಬೇಕಾಯಿತು. ಸಣ್ಣವರು ಹಾರೆಗುದ್ದಲಿ ಹಿಡಿದು ನಾಲ್ಕು ಮೆಣಸು-ಸವುತೇಕಳ ಬೇಸಾಯ ಮಾಡಲು ಹಿಂಜರಿಯಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಕಾಲೇಜು— ಸಿಗರೇಟಿನ ರುಚಿ ತಾಗಿದವರಿಗೆ ಅನ್ನ ಸಂಹಾರವೊಂದೇ ಉಳಿಯಿತು. ಮುದಿಯ ರಾಯರಿಗೂ ಅವರಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಸಲು ನಾಚಿಕೆಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಇವರಿಗೆ ವಿದ್ಯೆ ಕೊಡಲು ಕೈಲಾಗದೆ, ಕರ್ತವ್ಯಭ್ರಷ್ಟನಾಗಿ, ತಂದೆಯಾಗಿ, ತಂದೆಯ ಅಧಿಕಾರ ನಡೆಸಲು ನನಗೆ ಮೋರೆಯಿಲ್ಲದೆ ಎಂದು ನನ್ನೊಡನೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು.

ಈಚೆಗೆ ಅಮ್ಮ ಕಾಯಲೆ ಬಿದ್ದರು. ಮುದ್ರಾಯದ ವಾತ. ಹಡೆದು ಹಡೆದು, ದುಡಿದು ದುಡಿದುದರ ನಿಶ್ಯಕ್ತಿ ಮತ್ತೆ ಏನೋ ಏನೋ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿಗೆ ತರಿಸಿ, ರಸು, ಆದಷ್ಟು ಉಪಚಾರ ಮಾಡಿದಳು. ಡಾಕ್ಟರರಿಗೆ ತೆರಲು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಯಾರಿಗೂ ತ್ರಾಣವಿರಲಿಲ್ಲ. ಈಗ ಅವರ ಮನೆಯೂ ಅಡವಾಗಿದ್ದಿತು. ನನಗಿದ್ದುದು ಮೂರು ಹೊತ್ತಿನ ಗಂಜಿಗೆ ಗತಿನಾತ್ರ ಎಂದು ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಮೊದಲೇ ಅರಿಕೇಮಾಡಿದ್ದೇನೆ. ಡಾಕ್ಟರರ ಮದ್ದು ಮಾಡಿದರೆ ಗುಣವಾಗುವುದೆಂದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ, ಡಾಕ್ಟರೋ-ಮುಖಾ ನೋಡಿದರೆ ದಕ್ಷಿಣೆ ಎಂದು ಕೈ ಚಾಚುತ್ತಾರೆ. ಮಂಗಳೂರಿಗೆ ಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಹೇಗೆ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಮಾಡಿಸುವುದು? ಬಹಳ ಉದ್ವಿಗ್ನತೆಯಿಂದ ಮದರಾಸಿಗೆ ಶಂಭುವಿಗೆ ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಬರೆದೆವು! “ಬಹಳ ಅವಾಯಸ್ಥಿತಿ. ಬಂದು ಹೋಗು. ಅಕ್ಕಿ ಹೋಗಿ ಅನ್ನವಾಗುವಂತಿದೆ,” ಎಂದು ತಿಳಿಸಿದೆವು. ಶಂಭು ಏನು ಮಾಡಿಯಾನು ಪಾಪ! ಅವನ ತಾಪತ್ರಯ ಅವನಿಗೇ ಗೊತ್ತು. ಅದು ವಕಾಲತ್ತಿನ ಸಮಯ. “ರಾಶಿರಾಶಿ ಕೇಸು ಬಂದು ಬಿದ್ದಿವೆ. ಕಕ್ಷಿಗಾರರ ಪಡೆಗಟ್ಟಿದೆ. ಉಪಾಯವಿಲ್ಲ. ಬಹಳಕಷ್ಟು, ದೇವರು ನಡೆಸಿ

ಅಮ್ಮನಿಗೆ ಗುಣವಾಗಬೇಕು. ಅವಳಿಗೂ (ಹೆಂಡತಿ) ಬಹಳ ದುಃಖವಾಯಿತೆಂದು ಅಮ್ಮನಿಗೆ ಹೇಳಿ” ಎಂದು ಬರೆದ. ಹೊತ್ತು ಹೆತ್ತು ತಾಯಿಯನ್ನು ನೆನಸಿ ‘ಹೋಗೋಣ’ ಎಂದು ಎದ್ದು ನಿಂತರೆ, ಗೃಹಲಕ್ಷ್ಮಿ “ನಮ್ಮ ನಮ್ಮ ಸುಖದುಃಖ”ದ ಪಾರಾಯಣ ಮಾಡಿರಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಊಹಿಸಿದೆ.

ನಾನು “ಚಿಕಿತ್ಸೆಗೆ ಏನು ಉಪಾಯ?” ಎಂದು ಕೇಳಿ ಬರೆದಿದ್ದೆ. ನೂರು ರೂಪಾಯಿ ಕಳಿಸಿದ, “ನೋಡು, My dear fellow, ಇದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಕೊಡುವುದು ನನ್ನಿಂದ ಆಗುವ ಬಾಬತಲ್ಲ. ಪಾಪ; ಆಪ್ತ, ಅಮ್ಮ ಕಷ್ಟವಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ನಮಗೆ ನಮ್ಮ ನಮ್ಮ ಸುಖದುಃಖವಿಲ್ಲವೇ? ನಮ್ಮ ತಾಪತ್ರಯ ನಮ್ಮ ಜೀವ ತಿನ್ನುತ್ತಾ ಇದೆ. ನೋಡು, ಮಹಾರಾಯಾ, ‘ಪರಶುವಾಕಂ’ ನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮನೆ ಕಟ್ಟಿಸಲು ಕೈ ಹಚ್ಚಿದ್ದೇನೆ. ಅದೇ ಈಗ ಬ್ರಹ್ಮಕಪಾಲವಾಗಿ ಕಾಡುತ್ತಿದೆ. ಇದ್ದದ್ದೆಲ್ಲಾ ಸಿಮೆಂಟ್ ಮಣ್ಣಿಗೇ ಸರಿಯಾಗುತ್ತಿದೆ. ಮಕ್ಕಳ ಶಾಲೆ ಫೀಸು,—ಅದೂ ಯುರೋಪಿಯನ್ ಕಾನ್ವೆಂಟ್ ಸ್ಕೂಲು—ಬೇರೆ. ನೀನೇ ಯೋಚಿಸಿ ನೋಡು, ಮಹಾರಾಯ, ನಮ್ಮ ಕಷ್ಟಸುಖ.....”

ಈ ಬಾರಿ, ಮುದುಕನ ವೇದಾಂತ, ಪುತ್ರರತ್ನನ ಮೇಲಿನ ಅಭಿಮಾನ, ಎಲ್ಲಾ, ದುಃಖದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿಹೋಯಿತು. “ಹುಟ್ಟಿಸಿದ ತಾಯಿತಂದೆಯನ್ನು ಮರೆತವನೇ! ಸುಖದುಃಖವಂತೆ!” ಎಂದು ಶಪಿಸಿದರು. ಮಗ್ಗುಲಲ್ಲೇ ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿ, ನರಳುತ್ತಿದ್ದ, ಎಲುಬಿನ ಹಂದರವಾಗಿದ್ದ ಅಮ್ಮ: “ಅಯ್ಯೋ ಪಾಪ! ಯಾಕೆ ಅವನನ್ನು ಅಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೀರಿ. ಅವರವರ ಸುಖದುಃಖ ಅವರಿಗೇ ಗೊತ್ತು. ಯಾರ ತಲೆಗೆ ಯಾರ ಕೈ.... ನಾರಾಯಣಾ.....” ಎಂದು ನರಳಿದರು.

ಸತ್ಯಮೇವ ಜಯತೇ.....

ಎಂಬ ಬೋಧಪ್ರದವಾದ ಕಥೆಯು

ಹಿಮವತ್ಸರ್ವತದ ಜನಶಾಸ್ತ್ರ ಕಿಬ್ಬಿಯೊಂದರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಸನ್ಯಾಸಿ ಒಂದು ಗುಹೆಯಲ್ಲಿ ಸಾಧನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ಈ ತಪೋಧನನಿಗೆ ಎಲ್ಲಿಂದಲೋ ಮೂರು ಜನ ಶಿಷ್ಯರು ಬಂದು ಸೇರಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಒಬ್ಬನ ಹೆಸರು ವಜ್ರಧರ್ಮ, ಇನ್ನೊಬ್ಬನ ಹೆಸರು ಪುಷ್ಪಧರ್ಮ; ಮಗದೊಬ್ಬ ವೃಷಲ. ಬಹಳ ಕಾಲ ಈ ಮೂವರೂ ಗುರುವಿನ ಸೇವೆ ಮಾಡುತ್ತಾ, ದೀಕ್ಷಾಒದ್ಧರಾಗಿ ಸಾಧನೆಗಳನ್ನು ಆಚರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು.

ವಜ್ರಧರ್ಮನ ಮೇಲೆ ಗುರುವಿಗೆ ಬಹಳ ಆದರ, ಗೌರವ, ಶ್ರದ್ಧೆ-ಭಯವೂ ಅನ್ನಬಹುದು. ವಜ್ರಧರ್ಮ ಘೋರನಿಷ್ಠ. ದೇಹಸಂಯಮ, ಹಠಯೋಗ, ದೇಹದಂಡನ ಕ್ರೂರವಾಗಿಯೂ ಸ್ಥೈರ್ಯದಿಂದಲೂ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ಶಿಶಿರ ಋತುವಿನ ರಕ್ತ ಹೆಪ್ಪುಗಟ್ಟಿಸುವ ಕ್ರೂರ ಚಳಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರಹರ ರಾತ್ರಿಗೇ ಎದ್ದು, ಈ ಅದ್ಭುತ ಪ್ರಾಣಿ, ಗಡ್ಡೆಕಟ್ಟಿದ ಗಂಡಕೀ ನದಿಯಲ್ಲಿ ಇಳಿದು, ಕುತ್ತಿಗೆಮುಟ್ಟಿ ನೀರಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಮಂತ್ರೋಚ್ಚರಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಗುಹೆಯಲ್ಲಿ ಗುರುಮುನಿವರನೂ, ಶಿಷ್ಯದ್ವಯರೂ, ಎಂದಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ರಭಸದಿಂದ ಹೋಮಮಾಡುತ್ತಾ, ಸಮಿಧೆಯನ್ನು ರಾಶಿರಾಶಿ ಒಟ್ಟಿ, ಹೋಮ ಕುಂಡದ ಅತಿಸಮಾಪವೇ ಕುಳಿತು, ಕೃಷ್ಣಾಜಿನವನ್ನು ಅಪ್ಪಿ ಹೊದೆದು ಕೊಂಡು, ದೇವತೆಗಳೆಲ್ಲಾ ಸುಟ್ಟು ಭಸ್ಮವಾಗುವ ಜೋರಿನಲ್ಲಿ ಹೋಮ ಉರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರ ಮಂಜುಗಟ್ಟಿದ ಕಿವಿಗೆ ಗಂಡಕಿಯಿಂದ “ಓಂ ಭೂರ್ಭುವಃ.....” ಎಂದು ಗಾಯತ್ರಿಯನ್ನು ವಜ್ರಧರ್ಮ ತನ್ನ ವಜ್ರಕಂಠದಿಂದ ಕರ್ಕಶವಾಗಿ ಒದರುವುದು ಕೇಳುತ್ತಿತ್ತು. ಅದು ನಿಧಾನವಾಗಿ ಇಳಿದು ಇಳಿದು ನಿಂತೇ ಹೋದಕೂಡಲೇ, ಅವರೆಲ್ಲಾ, ಕೊಡಲಿ, ಹಗ್ಗ, ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು, ನದಿಗೆ, ಆ ಚಳಿಯಲ್ಲಿ ಅವನನ್ನು ಶವಿಸುತ್ತಾ ಹೋಗಿ ಅವನ ಕಂಕುಳೆಡೆಗೆ ಹಗ್ಗ ಸಿಕ್ಕಿಸಿ, ಅವನ ಸುತ್ತಲೂ ಕಲ್ಲಾಗಿ ಕಟ್ಟಿನಂತೆ ನೀರ್ಗಡ್ಡೆಯನ್ನು ಒಡೆದು, ಪ್ರಚ್ಛೇದಿಸಿಲ್ಲದೆ, ಮರಕಟ್ಟಿದ ಅವನನ್ನು, ಎಳೆದು

ತೆಗೆದು, ಗುಹೆಗೆ ಹೊತ್ತು ತರುತ್ತಿದ್ದರು. ಚಳಿಗಾಲವಿಡೀ ಇದೊಂದು ಅವಾಂತರ. ಪುಷ್ಪಧರ್ಮಿಗೆ ಇಷ್ಟು ಚಳಿ, ಸಂಕಟ, ರಗಳೆಗಳ ಎಡೆಯಲ್ಲಿಯೂ, ಹೊಟ್ಟೆತುಂಬಾ ನಗು ಉಕ್ಕಿಬಂದು, ಗಹಗಹಿಸಿ ನಗುತ್ತಿದ್ದ— ಈ ಕಠೋರ ಸಾಧಕನ ನೀಲವಾಗಿ ಹೋದ ತುಟ್ಟ, ಒಳಸರಿದ ಕಣ್ಣಾಲಿಗಳೆಡೆಗೆ ಬೆರಳು ತೋರಿಸಿ. ವೃಷಲ, ದುರುಗಟ್ಟಿಕೊಂಡು, ಗಾಯತ್ರೀಮಂತ್ರ ಜಪದೊಡನೆ,.... . “ಹ್ರಾಂ ಹ್ರೀಂ....ಓಂ ಭೂರ್ಭು. ..ಹಾಳುಮುಂಡೇದು....ಎನು ರಗಳೆಯಪ್ಪಾ! ...ಸುಮ್ಮನೆ ಬಿದ್ದಿರಲಿಕ್ಕೆ ...ಧಾಡಿ” ಎಂದು ಸಹಸ್ರ ನಾಮ ಸೇರಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಗುರುವರ್ಯ ಮಾತ್ರ ಪುಲಕಿತನಾಗಿ, ಈ ಘೋರ ಸಾಧನೆಗೆ ಬೆರಗಾಗಿ ಶಿಷ್ಯನ ಕಾಲ ಒಡದಲ್ಲಿ ಕೈ ಜೋಡಿಸಿ ಕೂರುತ್ತಿದ್ದ!

ವೃಷಲ, ಒಳ್ಳೆಯ ಶಿಷ್ಯ. ಕಂದನೂಲಗಳನ್ನು ಅರಿಸಿ ತರುವುದರಲ್ಲಿ ಮಹಾಪ್ರವೀಣ ಮರಗೆಣಸು, ಕಲ್ಲುಗೆಣಸು, ಪಾಯಳಗೆಡ್ಡೆ ಅವನು ಕಾಲಿಟ್ಟಲೆಲ್ಲಾ ಉದ್ಭವಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಇತ್ತು. ಆಗಾಗ್ಗೆ ದೂರದ ಗ್ರಾಮಕ್ಕೂ ಹೋಗಿ ಒಳ್ಳೆ ಭಿಕ್ಷೆ ತರುತ್ತಿದ್ದ.

ಪುಷ್ಪಧರ್ಮನ ಮರ್ಜಿಯೇ ಬೇರೆ. ಗುರುವಿಗೆ ಅವನಲ್ಲಿ ಪ್ರೀತಿಯಿದ್ದರೂ, “ಸಂಸ್ಕಾರವಾಗಲಿಲ್ಲ, ಪಕ್ಷತೆ ಸಾಲದು” ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದರು. ಮೋಕ್ಷ ಎಂಬೋದು ಈತನಿಗೆ ಸಧ್ಯಕ್ಕೆ ಸಾಧಿಸುವ ಬಾಬತಲ್ಲವೆಂದು ಅವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ವಜ್ರಧರ್ಮ ಈತನನ್ನು “ಅಜ್ಞಾನಿ, ಲೌಕಿಕ, ತಾಮಸಿ” ಎಂದೂ ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ “ಶುದ್ಧಮುಖ್ಯಾಳ” ನೆಂದೂ ಹೇಳಲು ಹೇಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ವಜ್ರಧರ್ಮ ಕಂಡದ್ದನ್ನು ನಿರ್ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯವಾಗಿ ಕೂದಲೆಳೆಯಷ್ಟೂ ವ್ಯತ್ಯಯ ಎಲ್ಲದೆ ಕಟುವಾಗಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ, ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ. ಮಹಾ ಸತ್ಯಪರಾಯಣ. ಗುರು ಅವನ ಸತ್ಯಯೋಗವನ್ನು ಕಂಡು ನಡುಗಿ, ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ ನಮಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. “ಈ ಕೆಂಡಂಥ ಯೋಗಿಗೆ ನಾನು ಎಲ್ಲಿನ ಬಡ ಗುರು? ಎಂದು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ ಅನ್ನುತ್ತಿದ್ದರು.

ವಜ್ರಧರ್ಮನ ಸತ್ಯಪರಾಯಣತೆ ಅಂದರೆ ಭಯಾವಹವೇ ಸರಿ. ತನ್ನ ಹಿಂದಿನ ಸಾಂಸಾರಿಕ ಜೀವನದ ಪ್ರೇಯಸಿಯ ನೆನಪು, ವಾಯೆಯ ಇಂದ್ರ ಜಾಲದಿಂದ, ಈ ಕಾದ ಮರುಭೂಮಿಯ ಮೇಲೂ ನೆರಳು ಮೂಡಿಸಿದರೆ,

ಕೂಡಲೇ ಗುರುಗಳೆದುರು “ತನ್ನ ಪಾಪ” ಎಂದು ಎದೆಬಿಚ್ಚಿ, ಮುನ್ನೂರು ಸೂರ್ಯನಮಸ್ಕಾರ, ಲಕ್ಷ ಗಾಯತ್ರೀಜಪ ಮಾಡಿ, ದಿನಾರ್ಧ ತಲೆ ಕೆಳಗೆ ಕಾಲು ಫೇಲಾಗಿ (ಶೀರ್ಷಾಸನವಾಗಿ) ನಿಂತು ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ. ಗುರು ಅವನ ಉಜ್ವಲಸಾಧನೆ ಕಂಡು ನಡುಗುತ್ತಿದ್ದರು.

ಪುಷ್ಪಧರ್ಮನ ರೀತಿನೀತಿ ಒಂದು ತುಸು ಹಾಗೆ ಹಾಗೆ. ಭಿಕ್ಷೆಗೆ ಎಂದು ವರುಷಕ್ಕೊಮ್ಮೆಯೋ ಎರಡು ಬಾರಿಯೋ ಗ್ರಾಮಾಂತರಕ್ಕೆ ಹೋದರೆ, ಮಹಾರಾಯ ಎಲ್ಲಿ ಏನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನೋ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ವೃಷಲ, ಇವನ ಭಿಕ್ಷಾಟನೆಯ ಮಾತು ಎತ್ತಿದರೆ, ಕಣ್ಣು ಮಿಟಕಿಸಿ, ಹಲ್ಲುಕಿರಿಯುತ್ತಿದ್ದ. ಭಿಕ್ಷಾಟನೆಯೋ.....ಮತ್ತಾವುದೋ, ಮುಗಿಸಿ ಪುಷ್ಪಧರ್ಮ ಹಿಂದೆ ಬಂದಾಗ ಅವನ ಕಣ್ಣು ಮಿಂಚುತ್ತಿತ್ತು. ಅಂಗಾಂಗದಲ್ಲಿ ಕುಣಿತವಿತ್ತು. ವಜ್ರಧರ್ಮ ಅವನನ್ನೇ ದುರುಗುಟ್ಟ ನೋಡಿ ಮುಖ ತಿರವುತ್ತಿದ್ದ. ‘ಭೋ! ಅರ್ಜುನ-ಸನ್ಯಾಸಿ’ ಎಂದು ಮೂದಲಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಈತ, “ಭೋ ಪಾಷಾಣ ಸನ್ಯಾಸಿ” ಎಂದು ಕೇಕೆ ಹೊಡೆದು ಉತ್ತರಿಸುತ್ತಿದ್ದ.

ಗುರುವಿಗೆ ವೃದ್ಧಾಪ್ಯವಲ್ಲದಿದ್ದರೂ, ನಿರ್ವಾಣಕಾಲ ಅಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ಸಂಭಿಸಿತು. ಅದೊಂದು ಸಣ್ಣ ಕತೆ. ಒಂದುದಿನ ಶಿಷ್ಯರು ಸಮಿಧೆ ತರಲು ಹೋಗಿದ್ದರು. ಗುರುವೊಬ್ಬನೇ ಹೋಮಕುಂಡದ ಬಳಿ ಧ್ಯಾನಮಗ್ನನಾಗಿದ್ದ. ಹಠಾತ್ತಾಗಿ ಹಿಮಾಲಯಕ್ಕೆ ವಿಶೇಷವಾಗಿರುವ ಘನಘೋರ ಮಳೆಗಾಳಿ ಬಂದಿತು. ಕಣ್ಣು ಕಟ್ಟಿಸುವ ಅಜಸ್ರಧಾರೆ; ಗಗನವನ್ನೇ ಅಲುಗಿಸಿ ಕುಲುಗಿಸುವ, ಪರಶವನ ಜಟಿಯಿಂದ ಹೊರಟಿತೆಂಬಂಥ ಪ್ರಚಂಡ ಬಿರುಗಾಳಿ. ಅಣೆಕಲ್ಲೂ ಸಿಕ್ಕಾಬಟ್ಟೆಯಾಗಿ ಸುರಿಯುತ್ತಿತ್ತು.

ತಾಸನ ಧ್ಯಾನ ಹಠಾತ್ತಾಗಿ ಮುರಿಯಿತು. ಗುಹೆಯೊಳಗೆ ವರುಣ-ಮಾರುತರ ತಾಂಡವಲೀಲೆಯಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಓಡಿಬಂದ, ಒದ್ದೆ-ಮುದ್ದೆಯಾದ, ಕೆದರಿದ ಕೇಶರಾಶಿಯುಳ್ಳ, ದಸ್ಯು (ಕಾಡುಜನರ) ಯುವತಿ ನಿಂತಿದ್ದಳು. ಕಾಡುಜನರು ಸೊಂಟಕ್ಕೆ ಸುತ್ತಿಕೊಳ್ಳುವ ಮೃಗಚರ್ಮದ ಚಿಂದಿ ಎಲ್ಲೋ ಗಾಳಿ ಸೆಳೆದು, ಗಾವುದ ದೂರ ಎಸೆದಿರಬೇಕು. ಮಾಯೆಯ ಮಾಟ! ಪೂರ್ಣನಗ್ನಳಾಗಿ, ತನ್ನ ಕಾಡುಜೀವನದ, ಕಾಡುಹೆಣ್ಣಿನ ಅಂಗ

ಸೌಷ್ಟವ, ದೇಹಕಾಂತಿ, ಅಸ್ತವ್ಯಸ್ತ ಕೇಶರಾಶಿ, ಹೊಳೆಯುವ ಕಣ್ಣು ಆಕಾಶಗಂಗೆಯಿಂದ ಸೇಚಿತ ಗೌರ-ವರ್ಣಕಾಂತಿಗಳನ್ನು ಮಾಯೆ, ಮೇನಕೆ ಯಾಗಿ, ಈ ಐಲು, ಬಡ, ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನೆಡೆಗೆ ಕಳಿಸಿದ್ದಳು. ಘಾಲನೇತ್ರ ನಾದ ಮಾರಹರನೂ ಆ ಬೆಟ್ಟದ ಹುಡುಗಿ ಗಿರಿಜೆಯ ಬುಟ್ಟಿಗೆ ಬಿದ್ದನಂತೆ. ನಮ್ಮ ಗೋಸಾಯಿಗಂತೂ ಹಣೆಗಣ್ಣೆಲ್ಲ ಜನ್ಮಾವಧಿ ಸಂಚಯಿಸಿದ ಬ್ರಹ್ಮ ಚರ್ಮ ಹೋಮಕುಂಡದ ಎದುರು ಆಹುತಿಯಾಗುತ್ತಲಿತ್ತು.

ಹಠಾತ್ತಾಗಿ ಓಡುತ್ತೋಡುತ್ತಾ, ಒದ್ದೆನುದ್ದೆಯಾಗಿ ಸಮಿಥೆಯನ್ನು ಎದೆಗೆ ಅಸ್ಥಿಕೊಂಡುಬಂದ ಶಿಷ್ಯರು ಮೂವರೂ ಒಳನುಗ್ಗಿದರು. ವಜ್ರ ಧರ್ಮನ ಕಣ್ಣು ಒಮ್ಮೆ ಮಿಂಚಾಗಿ ಮತ್ತೆ ಶಿಲೆಯಾಯಿತು. ಗುರು ಅಳುತ್ತ ಕುತ್ತ, ಎದೆಬಡಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತ, ಜಟೆಯನ್ನು ಎಳೆದು ಹರಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಎದ್ದು ಕೊಂಡ. ಅವನ ಕರುಣಾಕ್ರಂದನಕ್ಕೆ ಮಿತಿಯಿಲ್ಲದಾಯಿತು. ಎದೆಯೊಡೆದು ಅತ್ತ. ತಲೆಯನ್ನು ಗವಿಯ ಬಂಡೆಗೆ ಬಡೆದುಕೊಂಡ. ಬೆಂಕಿಯ ಕುಂಡಕ್ಕೆ ಕೈಯೊದ್ದಿದ. ಸಂಜೆ, ಘೋರವಾದ ಜ್ವರ ಬಂತು ರಾತ್ರಿಯಿಡೀ ಮೈ ಕೆಂಡದಂತಿತ್ತು. ಶಿಷ್ಯರು ಪಕ್ಕದಲ್ಲೇ ಕುಳಿತು ಉಪಚರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು.

ವಜ್ರಧರ್ಮನ ಹಲ್ಲು ಕಚ್ಚಿತ್ತು; ಕಣ್ಣು ಕಲ್ಲಾಗಿತ್ತು. ಮುಖದಲ್ಲಿ ತಿರಸ್ಕಾರವಿತ್ತು. ಪುಷ್ಪಧರ್ಮ ಪ್ರೇಮದಿಂದ ಹೃದಯಮುಟ್ಟಿ ಸೇವೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ಗುರು ಪ್ರಜ್ಞೆಯಿಲ್ಲದೆ ಹುಚ್ಚು ಹುಚ್ಚು ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ಕಾಲ ಸನ್ನಿಹಿತವಾಯಿತೆಂದು ಎಲ್ಲರೂ ತಿಳಿದರು. ಗುರುವಿಗೂ ಜ್ಞಾತ ವಾಯಿತು. ಪ್ರಜ್ಞಾಹೀನನಾಗಿ, ಜ್ವರದಭ್ರಾಂತಿಯಲ್ಲಿ 'ವಾಪ! .... ವಾಪ ಮಾಡಿದೆ ....ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಮ ....ಇಂದ್ರಿಯಸಿಗ್ರಹ.....ಅಯ್ಯೋ..... ಸರ್ವನಾಶ ....' ಎಂದು. ಮಧ್ಯರಾತ್ರಿಗೆ ವಜ್ರಧರ್ಮ ಅವನನ್ನು ಜೋರಾಗಿ ಮೈಕುಲುಕಿ ಎಚ್ಚಿಸಿದ. 'ಸಮಾಧಿಗೆ ಏರಬಾರದೇ? ಈ ನರಕ ಯಾತನೆ, ಹುಚ್ಚುಜ್ವರ, ಯಾಕೆ? ಚೇತನವನ್ನು ಕುಂಡಾಲಿನಿಯಲ್ಲಿರಿಸಿ ಸಮಾಧಿಗೆಲಿ' ಎಂದ. ಗುರುವಿಗೂ ಹೌದನ್ನಿಸಿತು. ಮನಸ್ಸನ್ನು ಪ್ರೀತಿ ತಕ್ಕೆ ತಂದಿಟ್ಟು ಧ್ಯಾನಿಸಿ, ಸಮಾಧಿಗೆ ಹೋಗಲು ಯತ್ನಿಸಿದ. ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಕ್ಷಣಕ್ಷಣಕ್ಕೂ ಭಂಗವಾಗಿ 'ಸರ್ವನಾಶವಾಯಿತು! ...ನನ್ನ ತಪೋಬಲ! ಬ್ರಹ್ಮತೇಜಸ್ಸು! .... ತಪೋಬಲ ಹೋಯಿತು .. ಜನ್ಮಾವಧಿಯ ನಿಧಿ ...'

ಎಂದು ಅಳುತ್ತಿದ್ದ. ಆ ಕೃತ್ಯದ ನಾಚಿಕೆ, ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪ, ಮನಸ್ಸನ್ನು ಕಚ್ಚಿ, ಕೊಯಿದು, ಹಿಂಸಿಸಿ, ಪೀಡಿಸಿ, ಗೋಳಾಡಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಈ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪ, ನಾಚಿಕೆಗಳ ಸೀಡೆಯಲ್ಲಿ, ಸಮಾಧಿಗೆ ಬೇಕಿದ್ದ, ಶಾಂತಿ, ಸ್ತಿಮಿತ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಕ್ಷಣ, ಶಾಂತಿಯ ಆಶೆ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಮೂಡಿತು. ದೈನ್ಯದಿಂದ, ಆಸೆಯಿಂದ ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಣವನ್ನು ತುಂಬಿ, ತಿರುಕನ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಪಟ್ಟಶಿಷ್ಯ ವಜ್ರಧರ್ಮನ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿ ಅವನ ಕೈಯನ್ನು ತನ್ನ ಕೆಂಡದಂಥ, ಸುಡುವ, ನಡುಗುವ ಕೈಗಳಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು 'ವತ್ಸ, ನಾನು ಮಾಡಿದುದು ಘೋರ ಪಾಪವೇ?' ಎಂದು ನರಳಿದ

ವಜ್ರಧರ್ಮನ ಮುಖ ಕಬ್ಬಿಣದಿಂದ ಮಾಡಿದಂತೆ ಇತ್ತು. ಮುಚ್ಚಿದ ತುಟಿಗಳ ಎಡೆಯಿಂದ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ, ತೀಕ್ಷ್ಣವಾಗಿ, ಈಟಿಯ ತಿವಿತದಂತೆ 'ಹೌದು ಘೋರಪಾಪ' ಎಂದ.

ಮುಮೂರ್ಷುವಿನ ಮುಖದ ಆಶೆಯ ಕಿರಣ, ಶಾಂತಿಯ ನೆರಳು, ಹಾರಿಹೋಯಿತು. ಪುನಃ ಜ್ವರವ ಉದ್ರೇಕ, ಹುಚ್ಚುಹುಚ್ಚು ಮಾತು. ಭ್ರಾಂತಿ, 'ಸರ್ವನಾಶ ... ..ತಪೋಬಲ ... ..' ಎಂಬ ಅಳು; ಸಮಾಧಿಗೇರಲು ಕ್ಷಣಕ್ಷಣಕ್ಕೂ ವಿಫಲಪ್ರಯತ್ನ.

ನೋಡಿ, ಅಸಹ್ಯವಾಗಿ, ವಜ್ರಧರ್ಮ ಮುಖ ಕಹಿಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಹೊರಗೆ ಮುಖತಿರುವಿ ಹೋದ. ಪುಷ್ಪಧರ್ಮ ಆತ ಹೋಗುವುದನ್ನೇ ಕಾದುಕೊಂಡಿದ್ದವನಂತೆ ಇದ್ದ ವನು, ಮೆಲ್ಲನೆ ಗುರುವಿನೆಡೆಗೆ ಬಗ್ಗಿ, ಮೃದುವಾಗಿ ಮೈಕುಲುಕಿ ಎಬ್ಬಿಸಿದ. ಬಗ್ಗಿ, 'ಗುರುದೇವ' ಎಂದ. ಬಡಸನ್ಯಾಸಿ ಯಾತನೆಕೂಡಿದ ಕಣ್ಣು ತೆರೆದ: 'ಗುರುದೇವ; ನೀನು ಮಾಡಿದ್ದು ಘೋರ ಪಾಪ ಹೌದು. ಆದರೆ ಗುರುವೇ, ನಾನೂ ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ .. ..'

ಗುರು ಹತಾಶನಾಗಿ ಜಡವಾಗಿ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ.

'ಮತ್ತೆ ಗುರುದೇವ, ನೀವು ನಂಬಲಾರಿರಿ. ಆದರೆ ಇದ್ದುದನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ: ವಜ್ರಧರ್ಮನೂ ಅದೇ ಪಾಪವನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಾನೆ. .... ಇದೇ ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ನಾನು ನೋಡಿದ್ದೇನೆ ... ..ದಸ್ಯಯುವತಿ .....ಗಂಡಕಿಯಲ್ಲಿ ಈಜುತ್ತಿದ್ದಳು ... ..' ವ್ಯಪಲ ಬಾಯಿತೆರೆದು ಬೆರಗಾಗಿ, ಕಣ್ಣು ತೆರೆದ. ಮುಖದಲ್ಲಿ ಪ್ರಶ್ನೆ?

ಗುರುವಿನ ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ಆಲೆಯ ಹಣತೆ ಉರಿಯಿತು: 'ಸತ್ಯವೇ, ವತ್ಸಾ? ಇರದು.... ..ವಜ್ರಧರ್ಮ ಎಂದೂ .. ..'

'ನನ್ನಾಣೆ! ನನ್ನ ಧರ್ಮದಾಣೆ! ನನ್ನ ಸಾಧನೆಯಾಣೆ! ... ..ಗುರು ದೇವ; ಈ ಪಾಪವನ್ನು ಮಾಡದ ಜಂತು ಸೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿಲ್ಲ ... ..ನೀವು ನಿಶ್ಚಿಂತ ರಾಗಿ ಸಮಾಧಿಗೇರಿ.'

ಗುರುವಿನ ಮುಖದಲ್ಲಿದ್ದ ಭಯಸಿರಾಚ ಓಡಿಹೋಯಿತು. ಒಂದು ಕ್ಷಣ ಕಣ್ಣು ತೆರೆದು ಶಾಂತಿಯ ನಿಟ್ಟುಸಿರುಬಿಟ್ಟ. ಮತ್ತೆ, ಎರಡು ಕ್ಷಣದಲ್ಲೇ ಸಮಾಧಿ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿದ್ದ. ಪ್ರಾತಃಕಾಲದವರೆಗೂ ಶಾಂತಿಸಮಾಧಿಯಲ್ಲಿದ್ದು ಸುಖವಾಗಿ ಪ್ರಾಣಬಿಟ್ಟ.

ಗುರುವಿನ ಪ್ರಾಣ ಬಿಡುವುದರೊಳಗೇ, ವೃಷಲ ಹಲ್ಲುಕಿರಿದು ಓಡಿ, ವಜ್ರಧರ್ಮನೊಡನೆ ಕೇಳಿದ್ದ: 'ಹೌದೇ? ಗಂಡಕಿಯಲ್ಲಿ ಈಜುತ್ತಿದ್ದಳೇ? ದುಸ್ಸುಸ್ತ್ರೀ?.....'

ವಜ್ರಧರ್ಮನ ಕಣ್ಣು ಕಿಡಿಹಾರಿಸಿತು ಪುಷ್ಪ ಧರ್ಮನನ್ನು ನಿಷ್ಕರ ವಾಗಿ ಕರೆದ. ಅವನ ರಟ್ಟಗಳೆರಡನ್ನೂ ಹಿಡಿದು ಅಲುಗಿಸಿ, 'ಪ್ರಮಾಣ ಮಾಡು ಪಾಖಂಡಿ. ನೀನು ಹೇಳಿದುದು ಸತ್ಯವೋ?'

'ಶುದ್ಧ ಸುಳ್ಳು!' ಪುಷ್ಪಧರ್ಮ ನಸುನಕ್ಕ 'ಸತ್ಯವ್ರತ ನೀನು! ನಾನಲ್ಲ.'

ಅವನ ಮುಖವನ್ನು ವಜ್ರಧರ್ಮ ಆ ಕ್ಷಣಾನಂತರ ನೋಡಲಿಲ್ಲ.

+ + + + + +

ಒಂದರವತ್ತು ವರುಷಕಾಲಾನಂತರ ಮೂವರು ಶಿಷ್ಯರದೂ ಜೀವನ ಲೀಲೆ ಮುಗಿಯಿತು. ವಜ್ರಧರ್ಮ ಮಾನಸಸರೋವರದಲ್ಲಿ ಅಖಂಡ ತಪಸ್ಸಾ ನಂತರ, ರಕ್ತವೂ ನೀರಿನಂತೆ ಗಡ್ಡೆಕಟ್ಟಿ, ಕಲ್ಲಾಗಿ ಮೋಕ್ಷಪಡೆದ. ಪುಷ್ಪ ಧರ್ಮ ಶಾಕ್ಯಪುರದಲ್ಲಿ, ಅಂತಃಪುರದಲ್ಲಿ, ಭಿಕ್ಷುರೂಪವಾಗಿ ಪಡೆದ ಭಕ್ತ್ಯ ಭೋಜ್ಯ ಪಾಯಸಾದಿಗಳನ್ನೂ ಸುಖ ವಿಶೇಷಗಳನ್ನೂ ಸೇವಿಸಿ, ಜೀರ್ಣ ಕೆಟ್ಟು ಅಮಶಂಕೆಯಿಂದ ಸತ್ತೀಹೋದ ವೃಷಲ ಹೇಗೋ ಸತ್ತ.

+ + + + + +

ಸ್ವರ್ಗಲೋಕದ ಸೂರ್ಯ ಚಂದ್ರ ಪ್ರಭಾನ್ವಿತ ಮಹಾದ್ವಾರದಲ್ಲಿ ಯಮಧರ್ಮ ಮುದಿಕೋಣದ ಮೇಲೆ ಆರೂಢನಾಗಿ ಸಹಾಧ್ಯಾಯಿಗಳು ಮೂವರನ್ನೂ ಎದಿರುಗೊಂಡ ವಜ್ರಧರ್ಮನನ್ನು ಕಂಡಕೂಡಲೇ, ಕೋಣನ ಬೆನ್ನಿಂದ ನೆಗೆದು, ಕೈಹಿಡಿದು, ಬಹೂಪಚಾರದಿಂದ 'ಕುಶಲವೇ? ಸುಖವೇ ಮವಾ ಮುನಿವರಾ?' ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿ, ಶೋಧಮೋಪಚಾರವಂ ಗೈದು, ಇಂದ್ರಪುರಿಗೆ ಪ್ರವೇಶವಂ ಮಾಡಿಸಿದ. ಕಾಂಚನರಥದಲ್ಲಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ, ಆ ಸುರಸುಖ—ಸೌಭಾಗ್ಯ—ಸಮಾರೋಹದಿಂದ ಅಲ್ಲೋಲಕಲ್ಲೋಲವಾಗಿ, ಕಿನ್ನರ-ಗಂಧರ್ವ-ಗಾನತರಂಗಗಳಿಂದ ನರ್ತತ-ಪುಳಕಿತ, ಮೈದಾನು—ಬೀಚುಗಳನ್ನೂ, ಪಬ್ಲಿಕ್ ಪಾರ್ಕ್‌ಗಳನ್ನೂ, *ಅಪ್ಪರೆಯರ 'ನಾಚು—ಮಹಲ್'ಗಳ ಸುರಸಾಧಗಳನ್ನೂ, ಉಡುಪಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಅಮೃತದ ರೆಸ್ಪೋರೆಂಟುಗಳನ್ನೂ ದಾಂಟಿ,....ಮುಂದೆ ಸಾರಿ,....ಯೋಜನ ದೂರ ಧಾವಿಸಿ ... ..ವಿಜನವೂ, ಸಸ್ಯರಹಿತವೂ ಆದ ಬಟ್ಟುಂಬಯಲೊಂದಕ್ಕೆ ಕೊಂಡುಹೋದನು.

ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಮಂಜುಗಡ್ಡೆ ಕಪಾಟು (ಫ್ರಿಜಿಡ್-ಎಯರ್) ನಿಲ್ಲಿಸಿತ್ತು. ಅದರೊಳಗೆ ಸುಭ್ರಮದಿಂದ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ, ವಿನಯವಂ ಗೈದು, ಡಿ. ಡಿ. ಟಿ. (D D T.) ಪೊಟ್ಯಾಶಿಯಂ ಪೆರ್ಮೆಂಗನೇಟ್ ಆದಿ, ಕ್ರಿಮಿ ನಾಶಕ ದ್ರವಗಳಿಂದ ನೇಚಿಸಿ, ಕಪಾಟಿನೊಳಗೆಲ್ಲಾ ನಪ್ತಾಲಿನ್ ಕ್ರಿಮಿ ನಾಶಕಗಳನ್ನು ತುಂಬಿಸಿ ವೆಕ್ಯುವಂ ಪಂಪಿನಿಂದ ಗಾಳಿಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಓಡಿಸಿ, ಪುನಃ ವಿನಯದಿಂದ ನಮಿಸಿ, ಆಶೀರ್ವಚನವಂ ಪಡೆದು, ಬಾಗಿಲನ್ನು ಮುಚ್ಚಿ ಭದ್ರಪಡಿಸಿ, ಸ್ವರ್ಣದಿಂದ ರಂಧ್ರಗಳಿಗೆಲ್ಲಾ ಬಿಸಿಗೆ ಹಾಕಿ, ಬಾಗಿಲ ಸಂದಿಗೆ ಕರಗಿಸಿದ ಚಿನ್ನ ತುಂಬಿಸಿ, ಹೊರಗೆ ಪುನಃ ಕ್ರಿಮಿನಾಶಕ ಔಷಧಗಳನ್ನು ಚುಮುಕಿಸಿದನು. ಹೊರಗೆ ಜ್ಯೋತಿರ್ಮಾನವಾದ ಸುವರ್ಣದ ತಗಡನ್ನು ಹೊದಿಸಿ, ಮೇಲೆ ವಜ್ರಾಕ್ಷರಗಳಲ್ಲಿ 'ಸತ್ಯಮೇವ ಜಯತೇ ನಾನ್ಯತಂ' ಎಂದು ಕಣ್ಣು ಕೋರೈಸುವ ಹಾಗೆ ಕೆತ್ತಿಸಿ, ಕೆಳಗೆ 'ವಜ್ರಧರ್ಮ'

* ಇದೇನು ಅಸಂಬದ್ಧ ಅನ್ನಬೇಡಿ. ದೇವತೆಗಳು ತ್ರಿಕಾಲಿಗಳು. ಅವರಿಗೆ ಭೂತ ಭವಿಷ್ಯ ಎಂದು ಬೇರೆ ಇದೆಯೇ ?

ಎಂದು ಕಡೆಯುವ ಕಲ್ಲಿನಗಾತ್ರದ ವಜ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಬರೆಸಿದನು. ಅಗತ್ಯವೇನೂ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೂ, 'ಯಾರೂ ಒಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಬಾರದು' ಎಂದು ಅಂಕಿತ ಬೇರೆ! ತದನಂತರ ಗಂಧಕಪೂರ, ಊದುಬತ್ತಿ, ಜವ್ವಾಜಿಗಳನ್ನು ರಿಸಿ ಕೈಜೋಡಿಸಿ, ಹಿಂದೆ ಹಿಂದೆ ಸರಿಯುತ್ತಾ, ಹೊರಟುಹೋದ. ಆ ಸತ್ಯಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿದ್ದುದು ಇನ್ನೊಂದೇ ಒಂದು ಇಂತಹದೇ, ಫಿಜಿಡೆಯರ್-ವ್ಯಾಕ್ಯೂಮ್-ಡಿಡಿಟಿ-ಸತ್ಯಸ್ವರ್ಗ ಗರ್ಭಗುಡಿ. ಅದು ಬರೇ ಬೆಳ್ಳಿಯ ತಗಡಿಂದ ಮುಚ್ಚಲ್ಪಟ್ಟಿತ್ತು. ಮೇಲೆ 'ಎನ್. ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರನ್' ಎಂದು ಬರೇ ಸುವರ್ಣಾಕ್ಷರದಲ್ಲಿ ವಿಜಿಟಿಂಗ್ ಕಾರ್ಡ್ ನಿಲ್ಲಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿತ್ತು.

ಯಮಧರ್ಮ ಹೊರಡುತ್ತಲೇ ಕಿನ್ನರ ಗಂಧರ್ವರ ಸಹಸ್ರ ಕಂಠಗಳಿಂದ ಮಂಜುಳ ಜಯಜಯಕಾರ, ಸ್ತುತಿಗಾನಗಳು ಭೋರ್ಗರೆದು ತರತರಂಗಿತವಾಗಿ, ಇಂದ್ರಲೋಕವಂ ಪುಳಕಿತಗೈಯುತ್ತಿರಲು, "ಆಕಾಶವಾಣಿ" ಯಿಂದ ಜಯಕೀರ್ತನೆ ಹೊರಹೊಮ್ಮುತ್ತಿರಲು, ಇಂದ್ರಾದಿ ದೇವರ್ಕಳು, ಪುಷ್ಪಕಾವಿಮಾನದಲ್ಲಿ ನಭೋಮಂಡಲದಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸುತ್ತಾ, ಪುಷ್ಪವೃಷ್ಟಿಯಂ ಮಾಡಿದರೆನೆ, ಸುರಲೋಕ, "ಸತ್ಯಮೇವ ಜಯತೇ" ಎಂಬ ಜಯಜಯೋದ್ಗಾರದಿಂದ ಗುಂಜಿತವಾಯಿತು.

ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ವಿಜೃಂಭಣೆ ಆಗಿ, ಯಮಧರ್ಮ ಪುನಃ ಸ್ವರ್ಗದ್ವಾರಕೆ ಮರಳುವಾಗ ನಡುಹಗಲು ಗಂಟೆ ಹನ್ನೆರಡು. ಬಡಪಾಯಿಗಳು ಪುಷ್ಪಧರ್ಮ, ವೃಷಲ, ಬಿಸಿಲು ಹಣ್ಣು ಸವಿಯುತ್ತಾ ಬೆಂಡಾಗಿ ನಿಂತಿದ್ದರ್ದು ಹೊರಗೇನೆ. ಪುಷ್ಪಧರ್ಮನಾದರೋ ದ್ವಾರದ ಸಂದಿಯಿಂದ ಇಣಕಿ ಅಪ್ಸರೆಯರ ಕಡೆಗೆ ಕಣ್ಣು ಹಾಕುತ್ತಾ ಉಲ್ಲಾಸದಲ್ಲೇ ಇದ್ದ ಅನ್ನಿ. ಬಡಪಾಯಿ ವೃಷಲ ಮಾತ್ರ ಹೊಟ್ಟೆಯ ಜ್ವಾಲೆಯಿಂದ ಉರಿದು ಗಡ್ಡೆಗೆಣಸಿ ಗಾಗಿ, ಆ ಸ್ವರ್ಗಸೋಪಾನದ ಸ್ಫಟಿಕ ಶಿಲೆಯನ್ನು ಕೆರೆದು ಕೆರೆದು ಬಳಲಿದ್ದ ಪಾಪ !

ಯಮಧರ್ಮ ಪುಷ್ಪಧರ್ಮನನ್ನು ನೋಡಿ, "ಓಹೋ!" ಎಂದು ಗಹಗಹಿಸಿ ನಕ್ಕ....."ಶುದ್ಧ ಸುಳ್ಳಿನ ಅವತಾರ! ಹಹ್ಲಹಹ್ಲ!.....

ಎಲೋ, ಯಾರಲ್ಲಿ? ಈ ಕೊಳಕಮುಂಡೇಗಂಡನ್ನು ಆ ರಂಭೇ ಉರ್ವಶಿ ಯರ ಮನೇ ಹಿಂದಿನ ಆ ಮಲ್ಲಿಗೇದೋಟದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಗುಡಿಸಲು ಕಟ್ಟಿಸಿ ಕೂಡಿಸೋ.....” ಎಂದು ದೂತರಿಗೆ ಆಜ್ಞಾ ಸಿಸಿದ.

ಆಮೇಲೆ ವೃಷಲನನ್ನು ನೋಡಿ, ಉಂಗುಷ್ಟದಿಂದ ನೆತ್ತಿಯವರೆಗೂ ನಡುಗುತ್ತಿದ್ದ ಆ ದೇಹವನ್ನು ದಿಟ್ಟಿಸಿ, ತಲೇ ತುರಿಸಿಕೊಂಡು: “ಎಲಾ ! ಇವನ!” ಎಂದುಕೊಂಡು, ಚಿತ್ರಗುಪ್ತರಂ ಕರೆಸಿ, ದಫ್ತರ ಬಿಚ್ಚಿ ನೋಡಿ: “ಎಲಾ, ಮೊದ್ದೇ! ನಿನಗ್ಯಾರೋ ಇಲ್ಲಿ ಬಾ ಅಂತ ಅಂದರು? ನಡಿ; ಪುನಃ ವೃಷಲನಾಗಿ ಹುಟ್ಟು” ಎಂದು ಅಬ್ಬರಿಸಿ ಕಳಿಸಿದನೆಂಬಲ್ಲಿಗೆ ಸತ್ಯಮೇವ ಜಯತೇ ಎಂಬ ಬೋಧಪ್ರದವಾದ ಕಥೆ ಪರಿಸಮಾಪ್ತವಾದುದು.

ಓಂ ! ಶಾಂತಿಃ ಶಾಂತಿಃ

“ My dear friend, Please, do not be just 'Be simply kind' ”

---Anatole France

ಅಜ್ಜ ನೆಟ್ಟ ಮರ

ನಮ್ಮ ಶೇವಂತಿಗೋಡಿನಲ್ಲಿ, ಅತಿ ಪ್ರಾಚೀನವಾದುದು ಏನೆಂದು ಕೇಳಿದರೆ, ಉತ್ತರ ಸಿಗುವುದು ಮೂರು: ಬಲವಾಂಡಿದ್ದೈವ* ಸಂಪಿಗೆ ರಾಯರ ಮನೆತನ ಮತ್ತು ಅವರ ಮನೇ ಎದುರಿನ ಮಾವಿನ ಮರ.

ಅಬ್ಬಾ! ಆ ಮರವೇ! ದೊಡ್ಡ ಭೀಮಸೇನನ ಹಾಗೆ—ಭೇತಾಳನ ಹಾಗೆ ಅಲ್ಲ—ಶೋಭೆಯಿಂದ, ಮುಕುಟಧಾರಿಯಾಗಿ, ವಿಶಾಲವಾಗಿ, ಬೃಹದಾಕೃತಿಯಿಂದ, ಸಂಪಿಗೆರಾಯರ ಮಾಳಿಗೆಮನೆಯನ್ನು ಕೋಳಿ ಗೂಡಿನ ಹಾಗೆ ತೋರುವಂತೆ ಮಾಡಿ, ಮೋಡಗಳ ಮೇಲೆ ಗದಾಪ್ರಹಾರ ಮಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ಮಾವಿನ ಮರಗಳು ಇಂಥಾ ಭವ್ಯಾಕಾರ ತಾಳುವುದು ಪುತ್ರೂರು ಕಡೆ ಮಾತ್ರ. ಒಂದು ಮಹಾನ್ ರಥದಂತೆ, ಆಕಾಶದವರೆಗೂ ಚಾಚಿ, ಗಂಭೀರವಾಗಿತ್ತು. ಎದುರಿನಿಂದ ಸಂಪಿಗೆರಾಯರ ಮನೆಯೇ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ ಇದರ ಬೃಹದಾಕೃತಿಯಿಂದ.

ಇದು, ಯಾರೋ ಒಬ್ಬ ಪುರಾತನ ಸಂಪಿಗೆರಾಯರು ನೆಟ್ಟ ಮರ ವಂತೆ. ಪ್ರಾಯಕ್ಕೆ ಅವರ ಮನೆತನಕ್ಕಿಂತ ಒಂದಿಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ಅದು ಕಿರಿದು. ಆ ಮರದಲ್ಲಿ, ಒಂದು ಸಾವಿರ ಬಾವಲಿ (ಗಬ್ಬಿಲ), ಹತ್ತುಸಾವಿರ ಕಾಗೆ; ರಾತ್ರಿ ಇಡೀ ತಾಳ ಮದ್ದಲೆ (ಯಕ್ಷಗಾನ) ನಡೆಸುವ ಚಿತ್ರ ವಿಚಿತ್ರ ಕ್ರಿಮಿ ಕೀಟ, ಸತಂಗಳೋಟಿ ಆ ಮರದಿಂದ ಸಂಪಿಗೆರಾಯರಿಗೆ ಲಭ್ಯವೆಂದರೆ—ಅಕ್ಷಯ ಹಣ್ಣೆಲೆ; ಬೇಕೆಂದೇ ಎಂಬಂತೆ, ಹಠತೊಟ್ಟು, ತಲೆಗೇ ಬಿದ್ದು ಎರಗುವ ಒಣ ರೆಂಬೆಗಳು ವರುಷಕ್ಕೊಂದುಗಾಡಿ; ಹಕ್ಕಿಗಳ ಹಿಕ್ಕೆಯ ಒಂದು ಮೇರು ಪರ್ವತ; ಅಂಗಳದಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಕ್ಷಯರೋಗಿಯ ಎಲುಬು ಗೂಡಿನಂತೆಯೇ, ಕೃಶಮನುಷ್ಯನ ತೋಳಿನ ರಕ್ತನಾಳಗಳಂತೆಯೇ, ಇಡೀ ಅಂಗಳ ಹರಡಿಕೊಂಡ ದಪ್ಪನಾದ ಬೇರುಗಳ ಜಾಲ ಅಷ್ಟೆ. ಹೂ, ಕಾಯಿ, ಹಣ್ಣು ಬಿಡುವ ಸಂಪ್ರದಾಯವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಎಷ್ಟು ವರ್ಷವಾಯಿತೋ

* ತುಳು ನಾಡಿನ ಹೊರಗೆ 'ದವ್ವ' ಎಂದು ಅನ್ನಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಭೂತ ರಾಜರಲ್ಲೊಬ್ಬ.

ಏನೋ? ಹಳೆಯ ಕಣ್ಣು ಕಾಣಿಸದ ಮುತ್ತುಜ್ಜಿ ಒಬ್ಬರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಆ ಮರದ ಹಣ್ಣಿನ ಹಣ್ಣು—ಚಟ್ಟು, ಎಂದೋ ಮಾಡಿಟ್ಟು ಒಳಗೆ ಶೇಖರಿಸಿ ದುದರ ತುಣುಕು ತಿಂದ ಜ್ಞಾಪಕ ಉಂಟಂತೆ. ಆ ಯುಗ—ಪ್ರಾಚೀನ ಹಣ್ಣು—ಚಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಮುತ್ತುಕೊಂಡಿದ್ದ, ಹುಳುಗಳ ಅಕ್ಷೋಹಿಣಿಯನ್ನು, ಕುರಿತು, ಗುಬ್ಬಚ್ಚಿ, ವಿಹಂಗಮಿ, ವಿಹಂಗಮ ಕತೆ ಹೇಳುವ ಎಡೆಯಲ್ಲಿ ಆಗಾಗ್ಯೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು, ತಮ್ಮ ಹಲ್ಲಿಲ್ಲದ ಜೊಕ್ಕು ಬಾಯಿ ಬಿರಿದು, ವಿಶ್ವರೂಪದ ದರ್ಶನಮಾಡಿಸುತ್ತಾ.

ಹಣ್ಣು ಆಗದಿದ್ದರೇನು? ಬಂಜೆಮರವಾದರೇನು? ಹಣ್ಣಿಗೆ ಊರಲ್ಲಿ ಕಡಿಮೆಯೇನು? ಇದೋ ಅಜ್ಜ ನೆಟ್ಟ ಮರ! —ಅಂದರೆ, ಯಾವ ಪೀಳಿಗೆಯ ಸಂಪಿಗೆರಾಯರ ಅಜ್ಜ ನೆಟ್ಟದೋ ಏನೋ! ಈಗಿನವರ ಅಜ್ಜನೂ ಅದನ್ನು ಅಜ್ಜ ನೆಟ್ಟ ಮರವೆಂದೇ ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದರಂತೆ. ಇದೊಂದು ಮರ, ಸಂಪಿಗೆ ರಾಯರ ಮನೆತನದ ಪುರಾತನ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಯ ಮಾನಸ್ಥಂಭ—ಮಂಜಪ್ಪ ಹೆಗ್ಗಡೆಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅಗೊಳಿ ಮಂಜಣ + ಊಟಕ್ಕೆ ಕೂರುತ್ತಿದ್ದ ಮಣೆ ಈಗಲೂ ಇದೆ. ಅಬ್ಬಾ! ಬಕಾಸುರನ ನೆನಪಾಗುತ್ತದೆ. ಬುಡಾನ್ ಸಾಹೇಬ ನಲ್ಲಿ, ಆ ತುರುಕರ ಮಕಾನ್ ತಳ ಊರಲು, ಚೆನ್ನಮ್ಮಾಜಿರಾಣಿ ಅನು ಮತಿ ಕೊಟ್ಟ ತಾಳೆ ಓಲೆಯ ಶಾಸನವುಂಟು ಅವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕಾಣಬೇಕಾಗಿ ದ್ದರೆ, ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ ಹಿಣಕಬೇಕು. ನಮ್ಮ ಸಂಪಿಗೆರಾಯರ ಕೀರ್ತಿಧ್ವಜ ಮಾತ್ರ ಎದುರಿಗೇ ಗೋಮುಟನಂತೆ ನಿಂತಿದೆ.

ಮನೆಯ ಮಕ್ಕಳೆಲ್ಲಾ, ಮರದ ಅಡಿ, ಮರದ ಮೇಲೆ, ತುದಿಯಲ್ಲಿ, ಸಂದಿಯಲ್ಲಿ, ಪೊಟರೆಯೊಳಗೆ, ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಕಪಿಮುಷ್ಟಿಗೆ ಕೊನೆ ಮಿತಿ ಯಿಲ್ಲ. ಮಗು ಶ್ರೀನಿವಾಸ ಓದುವುದು, ಬೆಲಿವೊ ಉಂಡೆಯೊ ತಿನ್ನುವುದು, ಪದ ಕಿರಿಚುವುದು, ಸಿಟ್ಟಾದರೆ “ಕೋಪದ ಮನೆಯಾಗಿ” ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಅಜ್ಞಾತವಾಸ ಮಾಡುವುದು, ಅನ್ನ ಸತ್ಯಾಗ್ರಹ ಮಾಡುವುದು, ತಪಸ್ಸು ಮಾಡುವುದು ಎಲ್ಲಾ ಮರದ ಕೊಂಬೆಯ ಸಂದಿಯಲ್ಲಿಯೇ. “ಶ್ರೀನಿವಾಸಾ” ಎಂದು ಕೂಗಿದರೆ, ‘ಓ’ ಕೊಡುವುದು, ಕಾಗೆಗಳ ಗೂಡುಗಳ ನಡುವಿನಿಂದ. ‘ಓ’ ಉತ್ತರ ಬರೆದಿದ್ದರಂತೂ,—ಅಲ್ಲೆಲ್ಲೋ ಮರದಮೇಲೆ ಬುಸುಗುಟ್ಟುತ್ತಾ,

† ಅಗೊಳಿಮಂಜಣ = ತುಳುನಾಡಿನ ಇಸಹಾಸ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಅದ್ಭುತ ಪುರುಷ.

ಮೌನಾಗ್ರಹವನ್ನೋ ಅನ್ನ ಸತ್ಯಾಗ್ರಹವನ್ನೋ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದಾನೆಂದು ಅರ್ಥ. ಈ ಒಬ್ಬನೇ ಮಗನಿಗೆ ಮರ ಹತ್ತಬೇಡಾ ಎಂದು ಅರಚಿ, ಅರಚಿ, ಅಪ್ಪ—ಅಮ್ಮನ ಗಂಟಲ ವನೆ ಆರುವುದು. ಈ ಕಪಿಯನ್ನು ಹೆಡೆಮುರಿ ಕಟ್ಟಿ ತರಲು, ಅಮ್ಮನೂ, ಸಂಪಿಗೆರಾಯರೂ, ಸ್ವತಃ ಎಷ್ಟೋ ಬಾರಿ, ತಮ್ಮ ಪ್ರಾಯ, ಸ್ಥಿತಿಗಳನ್ನು ಮರೆತು, ಮರಹತ್ತಿಸರ್ಕಸ್ ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಯುದ್ಧದ ಸಮಯ: ಮಲೆಯಾಳಿ ಮೇಸ್ತ್ರಿ ಕಣ್ಣ, ಸಂಪಗೆರಾಯರಲ್ಲಿಗೆ ಏನೋ ಹಾರೆಗಾಗಿಯೋ, ಸಬಳಕ್ಕಾಗಿಯೋ ಬಂದ. ಈ ಮರವನ್ನು ಕಂಡು ಈ ವೃಕ್ಷಘಾತಕ ವಿಶ್ವಕರ್ಮನ ಬಾಯಿ ನೀರೂರಿತು: “ಏನ್ ಸ್ವಾಮಿ; ಈ ಮರಾ ಹೆಂಗೆ ಉಂಡು? ಭೇತಾಳ ಮಾಡ್ವಿ.... ಕಡಿದರೆ ಒಂದು ಮಾಳಿಗೆ ಮನೆಗೆ ಬೇಕಷ್ಟು ಮೋಪು ಆದೀತು” ಅಂದ. ಊರವರು ಯಾರೂ ಹತ್ತಿರ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಇದ್ದಿದ್ದರೆ “ತೊಲಗೋ ಭ್ರಷ್ಟ” ಅನ್ನುತ್ತಿದ್ದರೋ ಎನೋ. ಸಂಪಿಗೆರಾಯರ ಹೆಂಡತಿ, ಅವನಿಗೆ ಬೆಲ್ಲ—ನೀರು ಕೊಡಬಂದವರು, ಚೊಂಬನ್ನು ಜೋರಾಗಿ ದುಡುಕಿಸಿದ ಕುಕ್ಕುರಿಸಿದರೂ. “ಛಾ. ಏನು ಅವಲಕ್ಷಣಮಾತನಾಡೋದೋ! ಅದು ಅಜ್ಜ ನಟ್ಟ ಮರ.” ಅಲ್ಲೇ ಆಡುತ್ತಿದ್ದ ಹುಡುಗ ಶ್ರೀನಿವಾಸನಿಗೆ ಅವೇಶವೇ ಬಂದಂತೆ ಆಯಿತು. ಅಲ್ಲಿಂದಲೇ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬೈದೇ ಬಿಟ್ಟ. “ನೀರೇ ಕೊಡಬಾರದು. ಅಜ್ಜನ ಮರವನ್ನು ಕಡಿಯುವುದಂತೆ!” ಎಂದು ಅರ್ಭಟಿಸಿದ. ಸಂಪಿಗೆರಾಯರು ಮಾತ್ರ, ಸುಮ್ಮನೇ ನೋಡಿದರು.

ಕಣ್ಣ ಮೇಸ್ತ್ರಿ ಹತ್ತಿರವೇ ಎರಡು ಮೂರು ಕಡೆ ಮನೆಕಟ್ಟುತ್ತಿದ್ದ. ಮರವನ್ನು ದೂರದಿಂದ,—ಅಂದರೆ ಮಂಗಳೂರಿಂದ—ಬಂದರದಲ್ಲಿ ಚೌಕಾಶಿ ಮಾಡಿ, ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿಯೋ, ಲಾರಿಯಲ್ಲಿಯೋ ತರಿಸಿ, ಪಡೆಯಬೇಕಿತ್ತು. ಅದರ ಕರ್ಮವೋ, ಮತ್ತೂ ಇದೆ. ಬಂದರದಲ್ಲಿ ಚೌಕಾಶಿ ಮಾಡಿ ಕೊಂಡು ಕೊಂಡ ಮರ ಕಬ್ಬಿಣದಂಥದೋ, ಬಂಗಾರದಂಥದೋ ಆದರೆ, ಇಲ್ಲಿಗೆ ಲಾರಿಯಾತ್ರೆ ಮುಗಿಸಿ ಬರುವುದು ಗೆದ್ದಲುಗಳ ಕೋಟಿ—ಕೊತ್ತಳ. ನಡುವಿ ನಲ್ಲಿಯೇ ಡ್ರೈವರುಗಳ ದಯೆಯಿಂದ ಎಷ್ಟೋ ರೀಪು—ಹಲಗೆ ಮಟಮಟ ನಾಯ. ಮೇಲೆ, ಬಂದರದ ವ್ಯಾಪಾರಿ ಬಗುಳಿದ್ದೇ ಬೆಲೆ. ಈ ಯುದ್ಧದ ಸಮಯದಲ್ಲಂತೂ ಬೆಲೆ ಆಕಾಶದಲ್ಲಿದೆ. ಇತಿಮಿತಿ ಇಲ್ಲ.

ಈ ಮರ ನೋಡಿ, ಆ ತೆಂಕಲಾಗಿವನಿಗೆ ಮೋಹಬಿದ್ದು ಹೋಯಿತು. ಸಂಪಿಗೆರಾಯರನ್ನು ಕಂಡು ಮಾತಾಡಿದ. “ಸ್ವಾಮಿ ಈಗ ಮರಕ್ಕೆ ಚಿನ್ನದ ದರ ಇದೆ. ಕಡಿಸಿ, ಸಾಗಿಸಿ, ಹಲಗೆ ಮಾಡಿಸುವ ಭಾರ ನನ್ನದು. ನಿಮಗೆ ಪವನಿನ ಬೆಲೆ ಕೊಡಿಸುತ್ತೇನೆ; ಪವನಿನ ಬೆಲೆ” ಎಂದ ಮಾರೀಚ.

ಸಂಪಿಗೆರಾಯರಿಗೆ ಬಿಸಿ ತುಪ್ಪದಂತೆ ಆಯಿತು. ಅಜ್ಜ ನಟ್ಟ ಮರ; ಕಡಿಯುವುದು ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಹಿತವಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಹಣ ಯಾರಿಗೆ ಕಹಿಯಾಗುತ್ತದೆ? ಅದೂ ಈ ಹಾಳು ಯುದ್ಧ ಕಳೆದ ನಂತರ, ಜನ್ಮಜನ್ಮಕ್ಕೂ ಆ ನಮೂನೆಯ ದರ ಬರುವಂಥದ್ದೇ ಇಲ್ಲ.

ಇನ್ನೋ, ಆ ಮರದಿಂದ ಒಂದು ಹಾಳು ಕುರುಡು ಕಾಸಿನ ಲಾಭವೂ ಇಲ್ಲ. ಬಾವಲಿಗಳ, ಕಾಗೆಗಳ ಉಪಟಳವೇ ಬಂದ ಸೌಭಾಗ್ಯ.

ಒಂದು ದಿನ, ಯಾರೋ ನೋಡಿ ಹೇಳಿದರು: ಏನು ಲಕ್ಷ್ಮಮ್ಮ? ನಿಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ತುಳಸಿ ಬಹಳ ಬಡವಾಗಿ ಇದೆಯಲ್ಲಾ?” ಮತ್ತೆ; ಆ ಮರದ ನೆರಳಿನಲ್ಲಿ ಸೂರ್ಯನ ಮುಖ ಕಾಣದೇ ಇದ್ದರೆ, ಎಷ್ಟು ನೀರು ಎರೆದರೂ, ಎಷ್ಟು ನಾರಾಯಣ ನಾರಾಯಣ ಎಂದು ಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆ ಬಂದರೂ ಬೆಳೆದೀತೇ ತುಳಸಿ ಸಸಿ?

ಮತ್ತೆ, ಆಗಾಗ್ಗೆ ರೆಂಬೆ ಪಟಕ್ಕನೆ ಮುರಿದು ಮನೆಯ ಹಂಚಿಗೆ ಮಾರಕವಾಗುವುದು ನಿತ್ಯದ ಕತೆಯಾಗಿತ್ತು. ವರ್ಷಕ್ಕೊಂದು ನಲವತ್ತೈವತ್ತು ಹೆಂಚು ಈ ಮರಕ್ಕೆ ಆಹುತಿ.

ಮತ್ತೆ, ಆ ಮೇಷ್ಟ್ರ ಹೇಳುತ್ತಾನಲ್ಲಾ: ‘ಈಗಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮರ ಅಂದರೆ ಬಂಗಾರ. ನಾಳೆ ಸ್ವಾಮೀ: ಇದು ಗೆದ್ದಲಿಗೇ ಆಯಿತು. ಕಟ್ಟಿಗೆಗೂ (ಸೌದೆ) ಆಗದು. ಮನೆಗೇ ಬೀಳದಿದ್ದರೆ ಸಾಕು. (ಅಪಶಕುನದ ಬಾಯಿಯೇ ಈ ನಾಯವಾರ್ಯವನದು!) ಈಗ ನೋಡಿ, ಮಂಗಳೂರಿಂದ ಮರ ತರಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಕ್ರಯ ಹೇಗೆ ಗೊತ್ತೇ? ನೀವು ಕನಸಿನಲ್ಲಿಯೂ ನೆನಸಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಕೋಲಿಗೆ ಇಷ್ಟು; ...ಹಲಸಿಗೆ ಇಷ್ಟು ...ಮಾವಿಗೆ ಅಷ್ಟು, ಬೋವಿಗೆ ಇಷ್ಟು; ಬೀಟಗಂತೂ ಭಯಂಕರ. ನೋಡಿ, ಒಂದು ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಿ.

ಹಣ ಯಾರಿಗೆ ಕಹಿಯಾಗುತ್ತದೆ? ಕಡಿಯೋಣವೇ ಎಂದು

ಲಕ್ಷ್ಮಮ್ಮನವರೊಡನೆ ಪ್ರಸ್ತಾಪಮಾಡಿದರು. “ಅಯ್ಯೋ ಛೇ, ಉಂಟೆ ಅಜ್ಜ ನಟ್ಟ ಮರವಲ್ಲವೇ” ಎಂದು ಮೊದಲು ಅಂದರೂ, ಕೊನೆಗೆ “ರೂಪಾಯಿ ನೋಡು. ಮರ ಎಂದರೆ ಚಿನ್ನ” ಎಂದಾಗ ಕಿವಿ ನೆಟ್ಟು ಯಿತು. “ಗೋಧಿ ಸರ ಒಂದು, ಒಂಕಿ ಬಳೆ ಒಂದು ಜೋಡು, ಬೇ ಎಂದು ಆಶೆಪಡುತ್ತಾ ಇದ್ದೇನಲ್ಲಾ. ಆ ಮರ ಇದ್ದು ಏನು ಸೌಭಾಗ್ಯ ತಿನ್ನಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ, ಉಣ್ಣಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಅಂಗಳದ ತುಂಬಾ ಕಾಗೆ ಬಾವಲಿಗಳ ಹಿಕ್ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಮನೆಯೋ ಮಾದಿಗರ ಮನೆಯೋ ಎನ್ನುವ ಹಾಗೆ ಅಂಗಳ ತುಂಬಾ ಹಿಕ್ಕೆ, ತರಗೆಲೆ. ಹೆಂಚಿನ ಮಾಡವಂತೂ ಚಕಣಾ ಚೂರು. ಅದ ನೋಡಿ ನಾನು ಹೇಳಿದೆನಲ್ಲಾ ಒಂಕಿಬಳೆ, ಗೋಧಿಸರ, ಸುಬ್ಬಮ್ಮನ ತಂ ಮೊನ್ನೆ ಮಾಡಿಸಿದಾರೆ, ಅಂಥಾದ್ದೇ ...”

ಮರಕ್ಕೆ ಮರಣದಂಡನೆ ವಿಧಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿತು. ಮೇಸ್ತ್ರಿಯ ಯಮದೂತ ಬಂದು ಸನ್ನದ್ಧರಾದರು. ಆದರೆ ಇದೆಲ್ಲಾ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಹುಡುಗ ಶ್ರೀ ವಾಸನ ಮಾತೇ ಯಾರೂ ಕೇಳಿರಲಿಲ್ಲ. ಈಗ ಆರಂಭವಾಯಿತು, ... ಅವನ ರುಬಾ—ರೂಟ, ರಣರಂಪ; ರೋಷಾಕಾಂಡ. ಅತ್ತು ಕರೆ ಆರ್ಭಟಿಸಿದ, ಅಮ್ಮನ ಸೆರಗು ಜಗ್ಗಿದ, ಅವನೊಡನೆ ನೆಣಸಿದ. ತಿನ್ನಲಿ ಉಣ್ಣಲಿಲ್ಲ. ಕೊನೆಗೆ ಸತ್ಯಾಗ್ರಹವೆಲ್ಲಾ ನಿಷ್ಫಲವಾದ ಮೇಲೆ ಪಿಕ್ಕೆಟೆ ಹೂಡಿದ.

ಮೇಸ್ತ್ರಿಯ ದೂತರು ಎತ್ತಿದ ಕೊಡಲಿಗೆ ಅಡ್ಡವಾಗಿ, ಮರವನ್ನು ಹುಡುಗ ನಿಂತು ಆರ್ಭಟಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಕಣ್ಣಿಂದ ಗಂಗಾ—ಭಾಗೀರಥಿ. ಅವ ಕರೆದರು: ಹುಡುಗ ಕದಲಿಲ್ಲ. ಸುಪಿಗರಾಯರು, ಈ ಚಂಡಿತನ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದವರು, ಧಡಾರನೆ ಎದ್ದು ಬದಿಯ ಹುಣಸೆ ಮರದಿಂದ ಒಂದು ರೆಂ ಕಿತ್ತು, ಸೊಪ್ಪನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹರಿದು ಎಸೆದರು. ಈಚೆಗೆ ಬಂದು, ಹುಡುಗ ಅಂಗಿ ಎತ್ತಿ, ನಾಲ್ಕು ರೊಂಯ್, ರೊಂಯ್ ಎಂದು ಬಾರಿಸಿದರು.

ಹುಡುಗ ಚೇತ್ಕರಿಸುತ್ತ, ನೋವು ತಾಳಲಾರದೆ ಓಡಿಹೋಯಿತ ಕೊಡಲಿಯೇಟು ಮರಕ್ಕೆ ಬೀಳಲಾರಂಭವಾಯಿತು.

ಹೊಡೆದೇನೋ ಆಯಿತು. ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಬುದ್ಧಿಗೆ ಹೊಡೆಯದೇ ಆ ತುದಿಯೇ? ಆದರೆ ಒಬ್ಬನೇ ಒಬ್ಬ ಹುಡುಗನಿಗೆ ಹೊಡೆದರೆ ತಾಯಿ ತಂ

ಗಳಿಗೆ, ಹೊಟ್ಟೆಗೆ ಸುಣ್ಣ ನೀರು ಎರೆದ ಹಾಗಾಗುತ್ತದೆ. ಅಮ್ಮ ಸಮಾಧಾನ ಮಾಡಲೆಂದು ಹುಡುಗನ ಬೆನ್ನು ಹಿಡಿದರು. ಮನೆಯ ಹಿಂದೆ ಕಲ್ಲಿನ ಮೇಲೆ ಕೂತು, ಹಲ್ಲು ಕಚ್ಚಿ, ಹುಬ್ಬುಗಂಟಿಕ್ಕಿದ್ದ. ಹೋಗಿ ಬಹಳ ಕೊಂಡಾಟ, ಮುದ್ದಾಟ ಮಾಡಿ, 'ಮಗೂ, ಸಿಟ್ಟುಮಾಡಬಾರದು. ಅಪ್ಪ ಹೊಡೆದದ್ದು ನಿನ್ನ ಬುದ್ಧಿಗೇ ಅಲ್ಲವೇ? ಹೀಗೆ ಭಲ ಹಿಡಿದರೆ ಹೇಗೆ? ಅಲ್ಲಾ, ಸ್ವಲ್ಪ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ನೋಡು ಈ ಮರದಿಂದ ನಿಮಗೆ ಏನು ಕರ್ಮ ಸಿಗುತ್ತದೆ? ಹಣ್ಣಿಲ್ಲ, ಮಣ್ಣಿಲ್ಲ. ಈಗ ನೋಡು: ಈ ಮರ ಕಡಿದು ಹಲಗೆ ಮಾಡಿ, ರೀಪು ಮಾಡಿ ಮಾರಿದರೆ, ಹಣ ಸಿಗುತ್ತದೆ, ದುಡ್ಡು ಸಿಗುತ್ತದೆ. ನಿನಗೆ ಹೊಸ ಅಂಗಿ ..... ?'

“ಊಂ” ಎಂದು ಬುಸುಗುಟ್ಟಿದ ಹುಡುಗ. “ಹಣ ಸಿಗುತ್ತದೆ. ಹಣ ದಿಂದ—ಕೇಳು, ಇಲ್ಲಿ—ಮುಖ ಈಚೆ ತಿರುಗಿಸು ... ..ನಾಳೆ ಬೇಳೆ ತಂದು, ‘ಗಮ್ಮತು’ ಹೋಳಿಗೆ ಮಾಡೋಣ, ಆಗದೇ?.... ..”

ಹುಡುಗ ಒಂದು ಕ್ಷಣ ಮುಖತಿರುವಿದ. ಮುಖದ ರೋಷದ ಮೋಡದ ಎಡೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಆಶೆಯ ಮಿಂಚು ಹಾರಿತು. ಮರುಕ್ಷಣ ತನ್ನ ವ್ರತ ನೆನಪಾಗಿ “ಊಂ” ಎಂದು ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಹೊಂಕರಿಸಿದ.

“ಒಳ್ಳೇ ಮುದ್ದು ಹುಡುಗನಲ್ಲವೇ ನೀನು. ಸುಮ್ಮನೆ ಅಳಬಾರದು. ಹೆರಹಿಡಿಯಬಾರದು. ಈ ಹಳೇ ಮರ ಯಾವ ಮಣ್ಣಿಗೆ? ಹಣ ಸಿಕ್ಕಿದರೆ ಎಷ್ಟು ಖುಶಿ? ಅಂಗಿ, ಚಂಡು, ಪಾಯಸ, ಹೋಳಿಗೆ, ಹಾಲು, ತುಪ್ಪ, ಸೀರೆ, ಪುಗ್ಗಿ.... ..”

ಹುಡುಗನಿಗೆ ಮಾಯ ಬಾಣ ನಾಟದಂತೆ ತೋರಲಿಲ್ಲ.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲೇ ಅಪ್ಪನೂ “ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪವಿಂದ ದಗ್ಧ” ರಾಗಿ ಬಂದರು. ಹುಣಸೇ ಅಪ್ರವಸ್ಥನು ವರ್ಜಿಸಿದ್ದರು. ‘ಛೇ! ಒಂದೇ ಮಗುವಿಗೆ ಹೊಡೆದೆ ನಲ್ಲಾ’ ಎಂದು ಮನಸ್ಸು ಕಚ್ಚುತ್ತಿತ್ತು.

ಬಂದವರೇ ಮೈದಡವುತ್ತಾ “ಶೀನಾ, ಸಿಟ್ಟುಮಾಡಬೇಡವೋ ಮಾಣಿ. ನಿನ್ನ ಬುದ್ಧಿ ಒಳ್ಳೇದಾಗಲಿ ಅಂತ ಅಲ್ಲವೇ ಹೊಡೆದದ್ದು? ಅಷ್ಟು ತಿಳಿಯ ಬಾರದೇ ಮಗು? ಈ ಹಾಳುಮರ ಕಡಿದರೆ ಸಿಗುತ್ತೆ ನೋಡು, ರೂಪಾಯಿ. ಝಣ ಝಣ ರೂಪಾಯಿ.” ಹಾಗೇ .....ಎನ್ನೋ ಹೊಳೆದಂತಾಗಿ ಕಿಸೆಗೆ

ಕೈಹಾಕಿದರು. ಅಕಸ್ಮಾತ್, ಆಗಲೇ ಹೊರಗಿಂದ ಬಂದುದರಿಂದ, ಕಿಸೆಯಲ್ಲಿ ಎರಡು ರೂಪಾಯಿ ಇದ್ದುವು. ತೆಗೆದು: “ನೋಡೋ ಮಾಣೆ, ರುಣ್‌ರುಣ್ ಎಂದು ಹೇಗೆ ಕುಣಿಯುತ್ತಿವೆ? ಹೇಗೆ ಪಳಾಪಳಾ ಹೊಳೆಯುತ್ತಿವೆ? ಇದೋ ನಿನಗೆ. ಆಯಿತೇ?” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಕೊಟ್ಟರು.

ಹುಡುಗನ ಕಣ್ಣು ಕೋರೈಸಿತು. ಒಮ್ಮೆ ಓರೆಗಣ್ಣಲ್ಲಿ, ಹೊಳೆಯುವ ರೂಪಾಯಿ ಕಡೆ ನೋಡಿದ. ತಂದೆಯ ಚಾಚಿದ ಕೈಯಲ್ಲಿ, ಆಮಂತ್ರಿ ಸುತ್ತಾ ವೈಯಾರದಲ್ಲಿ ರೂಪಾಯಿ ಕುಳಿತಿತ್ತು. ಬಿರಿದ ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ಒಂದು ನಿಮಿಷ ನೋಡಿ, ಮೆಲ್ಲನೆ ತನ್ನ ಸಣ್ಣ ಕೈಗಳಿಂದ ತೆಗೆದ. ಎರಡೂ ಕೈಗಳಲ್ಲಿ ಬಿಗಿಯಾಗಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು, ಮನೆಯೊಳಗೆ ನುಸುಳಿದ. ಮುಖದಲ್ಲಿ ಹುಬ್ಬು ಗಂಟಕ್ಕಿದ ಕೋಪ ಮಾಯವಾಗಿತು. ರಜತ ಮಹಾತ್ಮೆ!

ಮಾರನೇ ದಿನ, ಅಮ್ಮನೂ ಮರೆಯದೆ, ಹೋಳಿಗೆಯನ್ನೂ ಮಾಡಿದರು. ಅದೇ ಅಜ್ಜ ನೆಟ್ಟ ಮರದ ಬೊಜ್ಜದ ಔತಣವಾಯಿತು. ದಕ್ಷಿಣೆಯೋ ಧಾರಾಳ—ಎರಡು ರೂಪಾಯಿ.

ಇದಾದ ಎರಡು ಮೂರು ತಿಂಗಳಲ್ಲೇ ಇನ್ನೊಂದು ಕತೆ ನಡೆಯಿತು. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹಳೇ ಕಾಲದ ಊಳಿಗದವಳೊಬ್ಬಳಿದ್ದಳು—ಬಾಗಕ್ಕ. ಔನು ವಿಗೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಸಂಪಿಗೆರಾಯರಿಗೂ ಅವಳೇ ಎಣ್ಣೆ ಹಚ್ಚಿ ಮೀಯಿಸಿದ ವೃದ್ಧಿ ಮಹಾರಾಯತಿ. ಸಂಪಿಗೆರಾಯರ ತಂದೆಗೆ ಮೀಸೆ ಹುಟ್ಟುವ ಮೊದಲೇ, ಮನೆಯಲ್ಲಿ ತೊತ್ತಾಗಿ ಸೇರಿದವಳು. ಇಂದಿಗೆ ಬೆನ್ನು ಬಾಗಿ ನೆಲ ಮುಟ್ಟುವವರೆಗೂ, ಕಣ್ಣು ಮಸಕಾಗಿರುವವರೆಗೂ, ತನ್ನ ಜೀವನವೆಂದು ಬೇರೊಂದಿಲ್ಲದೆ, ಇದೇ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ದುಡಿದಿದ್ದಾಳೆ. ಸ್ವತಃ ಸಂಪಿಗೆರಾಯರಿಗೇ, ಅವರ ತಾಯಿಗೆ ದೊಡ್ಡ ಃ ಸಂಕಟವಾದಾಗ ಮೊಲೆ ಕೊಟ್ಟವಳೂ ಇದೇ ಮುದುಕಿಯಂತೆ. ತೀನುವಿಗೆ—ಎಲ್ಲಾ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಸಹಜವಾದ,—ಮುದುಕಿಯ ಮೇಲೆ ವಿಶೇಷ ಪಕ್ಷಪಾತ ಇತ್ತು. ಬಚ್ಚಲ ಒಲೇ ಬುಡದಲ್ಲಿ ಬೆನ್ನು ಬಾಗಿಸಿ ಕುಕ್ಕರಿಸುವ ಮುದುಕಿಯ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಹುಡುಗ ಕೂತು, ಪೀಡಿಸುವುದು, ಕತೆ ಕೇಳುವುದು ನಿತ್ಯದ ಕ್ರಮವಾಗಿತ್ತು.

ಈ ಮುದುಕಿ ನೋಡಿ, ಪೂರಾ ಹಣ್ಣಾಗಿ, ಸುಕ್ಕುಗಟ್ಟಿ ಹೋಗಿದ್ದಳು. ಒಂದು ಕೊಡ ನೀರು ಎಳೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಣಸಂಕಟವಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು. ಕಸಗುಡಿಸುವುದಕ್ಕೂ ತೆವಳಿಕೊಂಡೇ ಹೋಗಬೇಕಿತ್ತು. ಮನೆಯ ನೆಂಟರನ್ನೆಲ್ಲಾ, ಬಂದು ವಿಚಾರಿಸುವುದಕ್ಕೂ, ಸಂಪಿಗೆರಾಯರ ತಂದೆಯ ಕಾಲದ ಸ್ತುತಿ, “ಆ ಕಾಲ ಹೋಯಿತು; ಏನು ಚಿನ್ನದಂಥಾ ಮನುಸಾ ..” ಹಾಡುವುದಕ್ಕೂ ಮಾತ್ರ ಈ ಜರ್ಜರ ಪ್ರಾಣ ಯೋಗ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಎಷ್ಟೊಂದು ದಿನ ಸಂಪಿಗೆರಾಯರು ಈ ಜೀವಚ್ಯವವನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕು? ಒಂದು ದಿನ ಹೇಳಿಯೇ ಬಿಟ್ಟರು: “ಬಾಗೂ; ನಿನ್ನನ್ನೆ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವುದು ಯಾವ ಕರ್ಮಕ್ಕೆ? ನಿನ್ನ ಜೀವವೇ, ಎಳೆಯಲಾಗದವಳಿಗೆ. ನಮ್ಮ ಕೆಲಸ ಮಾಡು ಎಂದು ನಾವು ಹೇಳಬೇಕೇ? ಇಲ್ಲವೆ, ನಾವು ನಿನ್ನ ಸೇವೆ ಮಾಡುವುದೋ?”

ಮುದುಕಿ ಮಾತಾಡಲಿಲ್ಲ. ಏನು ಪ್ರಾರಬ್ಧ ಮಾತನಾಡುವುದು? ಅವಳಿಗೆ,—ಮಕ್ಕಳು, ಮನೆ, ಮಾರು, ಗಂಡ ಎಂದು ಏನೂ ದಿಕ್ಕು ಇರಲಿಲ್ಲ. ನೆಂಟರಿಲ್ಲ, ಇಷ್ಟರಿಲ್ಲ. ಆಪ್ತರಿಲ್ಲ, ಬಳಗವಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲವೂ, ಸರ್ವಸ್ವವೂ ಇದೇ ಮನೆತನ. ದೇವರು ತನ್ನನ್ನು ಇವರ ಸೇವೆಗಾಗಿಯೇ ಸೃಷ್ಟಿಸಿದ್ದೆಂದು ಅವಳಿಗೆ ಸಿದ್ಧಾಂತ. ಆದರೆ, ಈಗ ಅವರು ಹೇಳುತ್ತಿರುವುದು ನ್ಯಾಯವೇ ಸರಿ ಎಂದು ಅವಳೂ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಳು. ತನ್ನಂಥ ಅರೆಜೀವದ ಮುದುಕಿಯನ್ನು ಯಾಕೆ ಮಣ್ಣಿಗೆ ಇವರು ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು? ಸುಮ್ಮನೆ ಭಾರ. ಅನ್ನ ದಂಡ, ಭೂಮಿಗೆ ಭಾರ. ಯಾರದೂ ಏನೂ ಅವಳಿಗೆ ಅಪರಾಧ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ.

ಆದರೆ ಮೂರ್ಖ ಹುಡುಗನಿಗೆ ಈ ವೃದ್ಧಿಯ ಅನುಭವ, ಜ್ಞಾನ ಎಲ್ಲಿಂದ ಬರಬೇಕು? ಪುನಃ ಶುರುಮಾಡಿದ ರೌದ್ರಾಸತಾರಕ್ಕೆ. “ಬಾಗಜ್ಜಿ ಹೋಗಬಾರದೂ ಊಊ ... ..” ಎಂದು. ರಣರಂಪ, ಕ್ರಂದನ ರೋದನ, ಆರ್ಭಟ, ಚೀತ್ಕಾರ ಎಲ್ಲಾ ಆಯಿತು. ಅಮ್ಮ, ಅಪ್ಪ ಬೋಧಿಸಿದರು: “ಏ ಮೊದ್ದೇ! ಆ ಹಣ್ಣು ಮುದುಕಿಯನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಏನು ಲಾಭವೋ? ನೀರು ತರಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಬಟ್ಟೆ, ಒಗೆಯಲಿಕ್ಕೆ ಸೊಂಟದಲ್ಲಿ ಬಲವಿಲ್ಲ. ಕಸಾ ಗುಡಿಸೋದಕ್ಕೆ ತೋಳಲ್ಲಿ ಬಲವಿಲ್ಲ ... ..ಅನ್ನ ದಂಡ ಭೂಮಿ ಭಾರ. ಸುಮ್ಮನೆ ಅನ್ನ ಹಾಕಿ ಸಾಕಲು ಅನ್ನ ಭತ್ತವೇ? ಗಂಜಿ

ಮಠವೇ? † ಆದರೆ ಹುಡುಗನಿಗೆ ನೀರು ಎರೆಯುವುದರಲ್ಲಿ ಕಸಾ ಗುಡಿಸು
ವುದರಲ್ಲಿ, ಬಟ್ಟೆ ಒಗೆಯುವುದರಲ್ಲಿ ಏನು ಅಭಿರುಚಿ? ನೀರು ಎಳೆಯದಿದ್ದರೆ
ಹೋಗಲಿ, ಬಾಗಜ್ಜಿ ಕತೆ ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲವೆ? ಬೆಳಗ್ಗೆ ಇನ್ನು ಯಾರೊಟ್ಟಿಗೆ
ಚಳಿಕಾಯಿಸುವುದು? ಅಕ್ಕೋಶ ನಿಲ್ಲಲಿಲ್ಲ.

ಫಕ್ಕನೆ ತಂದೆಗೆ ಕಳೆದ ಬಾರಿಯ ಯಕ್ಷಿಣಿ ಮಂತ್ರ ನೆನಪಾಯಿತು.
ಒಳಗಿಂದ ಒಂದು ಬೆಳ್ಳಿಯ ರೂಪಾಯಿ ತಂದು, ಹುಡುಗನ ಕಣ್ಣು ಎದುರು
ಕುಣಿಸಿದರು. ರಣ್ಣ ಎಂದು ಬಾರಿಸಿದರು. “ನೋಡು! ಒಳ್ಳೇ ಮುದ್ದು
ಹುಡುಗನ ಹಾಗೆ, ಕಣ್ಣು ಒರಸಿ, ಅಳುವುದು ನಿಲ್ಲಿಸಿ, ದೇವರಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ
ಮಾಡಿದರೆ, ಈ ರೂಪಾಯಿ” ಎಂದು ಪ್ರಲೋಭನೆ ತೋರಿದರು. ಹುಡು
ಗನ ಕಣ್ಣು ಅರಳಿತು. ಒಮ್ಮೆ ಆಚೆ ಈಚೆ ನೋಡಿದ. ಆ ಸಣ್ಣ ಹೃದಯ
ದಲ್ಲಿ ಏನೋ ಸಣ್ಣ ಹೊಯ್ದಾಟ, ಘರ್ಷಣೆ ಆಗಿರಬೇಕೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ.
ಮನಸ್ಸು ಹಾಗೋ ಹೇಗೋ ಎಳೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಕೊನೆಗೆ, ಆ ಹೊಳೆಯುವ,
ಝಣಝಣಿಸುವ ರೂಪಾಯಿಯ ಮೋಹ, ಇಂದ್ರಜಾಲ ಕರೆಯಿತು. ಅಂಗಿ
ಯಿಂದ ಕಣ್ಣೊರಸಿಕೊಂಡು, ಅಳು ನುಂಗಿ, ದೇವರ ಮನೆಗೆ ಓಡಿ ಹೋಗಿ,
ತೂಕಡಿಸುತ್ತಿದ್ದ ದೇವರಿಗೆ ಅಡ್ಡ ಬಿದ್ದು ಓಡಿಬಂದು ಅಪ್ಪನಿಂದ ರೂಪಾಯಿ
ಕಿತ್ತುಕೊಂಡ.

+ + + + +
ಸಂಪಿಗೆರಾಯರು ಒಳ್ಳೇ ಪುಣ್ಯಾತ್ಮರೆಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು.
ದೇವರು ಸಂತಾನವನ್ನೇನೋ ಕೊಡಲು ಕೈಗಿಡ್ಡ ಮಾಡಿದ. ಒಂದೇ
ಸಂತಾನ. ಆದರೆ, ಇದ್ದರೆ ನೋಡಿ ಮಕ್ಕಳು ಇರಬೇಕು ಶೀಘ್ರವಿನಂತವರು.
ಏನು ಬಾಲಾಕು ಹುಡುಗ! ಪೂರ್ವಾಪರ ಎಲ್ಲಾ ನೋಡಿಯೇ, ಮೈಯೆಲ್ಲಾ
ಕಣ್ಣಾಗಿ ನಡಿಯುತ್ತಾನೆ. ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಇರುವಾಗಲೇ, ಕಡ್ಡಿ, ಪೆನ್ನಿಲು,
ಕಾಗದಗಳ ವ್ಯಾವಾರ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಹಚ್ಚಿದ್ದ. ಕಡ್ಡಿ, ಪೆನ್ನಿಲು, ಪುಸ್ತಕ
ಗಳನ್ನು ಅಡವಾಗಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು, ಪೈ—ಪಾವಾಣೆ ಸಾಲ, ಬಡ್ಡಿಗೆ
ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದ. ದೊಡ್ಡ ಧನಕೋಟಿ ಸೆಟ್ಟಿ ಆಗುತ್ತಾನೆಂದು ನೋಡಿದವ
ರೆಲ್ಲಾ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದುದು ಸತ್ಯವೇ ಆಯಿತು. ಈಗ ನೋಡಿ ಭಂಡಸಾಲೆ

† ನಮ್ಮೂರಲ್ಲೊಂದು ಮಠ. ಒಂದಕ್ಕೆ ದಿನಾ ಗಂಜಿ—ವಾನವಿತ್ತು. ಈಗ
ಕಲಿಯುಗ ಅನ್ನಿ.

ತೆರೆದಿದ್ದಾನೆ. ಅವನ ಅದೃಷ್ಟವೂ ತೆರೆದೇ ಇದೆ. ಇವನ ಹಣ ಇಡಲು ಮಂಗಳೂರಿನ ಬೃಂಕುಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಸ್ಥಳವಿಲ್ಲವೆಂದು ಊರಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಮಾತು. ಇಂಥಾ ಮಕ್ಕಳು ಹುಟ್ಟುವುದು ಅಂದರೆ. ತಂದೆತಾಯಿಗಳ ಸುಕೃತ ಅನ್ನು ಬೇಕು. ಇನ್ನು ಅನ್ನು-ಧ್ವಂಸಕರೋ, ಒಂದು ನಾಲ್ಕುಕ್ಷರ ಕಲಿತು ಸಿಗರೇಟು ವಿದ್ಯಾಪಾರಂಗತರಾದ ಹಾರೆ-ಗುದ್ದಲಿ-ದ್ವೇಷಿಗಳೋ! ಥೂ!

ಶ್ರೀನಿವಾಸ ಮಾಡದ ವ್ಯಾಪಾರವಿಲ್ಲ. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಹಣದ ವ್ಯಾಪಾರ, ದಳ್ಳಾಳಿತನ: ಆಸ್ತಿ ಕೈಯಿಂದ ಕೈಗೆ ದಾಟಿಸುವುದು, ಬಡ್ಡಿಗೆ ಸಾಲಕೊಡುವುದು, ಅಕ್ಕಿಯನ್ನು ದೀವಿ*ಗೆ, ಪೋಲೀಸರಿಗೆ ಪೂಜೆ ಪುನ ಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ, ಒಲಿಸಿ, ವರಪಡೆದು, ಅವರ ಕಣ್ಣು ತಪ್ಪಿಸಿದಂತೆ ನಟಿಸಿ, ಸಾಗಿಸುವುದು, ಮನೆಕಟ್ಟಿಸುವುದು, ಸೌದೆ- ಹಂಚು, ಬೈಹುಲ್ಲು ವ್ಯಾಪಾರ ಎಲ್ಲದರಲ್ಲೂ ಸಿದ್ಧ ಹಸ್ತ. ಮುಟ್ಟಿದ್ದೆಲ್ಲಾ ಚಿನ್ನ ಅನ್ನುತ್ತಾರಲ್ಲಾ ಹಾಗೆ ಕೆಲವರ ಅದೃಷ್ಟ ನೋಡಿ. ಕೇಳಿಕೊಂಡು ಬಂದದ್ದು.

ಬುದ್ಧಿವಂತರ ಸಂಸಾರದಿಂದಲೇ, ಒಳ್ಳೇ ಜಾಗೃತೆಯ ಹುಡುಗಿಯೇ ಇವನ ಮನೆ ಹೊಕ್ಕಳು. ಮತ್ತೆ ಸೌಭಾಗ್ಯಕ್ಕೆ ಅಂತ್ಯವೇ ಉಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅತ್ತಿ-ಮಾವಂದಿರಿಗೆ, ಅಂದರೆ ಸಂಪಿಗೆರಾಯರಿಗೆ ಮತ್ತು ಅಮ್ಮ ನವರಿಗೆ, ಸ್ವಲ್ಪ ಕಿರುಕುಳ. ಅಂದರೆ ನೋಡಿ: ಈ ಮುದಿಯು ಇದ್ದರೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಅನಾನುಕೂಲ. ಅವರಿಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಉಪಚಾರವಾಗ ಬೇಕು. ಇಲ್ಲದ ಸಲ್ಲದ ಪೂಜೆ ಪುನಸ್ಕಾರ, ಸಂಪ್ರದಾಯ ಬೇರೆ. ಅಲ್ಲಾಂ ದರೆ—ಈ ಹಣ್ಣೆಲೆಗಳೆಲ್ಲಾ ಇದ್ದು ಲೋಕಕ್ಕೆ ಏನು ಪ್ರಯೋಜನವು ಎಂದು?

ಅಪ್ಪನಿಗೆ ವಾಸಪ್ರಸ್ಥನನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಬೋಧಿಸಿ, ಆಸ್ತಿ, ಮನೆಯ ನ್ನೆಲ್ಲಾ ತನ್ನ ಹೆಸರಲ್ಲೇ ಬರೆಸುವಂತೆ ಮಾಡಿದ. ಸಂಪಿಗೆರಾಯರಿಗೂ ಕಂಡಿತು: “ನನಗೇಕೆ ಮುದಿ ಧೃತರಾಷ್ಟ್ರನಿಗೆ, ಕಪೋತಿಗೆ, ಅರುವತ್ತರ ಅರಮರುಳು ಹಿಡಿದ ವ್ರಾಣಿಗೆ, ಈ ಗೊಂದಲ? ಏನೋ, ಶೀನು, ದೇವರ ದಯದಿಂದ ಭಾಗ್ಯವಂತನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಅವನಿಗೆ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಒಲಿದಿದ್ದಾಳೆ. ಅವನ ಸುಖದಲ್ಲೇ ನಾವೂ ನಮ್ಮ ಮುಸ್ಸಂಜೆಯನ್ನು ಕಳೆಯುವುದು.” ಅಮ್ಮನಿ ಗೇನೋ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಒಗ್ಗಲಿಲ್ಲ. ಈಗ ತಾನು ಯಾರು? ಮನೆಯ ಬೀಗದ

* ದೀವಿ = ಲಕ್ಷದೀಪ. Laccadives. ಇಲ್ಲಿ ಅಕ್ಕಿಗೆ ಬರ.

ಕೈ ಸೊಸೆಯ ಕೈಯಲ್ಲಾಂಟು. ತಾನು ಮುದಿಗೂಬೆಯಾದೆ. ಅವಳದೇ ರಾಜ್ಯವಾಯಿತು

ಸೊಸೆಗೆ, ಅತ್ತಿನ್ಮುನವರು. ಮಾವಂದಿರಂತೆಯೇ ವಾನಪ್ರಸ್ಥ ಧರ್ಮವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸದೇ ಇದ್ದುದು ಸರಿಬೀಳಲಿಲ್ಲ. ಸ್ತ್ರೀ—ಅಂದರೆ ಬೇರೆ ಹೆಂಗಸು —ಪತಿಯನುಸಾರಣಿಯಾಗಬೇಕೆಂಬುದು ಅವಳ ಧರ್ಮ. ಹಾಗಾಗಿ ಬೇರೇ ಮನೆ ಮಾಡಿದರು, ಮಗ, ಸೊಸೆ. ಆದರೂ ಮನೆಯ ಆಡಳಿತ ತೀನುವೇ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ. ಮತ್ತೆ ಯಾರು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು ?

ಆಗ ತಾನೆ, ಅಕ್ಕಿಯ ವ್ಯಾಪಾರದಲ್ಲಿ ಕೈಹಾಕಿದ್ದ. ಹಣ ಹಾಕಿದಷ್ಟೂ ಲಾಭ. ಎರೆಹುಳು ಗಾಳಕ್ಕೆ ತಾಕಿಸಿ ವಿನಾಶ ಎಳೆದಂತೆ. ವಿನಾಶ — ತಿಮಿಂಗಲದಂತೆ ಲಾಭ ಬರುತ್ತಿತ್ತು, ಹಾಕಿದ ಕಾಸಿನ ಮೇಲೆ. ದೀವಿಗೆ ಕದ್ದು ಮುಚ್ಚಿ ಅಕ್ಕಿ ಕಳಿಸುವ ಕಳ್ಳಸಂತೆ ವ್ಯಾಪಾರದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ಹಣ ಹಾಕಿದ. ಆದರೂ ಸಾಕಾಗಲಿಲ್ಲ. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸಾಧ್ಯವಿರುವ ಕುಣಿಯುವ ಕೊಟ್ಟು ಚಿನ್ನವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹಾಕಿಯೂ ಆಯಿತು. ಆದರೂ ಇನ್ನೂ ಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಅಂದರೆ ಹೇಳಿದನಲ್ಲಾ: ಬೆಳ್ಳಿಯ ಬೀಜ ಹಾಕಿದರೆ, ಭಂಗಾರ ಉದ್ಭವಿಸುವ, ಕರಿಸಂತೆಯ, ಯುದ್ಧದ ಕಾಲ. ಕಡೆಗೆ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ, ಅಪ್ಪನೊಡನೆ, ಒಳಗಿನ ದೇವರ ಚಿನ್ನದ ಪೀಠ ಒಮ್ಮೆಗೆ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿದ. “ಇದೊಂದು ಗರ್ಜು ದಾಟಲಿ; ಈ ಪೀಠದ ಅಪ್ಪನಂತದ್ದು ನಾನು ಮಾಡಿಸಿಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ದೇವರಿಗೇನು, ನೆಲದಲ್ಲಿ ಕೂತರೆ, ಮಂಡಿ ನೋಯಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ” ಎಂದ. ಮುದಿ ಅಪ್ಪ: “ಅಯ್ಯೋ! ಉಂಟೇ? ಶಾಂತಂ! ಪಾಪಂ!” ಅಂದರೆ “ಹೇಳಲಿಲ್ಲವೇ? ಇದರ ಹತ್ತು ಪಾಲಿನಷ್ಟರದು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ ದೇವರಿಗೆ ಎಂದು? ಸುಮ್ಮನೆ, ದೇವರು ಪೀಠದ ಮೇಲೆ ಕೂತೂ ಕೂತೂ, ಏನು ಸಾರ್ಥಕ? ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಸು ಗಳಿಸಲಿ, ದೇವರು” ಎಂದ. ಅಪ್ಪ ಒಪ್ಪುವುದನ್ನೇನೋ ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಮನೆ ಯಾರದು? ಮಗನ ದಷ್ಟೆ? ಸೀದಾ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋದ.

ಸಂಸಿಗರಾಯರಲ್ಲಿ ವರ್ಷಕ್ಕೊಮ್ಮೆ ಮಾನವಮಿ ಬಹಳ ಸಂಕ್ರಮದಿಂದ ಮಾಡುವುದು ಅನಾದಿಕಾಲದ ಪದ್ಧತಿ. ಊರಿಗೆ ಊರೇ ಬಂದು

ಸೇರುತ್ತಿತ್ತು. ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ಅಂತಃಶಾಲೆಯಲ್ಲಾದರೆ, ಮಾದಿಗರು ಹಿಂದಿನ ಅಂಗಳದಲ್ಲಿ. ಶೂದ್ರರು ಎದುರು ಅಂಗಳದಲ್ಲಿ. ಊರಿಗೇ ಔತಣ. ದೇವಿಗೆ ಬೆಡಗಿನ ಅಲಂಕಾರ, ಪೂಜೆ, ವಾದ್ಯ—ಘೋಷ. ವರುಷಕ್ಕೊಂದು ಸತ್ಯ ನಾರಾಯಣ ಪೂಜೆ (ಕತೆ) ಮತ್ತೆ ಮೂರು ನಾಲ್ಕು ಪೂರ್ವಜರ ತಿಥಿಗಳು, ಇವೆಲ್ಲಾ ಸುಪ್ರದಾಯದಂತೆ, ಭೂರಿ-ಭೋಜನ, ಬ್ರಾಹ್ಮಣ-ಸಂತರ್ಪಣೆ, ದಾನ-ದಕ್ಷಿಣೆಗಳೊಡನೆ ನಡೆದುಹೋಗುತ್ತಿದ್ದುವು.

ಎನ್ನೋ ಹಳಬರ ಭ್ರಮೆ. ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಯಾಕೆ ಈಗಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಈ ದುಂದು ಅಂತ? ಇದರಿಂದ ಏನು ಪುರುಷಾರ್ಥ? ಇದೇ ಹಣವನ್ನು ಚಿಮಣಿ ಎಣ್ಣೆಯ ಕರಿಸಂತೆಯ ವ್ಯಾಪಾರದಲ್ಲೋ, ಎಮ್ಮೆಗಳ ಅಧವಾ ಸಾದೆಯ ವ್ಯಾಪಾರದಲ್ಲೋ ಹಾಕಿದರೆ, ಚಿನ್ನದ ಕಿರೀಟ ಇಟ್ಟು ತಿರುಗ ಬಹುದು. ಶ್ರೀನು, ಅಪ್ಪನಿಗೆ ಮನಸ್ಸು ಬಿಚ್ಚಿ ಹೇಳಿಯೇ ಬಿಟ್ಟು.

ಸಂಪಿಗೆರಾಯರಿಗೆ ಬಹಳ ಸಿಟ್ಟು ಬಂತು. “ಏನು? ದೇವರು-ಧರ್ಮ, ಅಜ್ಜ-ಮುತ್ತಂದಿರ ನೇಸು ನಿಯಮಕ್ಕಿಂತ ಈ ಹಾಳು ಕಾಸು ಹೆಚ್ಚಾಯಿತೇ?” ಎಂದು ಘುಡುಘುಡಿಸಿದರು. ಅಮ್ಮ: “ಈಗಿನ ಕಾಲದ ಹೆಣ್ಣುಗಳ ಇಂದ್ರಜಾಲ ಅಂದರೇ ಹೀಗೇ. ದೇವರು-ಧರ್ಮ ಅಂದರೆ ಹೆದರುವ, ಆಚಾರವಂತರ ಹೊಟ್ಟೆಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಸುಗನ ಮೇಲೆ ಏನು ಮಂತ್ರವಾದ ಮಾಡಿದಳೋ ಭಗವಂತಾ!” ಎಂದು ರಾಗವೆಳೆದರು. ಶ್ರೀನಿವಾಸ: “ಏನೇ ಹರಟಿಕೊಳ್ಳಿ ಅಮ್ಮಾ, ಎಷ್ಟೇ ಗುಡುಗಿರಿ ಅಪ್ಪಾ, ಈ ಮನೆಯ ಯಜಮಾನ ನಾನೆಂದು ಸ್ವಲ್ಪ ಯೋಚಿಸಬಾರದೇ? ಸುಮ್ಮನೇ ಈ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಿಗೆ, ಬಕಮಾರಿಗಳಿಗೆ, ದೇವರಿಗೆ ದಿಂಡರಿಗೆ ಎಂದು ಏಕೆ ತಿನ್ನಿಸಿ ಹಣ ಹೋಮ ಮಾಡುವುದು? . . . . ಅಸ್ತಿಯೋ ಇನ್ನೊಂದೋ ಕಟ್ಟಬಾರದೇ?”

ಶ್ರೀನಿವಾಸನ ಯಜಮಾನಿಕೆಯ ಪರೀಕ್ಷೆಯ ದಿನವೂ ಬಂತು. ಸಂಪಿಗೆರಾಯರ ಮಾಳಿಗೆ-ಮನೆ ಹಿತ್ತಲಿಗೆ ಮಂಗಳೂರಿಂದ ಯಾರೋ ದೊಡ್ಡ ಗಿರಾಕಿಗಳು—ಬೊಂಬಾಯಿ ಕಡೆಯಿಂದ ಬಂದವರು—ಬಂದರು. ತಲೆ ತಿರುಗಿಸುವಂಥಾ ಬೆಲೆ ಕೊಡಲು ಸಿದ್ಧರಾಗಿ, ಚಿಕ್ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಗ್ರನೆ ಕಣ್ಣೆದುರಿಗೆ ತಿರುಗಿಸಿದರು. ಅವರಿಗೆ ಪ್ರಶಾಂತವಾದ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ “ನೇಚರ್ ಮಡ್ಡಮ್ಮ”ನ ಸುಖಸಾನ್ನಿಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೇ ಬಂಗಲೆ ಬೇಕಿತ್ತಂತೆ.

ಮನೆಯೇನೋ ಹಳೆಯಸುಟ್ಟುನದು. ಆದರೆ ಮುಂದೆ “ತಾಜಾ” ತಾಜ-
ಮಹಲ್ ಆಗಿ ಮಾಡೋಣವಂತೆ ಎಂದು ಯೋಚನೆ. ರಿಜಿಸ್ಟ್ರಿ ಆಫೀಸಿಗೆ
ಎಂದು ಬರುವಿರಿ? ಮುಂಗಡ ಹಣ ಈಗಲೇ—ಇದೋ—ಕೊಳ್ಳಿ.
ಎಂದು ಆಮಂತ್ರಣ ಬೇರೆ.

ಅಲ್ಲಾ. ಈ ಹಳೆ ಮನೆ ಯಾವ ಪುರುಷಾರ್ಥಕ್ಕೆ? ಆ ಮುದುಕ
ಮುದುಕಿ ಭೂತಗಳ ಹಾಗೆ ಆ ದೊಡ್ಡ ಕೋಟೆಯಲ್ಲಿ ಯಾಕೆ ವಾಸಿಸ
ಬೇಕು? ನಮ್ಮ ಸಂಸಾರಕ್ಕೇ ದೊಡ್ಡದಾಯಿತು. ಅಪ್ಪನಿಗೆ ಏನು ಭ್ರಾಂತಿ?
ಪೂರ್ವಜರ ಮನೆಯಂತೆ. ಅಜ್ಜ ಮುತ್ತಜ್ಜಂದಿರದಂತೆ. ಅಜ್ಜ ನಟ್ಟಿ ಆಲದ
ಮರಕ್ಕೇ ನೇಣುಹಾಕಿಕೊಂಡು ಸಾಯಬೇಕೆಂದೇ ಮುದುಕರ ತರ್ಕ.
ಹಣವೇನು ಕಹಿಯಾಗುತ್ತದೆಯೇ? ಅದೂ ಕಣ್ಣು ಕತ್ತಲು ಬರಿಸುವಷ್ಟು
ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ವಿದ್ಯಾರಣ್ಯರ ಸುವರ್ಣವೃಷ್ಟಿಯ ಹಾಗೆ ರೂಪಾಯಿ ಸುಳ
ಗೆರೆಯಲು, ಈ ಊರಿನ ಧಾರಣೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದ ವರ ಊರವರು ತುದಿಗಾಲ
ಮೇಲೆ ನಿಂತಿದ್ದಾರೆ.

ತಂದೆಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಹೇಳಿದ: “ನೋಡಿ, ಈ ಪ್ರಚಂಡ ದುರ್ಗ
ನಿಮಗೆ ಇಬ್ಬರಿಗೆ ಯಾವ ಕರ್ಮಕ್ಕೆ? ಅಜ್ಜಂದಿರು ಕಟ್ಟಿದ್ದು ಎಂದು ಅರ್ಥ
ಇಲ್ಲದ ಅಭಿಮಾನ. ಗೆದ್ದಲು ತಿನ್ನಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲವೇ? ಇದನ್ನು ಮಾರಿ, ಇದರ
ಹಣದಿಂದ ಮಂಗಳೂರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹತ್ತು ಮನೆ ಕಟ್ಟಿಸಿ ಹಾಕಬಹುದು.
ಈಗಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮನೆ ಎಂದರೆ ಸರಿ; ಮಾಡು ಒಂದು ಇದ್ದರೆ ಆಯಿತು;
ಕೋಳಿ ಗೂಡಿಗೂ ಹೇಳಿದ ಬಾಡಿಗೆ ತೆತ್ತು, ಜನ ಸುಗ್ಗುತ್ತಾರೆ. ಸಂಕಪ್ಪ
ಮೂಲ್ಯನ ಆಸ್ತಿಯೂ ಮಾರಾಟಕ್ಕಿದೆವೆಂದು ಯಾರೋ ಹೇಳಿದರು.....
ಸುಮ್ಮನೆ ಭಲಮಾಡಿ ಪ್ರಯೋಜನ ಇಲ್ಲ. ಈ ಹಳೇ ಬತ್ತೇರಿಯನ್ನಿಟ್ಟು
ಕೊಂಡು ಏನು ಪುರುಷಾರ್ಥ? ಏನು ಲಾಭ? ... ನೀವೂ, ಅಮ್ಮನೂ
ನಮ್ಮಲ್ಲಿಯೇ ಬಂದು ಇರಿ. ನಾವೇನು ಬೇರೆಯವರೆ? ನಿಮ್ಮ ಸೇವೆ
ನಾವೇ ಮಾಡಬೇಕಷ್ಟೆ? ...”

ಮುದುಕರಿಬ್ಬರಿಗೂ ಜೀವ ಜೀವವೇ ಕೊಂದಂತೆ ಆಯಿತು. ತಂದೆ
ಸಂಪಿಗೆರಾಯರಿಗೆ ಪೂರ್ವಜರ ಮನೆಯನ್ನು ಬಿಡುವುದು ಪಿತೃಹತ್ಯೆಯಂತೆ
ಆಗಿತ್ತು. ಅಂಗಲಾಚಿ ಬೇಡಿದರು: “ನನಗಿನ್ನು ನಾಲ್ಕು ದಿನದ ಆಯುಷ್ಯ

ಮಗು; ಹಿರಿಯರ ಮನೆ ಬಿಟ್ಟರೆ, ಅದೂ ಎರಡೇ ದಿನ ಆಗುತ್ತದೆ.”
“ಎಲ್ಲಿಯ ಕತೆ? ಉಂಟೇ? ಮನೇ ಬಿಟ್ಟರೆ ಆಯುಸ್ಸು ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತದೆಂದು ಯಾವ ಡಾಕ್ಟರು, ಪಂಡಿತ, ಹಕೀಮ ಹೇಳಿದ್ದಾನೆ? ಈಗಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಡಾಕ್ಟರರ ವಿಲಾಯತಿ ನೀರು ಬಾಯಿಗೆ ಬೀಳದೆ, ಯಾರೂ ಸಾಯುವುದಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಭರವಸೆ ಕೊಟ್ಟು ಪುತ್ರ ರತ್ನ.

ತಾಯಿಗೆ ಸೊಸೆಯ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಇನ್ನು ಪ್ರಜೆಯಾಗಬೇಕೇ ಎಂಬ ಭಯ ಬಾಧಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಇಬ್ಬರೂ ‘ನನ್ನಾಣೆ, ನನ್ನಾಣೆ’ ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಂಡರು. ಜೀವ ಹೋದರೂ ಹಿರಿಯರ ಮನೆಯಿಂದ ಕದಲುವುದಿಲ್ಲ. ನೀನು ಗಂಡಸಾದರೆ, ನಮ್ಮನ್ನು ಕತ್ತಿಗೆ ಕೈಹಾಕಿ ದಬ್ಬುವುದನ್ನು ನೋಡುತ್ತೇನೆ” ಎಂದರು ತಂದೆ ಮುದಿ ಹಠದಿಂದ.

ಆದರೆ ಶೀನುವಿಗೆ ಅಷ್ಟು ವಿನೇಕವಿಲ್ಲವೇ? ಪೂರ್ವಾಪರ ಜ್ಞಾನ ಇಲ್ಲವೇ? ಮುದಿಯರ ಸಿಡುಕಿಗೆ ಹೆದರಿ, ಅಮ್ಮನ ಕಣ್ಣೀರಿಗೆ ಅಂಜಿ, ಹತ್ತು-ಇಪ್ಪತ್ತು ಸಾವಿರದ ಲಾಭವನ್ನು ಬಿಡುವುದುಂಟೇ? ಧೃತರಾಷ್ಟ್ರ-ಗಾಂಧಾರಿಯರ ಸತ್ಯಾಗ್ರಹಕ್ಕೆ ಸೊಪ್ಪು ಹಾಕಲಿಲ್ಲ. ಸಾಮಾನ್ಯ ಎಲ್ಲಾ ಸಾಗಿಸಿಯೇ ಬಿಟ್ಟು. ಮಾರಾಟವೂ ಮಾಡಿ ಬಿಟ್ಟು. ಒಳ್ಳೇ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಹೊರಟು, ಬಂದು ಬಿಡಿ, ಎಂದು ಸತ್ಯಾಗ್ರಹಿಗಳಿಗಿಬ್ಬರಿಗೂ ಜಾಗೃತಿ ಕೊಟ್ಟು ಹೋದ.

ಎರಡು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಹೊಸ ಯಜಮಾನರು, ಮಕ್ಕಳು-ಮರಿ, ಆಳು-ಹೋಳು, ಸಾಮಾನ್ಯ-ಸರಂಜಾಮು, ಟಾಮಿ-ಟೈಗರ್, ದನ-ಕರು, ತೊಟ್ಟಿಲು-ಕಪಾಟು, ಕುಪ್ಪಿ-ಭರಣಿ, ಮೇಜು-ಖುರ್ಚಿ, ಮೋಟಾರ್ ಸೈಕಲ್ ಎವಂ ಬೇಬಿ-ನರಸಮ್ಮ ಇತ್ಯಾದಿಗಳ ‘ಗಡಣದಿಂದೊಡಗೂಡಿ’ ಗೃಹಪ್ರವೇಶ ಮಾಡಿದಾಗ, ಮುದಿಯರಿಬ್ಬರೂ ವಿಷದ ಗುಟುಕು ಸುಂಗಿದಂತೆ ಸಂಕಟಪಟ್ಟುಕೊಂಡು ಹೊರಹೊರಡಬೇಕಾಯಿತು. ಮುದಿಯ ಸಂಪಿಗೆರಾಯರು ಕೋಲು ಊರುತ್ತಾ, “ಅವನ ಇಷ್ಟ ಇದ್ದಂತೆ ಆಗಲಿ” ಎಂದುಕೊಂಡು, ಬಾಗಿಲಿಂದ ಹೊರಹೊರಟರು. ಹೊರಟವರೇ ಧಡಾರನೇ ಬಿದ್ದುಬಿಟ್ಟರು .....ಆ ಸತ್ತ ಹಾಳು ಅಜ್ಜ ನಟ್ಟ ಮಾವಿನಮರದ ಹಳೇ ಬೇರೊಂದು ಕಾಲಿಗೆ ಸಿಕ್ಕು, ಎಡವಿದ್ದರು.

ಶುದ್ಧ ಫಟಿಂಗ

ಯಾವ ಯುಗದ ಮಾತೋ ಏನೋ. ಈಗ ಅಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಟ್ಟುತ್ತದೆ: ಹತ್ತು ಹನ್ನೆರಡು ವರುಷಗಳ ಹಿಂದಿನದು ನೋಡಿ. ನಮ್ಮ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಇದ್ದಾಗಿನ—ಪ್ರಪ್ಪನಾಗಿ, ನಾಚಿಕೆ ಬಿಟ್ಟು ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ನಾನು ಊರಿನಿಂದ ಓಡಿಹೋದ ಕಾಲದ ಮಾತು. ಆಗೊಮ್ಮೆಗೆ ನಮ್ಮ ಸರ್ವನಾಶ ಆಯಿತೆಂದು ತಿಳಿದಿದ್ದೆ. ಊರಲ್ಲಿ, ದೊಡ್ಡ ಮನೆತನದ ಮರ್ಯಾದಸ್ಥರ ಮಗನೆಂದು, ಹೇಳಿಕೊಂಡು, ತಲೆಎತ್ತಿ ತಿರುಗುತ್ತಿದ್ದವನಿಗೆ, ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಸಿಡಿಲೆರಗಿತು. ವಜ್ರಪಾತವಾಯಿತು. ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ,—ಬೇರೆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು, ಈಗ ಸಂಪನ್ನರಾಗಿ, ವೈಭವದಿಂದ ಇರುವವರು—ಒದ್ದೆ ಕೌಪೀನ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು, ದಕ್ಷಿಣೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾಗ, ನಾವು ಬ್ರಾಹ್ಮಣರೇ ಆದರೂ, ಬಂಟರ, ಬಿಲ್ಲವರ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲೂ, ದೊಡ್ಡ ತುಂಡರಸರು, ಕಾರು ಬಾರಿಗಳು ಎಂದು ಅನ್ನಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದೆವು; ಬ್ರಹ್ಮಬಲಕ್ಕಿಂತ ಎರಡು ಪಾಲು ಭುಜಬಲ ತೋರಿಸಿ. ಇಂದಿಗೂ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರನ್ನು “ಪುಳಿಕೊದ್ದೆಲ್” ಎಂದು ಹೀಯಾಳಿಸುವ ಬಂಟರು ನಮ್ಮ ಕುಟುಂಬದವರಿಗೆ; “ಓ, ಆ ರಾಯರ ಸುದ್ದಿಯೇ? ಮಾತಾಡಬೇಡ. ನಮಗೆ ಬೇಡವಪ್ಪಾ,! ಆ ಸಿಡಿಲ ಮರಿಗಳ ಸುದ್ದಿ,” ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದರು. ನಮ್ಮ ಮುತ್ತಜ್ಜ ಸುಬ್ಬಣ್ಣರಾಯರು ಸೀಮೆಗೆ ಸರ್ದಾರ, ಪುಂಡರ ಗುರು ಕೂಡಾ. ಈಗ ನೋಡಿ! ಕಾಲಚಕ್ರ ತಿರುಗಿತು. ನಮ್ಮ ಮನೆ, ಮಾರು, ಆಸ್ತಿ ಪಾಸ್ತಿ, ಕಾಲಡಿಯ ನೆಲ, ಎಲ್ಲಾ ಮುಳುಗಿಹೋಯಿತು. ನನಗೆ “ರಾಯರು ಎಂಬ ಹೆಸರು ಕೂಡಾ ಅಳಿಯುವ ಕಾಲ ಬಂತು.

ನಮಗೂ ನಮ್ಮ ದಾಯಾದಿಗಳಿಗೂ ಹಿಂದಿನಿಂದ ಬಂದ ವೈರ. ಈ ಕೌರವ-ಪಾಂಡವರ ಬಾಂಧವ್ಯ ನಮ್ಮ ಕುಟುಂಬದಲ್ಲಿ ಆದಿಯಿಂದಲೇ ಇದ್ದುದು. ನಮ್ಮ ಹಿರಿಯರು ಅವರ ಹಿರಿಯರಿಗೆ ಬೇಕಷ್ಟು ಪೀಡೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರು. ಅವರೂ ಏನೂ, ಬಾಲಮುದುಡಿಕೊಂಡಿರುವ ಕಂದಮ್ಮಗಳಾಗಲೀ, ಸನ್ಯಾಸಿಗಳಾಗಲಿ ಆಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಒಬ್ಬರೊಬ್ಬರ ಸರ್ವನಾಶಕ್ಕಾಗಿ ಸಮಯ

ಕಾಯುವದು ಕ್ರಮಾಗತವೇ ಆಗಿ ಹೋಗಿತ್ತು. ಆದರೆ, ನನಗೆ ಈ ಕಾರು ಬಾರೆಲ್ಲಾ ಆಗದು. ನಮ್ಮ ಹಿರಿಯರ ಹೆಬ್ಬಲಿತನ ನನ್ನಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ. ನಾನು ನನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ, ಯಾರ ತಂಟೆಗೂ ಹೋಗದೆ, ದೇವರಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ನಡೆದು ಕೊಳ್ಳುವುದು, ಎನ್ನುವ ಜಡಭರತ.

ನಮ್ಮ ಮನೆತನಕ್ಕೂ ಮಾಪಿಳೈಯರಿಗೂ ಪ್ರಾಚೀನ ಋಣಾನುಬಂಧ ವಿದೆ. ನಮ್ಮ ಬಾಗಾಡಿ ಮೂಲದ ಮನೆ ಅಂದರೆ ಮಾಪಿಳೈಯರ ಮಹಾ ಸಾಗರದಲ್ಲಿ ಒಂದು “ಬ್ರಹ್ಮದ್ವೀಪ” — ಒಂದೇ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಮನೆ. ನಮ್ಮ ಒಕ್ಕಲುಗಳು, ನಂಬಿಗೆಯ ಬಂಟರು, ಮನೆಗೆಲಸದ ಆಳುಗಳು, ಹೆಣ್ಣಾಳು ಗಳು ಕೂಡಾ ಮಾಪಿಳೈಯರೆ. ನಮ್ಮ ಹಳ್ಳಿಕೊಂವೆಗಳಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷ ಭೇದ ಭಾವವಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಈ ಜಾತಿಯನ್ನು ಆಳುವುದೆಂದರೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಠಿಣ. ಗಡಸುತನ, ರಟ್ಟೆಯಬಲ, ಮೈಯೆಲ್ಲ ಕಣ್ಣು, ಇರಬೇಕು. ನಂಬಲು ಕಷ್ಟ. ಅಂದರೆ ಹೊಟ್ಟೆಗಿಲ್ಲದೆ ನರಳುತ್ತಿರುವ ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಮನುಷ್ಯತ್ವವನ್ನು ಎಷ್ಟು ಎಂದು ನಂಬಬಹುದು? ಹಾಗೆಂದರೂ ನಮ್ಮ ಮನೆತನಕ್ಕೂ ಅವರಿಗೂ ಹೇಗೋ ಹೊಂದಿಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು. ಭುಜಬಲ ಪರಾಕ್ರಮಿಗಳಾದ ಗುತ್ತಿನ ಬಂಟರುಗಳು ಕೂಡಾ: “ಆ ಬ್ಯಾರಿಗಳ ಸಂತಾನ ಆ ಬಾಗಾಡಿಯವರಿಗೇ ಪೂರೈಸುವ ಬಾಬತು. ನಮಗೆಲ್ಲಾ ಪೂರೈಸಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ” ಅನ್ನುತ್ತಿದ್ದರು.

ನಮ್ಮ ಮೂಲದ ಮನೆಯಿಂದ ನಮ್ಮ ಹಿರಿಯರು ತಳ ಕಿತ್ತು ಹೊರ ಹೋಗಿ, ತಲಾಂತರಗಳಾಗಿದ್ದುವು. ಆದರೂ, ಏನೋ ಅದನ್ನು ನೆನೆದೇ, ನಮ್ಮ ಆಸ್ತಿಯಲ್ಲಿ (ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ) ಒಂದು ಮಾಪಿಳೈಗೆ ಬಿಡಾರಕೊಟ್ಟಿ. ಗದ್ದೆ ಗೇಣಿಗೆ (‘ಲಾವಣಿ’) ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಸಂಸಾರ, ಹೂಡಿದರು— ಹುಸಣೆ, ಇದಿನೆ, ಮತ್ತು, ಅಸಂಖ್ಯಾತ ಕುಟ್ಟುಪಿಳ್ಳೆಗಳು. ನೆರೆಯವರೆಲ್ಲಾ ಎಚ್ಚರ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರು; “ನೋಡಿ, ಬೇಡಾ ನಿಮ್ಮಂಥ ಸಾಧು ಗೃಹಸ್ಥರಿಗೆ ಈ ಬ್ಯಾರಿ ಕಾಕಗಳ ಕಾಟ” ಎಂದು. ನಾನು, “ಓ, ಅದು ನಮ್ಮ ವಂಶಕ್ಕೇ ಸಂದದ್ದು” ಎಂದು ಹೇಳಿ “ಏನು, ನಮ್ಮನ್ನು ತಿನ್ನುತ್ತಾರೆಯೇ” ಎಂದು ಕೊಂಡು, ಯಾರ ಮಾತೂ ಕೇಳದೆ, ಅವನಿಗೆ ಜಾಗಾಕೊಟ್ಟದ್ದೆ.

ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇನೋ ಸರಿ; ಆದರೆ, ‘ಯಾಕಪ್ಪಾ, ಗೊತ್ತಿದ್ದವರ (ಬಲ್ಲ ವರ) ಮಾತು ಕೇಳದೆ ಹೋದೆ’ ಎಂದು ನಾನೇ ಹಣೆ ಹಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುವಹಾಗಿ

ಮಾಡಿದರು, ಆ ಮಕ್ಕಳು. ನೆಲಸಿ ನಾಲ್ಕು ದಿನದಲ್ಲೇ ನಮ್ಮ ಹಲಸಿನ ಮರದಿಂದ ಕಡಿಗೆಗಳೆಲ್ಲಾ ದಿನೇ ದಿನೇ ಮಾಯವಾಗಲು ತೊಡಗಿತು. ನಮ್ಮದೇ ಹಿತ್ತಲಿನ ಸೌತೆಕಾಯ ನಮಗೇ “ಬೆಳೆಕಾಣಿಕೆ” ಯಾಗಿ, ಬ್ಯಾರಿ ಮಹಾಶಯನ ವರದಹವು ಅಥವಾ ಮತ್ಸ್ಯಪಾತ್ರ (ಮೀನಿನ ಬುಟ್ಟಿ) ದಿಂದ ನಮಗೆ ಅರ್ಪಿತವಾಗುವಂತೆ ಆಯಿತು ನಮ್ಮಾಕೆ ತುಂಬಾ ಹರಟಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಳು. “ಸರಿ, ಬೇಡಾ ಎಂದು ಅತ್ತುಕರೆದರೆ, ಈ ಪಿಶಾಚಿಗಳಿಗೆ ಬಿಡಾರ ಕಟ್ಟಿಕೊಟ್ಟಿರಿ. ಇನ್ನು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಚಿನ್ನಾ ಹಾಕಿ ಹೊರಗೆ ಕಳಿಸಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ; ಬೈಹುಲ್ಲಿನ ಬಣವೆಗೂ ಬೀಗಹಾಕಬೇಕು. ಬಾವಿಯಲ್ಲಿ ಹಗ್ಗ-ರಾಟೆ ಇಡಲಿಕ್ಕೆ ಉಪಾಯವಿಲ್ಲ” ಎಂದು.

ನಾನು “ಸತ್ತುಹೋಗಲಿ-ಮಗ! ಬರುವವರ್ಷ ಏಳಿಸುತ್ತೇನೆ” ಎಂದೆ. ಬರುವ ವರ್ಷದ ಒಳಗೇ ಇನ್ನೆಷ್ಟೋ ಹುಸಣೆ-ಇದಿಗೆಯರ ಮಹತ್ಕಾರ್ಯಗಳು ಜರಗಿದವು. ಅವರ ಜಾರ್ಯಕಾಂಡ ಊರಿಗೆಲ್ಲಾ ಪಸರಿಸಿತು. ವೈಗಳ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅವರ ಅಮ್ಮ ಹೊರಗೆ ಆರಿಸಿದ ಸೀರೆ, ರುಕ್ಕು ಹೆಂಗಸಿನ ಮಗಳ ಉಡಿದಾರ, ಕಾಲಿನ ಬೆಳ್ಳಿಯ ಕಡಗ, ಆಪ್ತರ ಹಿತ್ತಲಿನ ಮರದ ಕಾಯಿ, ಎಲ್ಲಾ ಯಾವ ದೆವ್ವವೋ ಮಾಯಕ ಮಾಡತೊಡಗಿತು. ಇನ್ನೂ, ಪುಂಡಾಟಿಕೆಗೂ ಹೆದರದ ಆಸಾಮಿಗಳು. ರೈಗಳು ತಮ್ಮ ಒಕ್ಕಲುಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿ, ಅವನ ಒಂದು ಕಾಲೇನೋ ಮುರಿಸಿದರೂ, ಶನಿ ಮಹಾತ್ಮನ ಕಾಟ ಹೆಚ್ಚೇ ಆಯಿತೇ ವಿನಹಾ ಕುಂದಲಿಲ್ಲ. ಪೆಟ್ಟಿಗೆಪೆಟ್ಟು, ಸೊಂಟದಲ್ಲಿ ಚೂರಿ, ಎಲ್ಲಾ ಗೊತ್ತಿದ್ದ ಮಹಾಕದಿಮ. ಕಡೆಗೆ ಊರಿನವರ ಹಾಲ್‌ಹವಾಲೆ ತಡೆಯಲಾರದೇ—ವೈಗಳ, ರೈತರ, ಆಪ್ತರ “ಸ್ವಾಮಿ, ನಿಮ್ಮ ಒಕ್ಕಲಿನವನಿಂದ ಊರಿಗೇ ಸುಖವಿಲ್ಲ. ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿ ನಿದ್ರೆಮಾಡಲೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ” ಎಂಬ ದೂರು ಕೇಳಿ ಕೇಳಿ, ಬೇಸತ್ತು ಒಂದು ದಿವಸ, ಕರೆಸಿದೆ ಹುಸಣೆಯನ್ನು.

ಅಂಗಳದಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿ, ಹತ್ತು ಜನರ ಸಮಕ್ಷಮ ವಿಚಾರಿಸಿದೆ. ಸುರುವಿಗೆ ಶತ-ಸಹಸ್ರ ಅಣೆ ಹಾಕಿ, ತನ್ನ ನೂರು-ಪೀಳಿಗೆಯ ಪೂರ್ವಜರನ್ನೆಲ್ಲಾ ನಾಯಿ-ಕತ್ತೆ ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ, ತನ್ನ ಮಾತಾಮಹೆಯಂದಿರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಅಪಕೀರ್ತಿಗೆ ಗುರಿಮಾಡಿದ. ಕೊನೆಗೆ, ಕೊಬ್ಬಿದ ಕೋಣನಿಗೆ ಕೊರಡೇ ಮದ್ದು ಎಂದುಕೊಂಡು, ಬೆನ್ನಿಗೆ ನಾಲ್ಕು ಬಾರಿಸಿದಾಗ ಎಲ್ಲಾ

ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡ. ಕೊಟ್ಟಷ್ಟು ಪೆಟ್ಟು, ನಾಯಿಯಂತೆ ತಿಂದ. ಸಾವಿರ ಅಣೆ ಹಾಕಿ, ಬೇರೆಯವರು ಉಗುಳಿದ ಬೀಡಿಗೂ ಕಣ್ಣು ಹಾಕುವದಿಲ್ಲವೆಂದು ನನ್ನ ಪಾದಮುಟ್ಟು ಮಾತುಕೊಟ್ಟು.

ಮಾತುಕೊಟ್ಟ ಮರುವಾರವೇ, ನನ್ನ ಬಾವಿಯ ರಾಟೆ-ಹಗ್ಗ ಕದ್ದು ಗುರುಪುರದಲ್ಲಿ ಮಾರಿದ. ನಾನು ಈ ಚಾಂಡಾಲನಿಗೆ ಬಿಸಿತಾಗದೆ ಬೆಣ್ಣೆ ಕರಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಪೋಲೀಸರಿಂದ ಹಿಡಿಸಿ ಸಮನಾಗಿ ಸೇವೆ ಮಾಡಿಸಿ ತಾಣೆಗೆ ಕಳಿಸಿದೆ. ಒಂದು ಆರು ತಿಂಗಳ ಮುಟ್ಟಿಗೆ ಮಾನವ ಮನೆಯ ಸುಖ ಪ್ರಾಪ್ತಿ ಮಾಡಿಸಬೇಕೆಂದು, ನಮ್ಮ ಗುರುತಿನ ಪೋಲೀಸು ಇನ್‌ಸ್ಟೆಕ್ಟರರ ಕಿವಿಗೂ ಹಾಕಿದೆ. “ಮಗನಿಗೆ, ಬುದ್ಧಿ ಬರಲಿ,” ಎಂದುಕೊಂಡೆ.

ಮಾರನೇ ದಿನ ನಾನು ಏಳುವುದಕ್ಕಿಲ್ಲ, ಅಂಗಳದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಸೇನೆ ಪಡೆಗಟ್ಟಿ ನಿಂತಿತ್ತು. ಅಳುವಿನ ಉದಯರಾಗ, ಅಮಂಗಳವಾದ್ಯ. ಇಡಿ ಪಡೆಯೇ, ಬದಳ ಸ್ಫೂರ್ತಿಯಿಂದ ಕಿರಿಚುತ್ತಿತ್ತು. ಹುಸಣೆಯ ಹೆಂಡತಿ ಪಾತುಮ, ಅವನ ಅಗಣಿತ ಸಂತಾನಸ್ತೋಮ, ಇದಿನೆ, ಅವನ ಬೇಗಮದ್ದಯರು, ಮತ್ತವರ ಪುತ್ರಕೋಟಿ, ಹಾಜರಾಗಿ, ವಿವಿಧ ಭಂಗಿ ಯಲ್ಲಿ, ವಿವಿಧ ವಿಶೇಷ ರಾಗಾವಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಗೋಗರೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಆರು ತಿಂಗಳ ಕೂಸಿನ “ಕೇಂ” ಕಿರಿಚಾಟದಿಂದ. ಇದಿನೆಯ ಸುಳ್ಳೇ ಸುಳ್ಳು ನಟಿ ನೆಯ ದೀನ ಗಾನ, ಪಾತುಮಾ ಬೀಬಿಯ ಕಿರಿಚಾಟ, ಎಲ್ಲಾ ಕೂಡಿ ಉಂಟಾದ ಮಂಜುಳ ಕಲರವ, ಲಾವಾರಸದೋಪಾದಿ ನನ್ನ ಬಡ ಕರ್ಣ ರಂಧ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಅಮೃತ ಸೇಚನಮಾಡುತ್ತಿದ್ದುವು ಈ ಕಾಟ ತಡೆಯಲಾಗ ಲಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಗಂಟೆ ಹೊತ್ತು ಬೈದು, ಗರ್ಜಿಸಿ, ಎಚ್ಚರಿಕೆಕೊಟ್ಟು ಇನ್ನೂ ಅಪರಾಧ ಮಾಡಿದರೆ ಗಲ್ಲಿಗೆ ಕಳಿಸುತ್ತೇನೆ, ಪಾಶಿ ಶಿಕ್ಷೆ, ಎಂದು ಬೆದರಿಸಿ ಕಳಿಸಿದೆ. ಮತ್ತೆ ಇನ್‌ಸ್ಟೆಕ್ಟರಿಗೆ, “ಆ ಆಸಾಮಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡಿ; ಸಾಯಲಿ ಮೃಗ; ಕೇಸ್ ಮಾಡೋಲ್ಲ ನಾನು” ಎಂದು ಚೀಟಿ ಕೊಟ್ಟು ಕಳಿಸಿದೆ.

ಸಂಜೆಗೆ ಹುಸಣೆ ಮನೆಯ ಮುಂದೆ ಉಪಸ್ಥಿತನಾದ. ಪೋಲೀಸರು ಈಗಾಗಲೇ ಪೂಜೆನಡೆಸಿ, ಅವನ ಪೀತ ದಂತಪಂಕ್ತಿಗಳಲ್ಲಿ ನ್ಯೂನತೆಯ ನ್ನುಂಟುಮಾಡಿದ್ದರು. ಸವಡೆ ಕೂಡಾ, ಎಂದಿನಂತಿರುವುದಕ್ಕಿಂತ ತುಸು

ಸ್ಥೂಲವೂ, ಆದ್ರ್ವವೂ ಆಗಿತ್ತು. “ಹಾಗೇ ಅಲ್ಲ, ಇನ್ನೂ, ನಾಲ್ಕು ಬೀಳ ಬೇಕಿತ್ತು. ಭಾಷೆಬಾರದ ಮಗನಿಗೆ” ಎಂದು, ‘ಥೂ’ ಎಂದು ಉಗುಳಿದೆ, ಅವನ ಎದುರಿಗೇ. “ಹೋಗುತ್ತೇನೆ ಅಯ್ಯ” ಎಂದು ಸಲಾಮು ಹಾಕಿ ಮೃಗ ಹೋಯಿತು.

ನಾಯಿ ಬಾಲ, ಡೊಂಕು ಡೊಂಕೇ. ಅದೇನೂ ಗತಿಯಿಲ್ಲದ, ಬಡ ತನದ ತಾಸದಿಂದ ಅಲ್ಲ, ಹುಟ್ಟುರೋಗ, ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಗುಜಿಗೆ ಹೇಗೂ ಕಡಿಮೆಯಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಕದಿಯದೆ ನಿದ್ರೆ ಬೀಳದ ಪ್ರಾಣಿ ಅವನ. ನಮ ಬಾಳೆ ಗೊನೆಗಳನ್ನು ದೆವ್ವ ಹೊರುವುದಾಗಲೀ ನಮ್ಮ ಬೈಹುಲ್ಲು ಅವನ. ಎತ್ತುಗಳ ಉದರಗತವಾಗುವುದಾಗಲೀ ನಿಲ್ಲಲಿಲ್ಲ. ಸರಿ ಇವನಿಗೆ ಉಚ್ಚಾಟ ನೆಯೇ ಮದ್ದು. ಬೇರೆ ಔಷಧಿಯಿಲ್ಲ, ಎಂದು, ಬರುವ ವರ್ಷ ಒಕ್ಕಲು ಬಿಡಬೇಕೆಂದೂ, ಬೇರೆ ಒಕ್ಕಲು ಹುಡುಕಬೇಕೆಂದೂ ಹೇಳಿದೆ. ಗೋಗ ರೆದು ಅತ್ತುಕರೆದ; ನಾನು ಅಲುಗಲಿಲ್ಲ.

ಆದರೆ, ಅವನನ್ನು ಹೊರಡಿಸಲು ನನಗೆ ಅವಕಾಶವೇ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಆ ವರ್ಷವಾಗುವುದರೊಳಗೇ ನನ್ನ ಬಿಡಾರಕ್ಕೇ ಸಂಚಕಾರ ಬಂತು. ನಮ್ಮ ದಾಯಾದಿಗಳು, ನಮ್ಮ ಅರೆಸುರುಳಿನ ಚಿಕ್ಕಪ್ಪನವರಿಂದ, ಅವರಿಂದ ಇವರಿಂದ ನಮ್ಮ ಅತ್ತೆಯವರಿಂದ, ಒಕ್ಕಲುಗಳಿಂದೆಲ್ಲಾ, ಕೈಬಿಟ್ಟು ಮುದ್ರೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು, ಏನೋ ಏನೋ ಪಾತಾಳಷಡ್ ಯಂತ್ರ ಮಾಡಿದರು. ನಾನೊಬ್ಬ ಬೋಧಾಳ ಶಂಕರ, ಬಲೆಯೊಳಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಬಿದ್ದ ಮೇಲೆಯೇ ನಿದ್ರೆ ಕಳೆಯಿತು. ಕಳೆದಾಗ ಬೆಳಗಾಗಿತ್ತು. ನನ್ನ ಅಜಾಗರೂಕತೆ, ಇದ್ದವರಿಗೆಲ್ಲಾ ಬಾಯಿನಾತಿನ ವಿಶ್ವಾಸದಲ್ಲಿ ಸಾಲ ಕೊಡುವ ದುರಾಭ್ಯಾಸ, ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿ ದಸ್ತತ್ತು (ರುಜು) ಹಾಕುವ ಉಪೇಕ್ಷೆ; ಮತ್ತು ನಮ್ಮ ದಾಯಾದಿಗಳ ಚಮತ್ಕಾರ. ಇವೆಲ್ಲಾ ಸೇರಿಕೊಂಡು ನನ್ನ ಸ್ಥಾನನೆಯಾತ್ಮೆಯಾದಂತಾಯಿತು. ವೋಲೀಸರು ಹತ್ತು ದಿನದಲ್ಲೇ ಮನೆ ‘ಜಪ್ತಿಗೆ’ ಬರುತ್ತಾರೆಂದು ನೋಟೀಸು ಬಂತು.

ಈಗ, ನನ್ನ ಕುಂಭಕರ್ಣ ನಿದ್ರೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಅವಸರವಸರವಾಗಿ, ಇದ್ದಷ್ಟನ್ನೂ ಬಾಚಿಕೊಂಡು, ಊರು ಬಿಟ್ಟು ಓಡಿಹೋಗಬೇಕಾಯಿತು. ಆಭರಣ, ಚಿನ್ನ ಬೆಳ್ಳಿ, ಸಾಮಾನು, ಪಾತ್ರೆ ಪದಾರ್ಥ, ಹಳೇಕಾಲದ ಜರತಾರಿ

ಪೀತಾಂಬರ, ರೇಷ್ಮೆ, ಬಬ್ಬಿಗಿಟ್ಟಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಗಂಟು ಮೂಟೆ ಕಟ್ಟಿ ನನ್ನಾಕೆಯ ತಂಗಿಯ ಮನೆ—ಯಾರಿಗೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದ, ಕಾಡಿನ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಅವಿತಂತೆ ಇರುವ—ನಾಯಿಮೊಗರಿಗೆ, ಸಾಗಿಸುವ ಹಂಚಿಕೆಮಾಡಿದೆ. ಸಾಮಾನು ಪಾತ್ರೆಗಳನ್ನು ಮಾರುವುದು ಸಾಗಲಿಲ್ಲ. ಪೋಲೀಸು, ಕಾನೂನ, ಕೋರ್ಟುಗಳ ಭಯ ಮತ್ತು ನಮ್ಮ ದಾಯಾದಿಗಳ ಒಳಸಂಚಿನಿಂದ, ನನಗು ಹಿಂದೆ, ‘ರಾಯರೆ’ ‘ರಾಯರೆ’, ಎಂದು ಹಲ್ಲು ಕಿರಿಯುತ್ತಿದ್ದ, ಮನುಷ್ಯ ರೆಲ್ಲರೂ ‘ನಾಸ್ತಿ’ ಅಂದು ಬಿಟ್ಟರು. ಒಕ್ಕಲಿನವರು, ಸಾಲ ಪಡೆದವರು, ಕಣ್ಣು ತಪ್ಪಿಸತೊಡಗಿದರು. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣೀರ ಮೋಡ ಕವಿದಿತ್ತು. ನಾನು, “ಅವರವರ ಧರ್ಮ, ಅವರನ್ನು ಕಾಪಾಡುತ್ತದೆ” ಎಂದು ಬಾಯಲ್ಲೇನೋ ಹೇಳಿದೆ. ಕೈಕಾಲು ಮಾತ್ರ ಬಿದ್ದಂತಾಗಿತ್ತು, ಜೀವಾರ್ಥ ಹೋಗಿತ್ತು.

ಆದರೂ, ಜಪ್ತಿಗೊಂಡು ಇಟ್ಟಿದ್ದ ದಿನಕ್ಕೆ ಎಂಟು ದಿನ ಮುಂಚೆಯೇ, ಗಾಡಿ ಕಟ್ಟಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿದೆ ಆದಷ್ಟು ಸಾಮಾನು ತುಂಬಿಸುವುದು, ಅವಳ ತಂಗಿಯ ಮನೆ (ನಾಯಿಮೊಗರನಲ್ಲಿ) ಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿ, ನಾನು ಪರವೂರಿಗೆ ಪಲಾಯನ ಮಾಡುವುದು; ದೇವರು ಕಣ್ಣು ತೆರೆದಾಗ, ಪುನಃ ಸೇರುವುದು ಎಂದು ವಿಚಾರ ಇನ್ನೂ ಸಾಮಾನು ಕಟ್ಟಿಯಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಾ ಆಸ್ತವ್ಯಸ್ತ ನಾಗಿ ಬಿದ್ದುಕೊಂಡಿತ್ತು.

ಆಗಲೇ, ಬಿರುಗಾಳಿಗಿಂತ ಮುಂಚೆಯೇ ಸಿಡಿಲು ಬಡಿದಂತಾಯಿತು ನಮ್ಮ ಎದುರು ಕಡೆಯವರು, ಕೂಡಲೇ ಜಪ್ತಿಗೊಂಡು ಪೋಲೀಸು ಕಳಿಸಿದರು. ತಾವು ತಮ್ಮ ಊರಲ್ಲೇ—ಎಂಟು ಮೈಲು ದೂರದಿಂದಲೇ, ಈ ಕಾರಸ್ಥಾನ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದರು, ಈ ಪ್ರತಾಪಿಗಳು. — ನಮ್ಮ ಆಸ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಲಿಡಲು, ಸ್ವಲ್ಪ ಸಂಕೋಚ, ಭಯ ಕೂಡಾ, ಪ್ರಾಯಶಃ.

ನಾನು ಒಳಗಿನಿಂದ, ಪಾತ್ರೆ ಪದಾರ್ಥ ತೆಗೆದು, ಯಾವುದನ್ನು ಬಿಡಲಿ, ಯಾವುದನ್ನು ಕೊಂಡು ಹೋಗಲಿ ಎಂದು ಯೋಚಿಸುತ್ತಾ ಇದ್ದೆ. ಅವಳು, ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಎದೆಯ ಮೇಲೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು, ಒಳಗಿನ ಸೀರೆ ಬಟ್ಟೆ ಹಳೆಯ ಆಭರಣಗಳನ್ನು ಎದುರಿಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ತಲೆ ಮೇಲೆ ಕೈ ಇಟ್ಟು ಕೊಂಡು ದಿಬ್ಬಾಡ್ಡಳಾಗಿ ಕೂತಿದ್ದಳು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲೇ ಹುಸಣೆಯ ಕೋತಿ ಮುಖ ಗೋಚರಿಸಿತು. “ಅಯ್ಯ,

ಪೋಲೀಸು ಬಂದಿದೆ. ಕಟ್ಟೆಯ ಸಮಾಪ ನಿಂತು ದಾರಿ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ” ಎಂದು ಪಿಸುಗುಟ್ಟಿದ. ನನಗೆ ಎದೆ ಹಾರಿತು. ಮತ್ತೆ ಏನೋ ವೈರಾಗ್ಯವೂ ಆಯಿತು. ಆಗುವದೆಲ್ಲಾ ಆಗಲಿ, ಹಣೆಯಲ್ಲಿ ಬರೆದ ಹಾಗೆ ಆಗುತ್ತದೆ ಎಂದುಕೊಂಡೆ. “ಅಯ್ಯೋ, ಸಾಮಾನು ಬೇಗ ಒಟ್ಟು. ಓಡಬೇಕು. ಹೊತ್ತಿಲ್ಲ” ಎಂದ ನಾನು ಅವನನ್ನು ದುರುಗುಟ್ಟಿ ನೋಡಿದೆ “ಕಳ್ಳ, ನನ್ನ ಸಂಕಟ ಕಾಲದಲ್ಲಿ, ನೋಡಿ ಹೊಟ್ಟೆತುಂಬಾ ಹಾಲು ಕುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಪಾಪಿ!” ಎಂದು ಹಲ್ಲುಕಡಿದೆ. ಹುಸಣೆ ಅಷ್ಟರಲ್ಲೇ ಮಾಯವಾದ.

ನನ್ನಾಕೆ, ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದವಳು—(ನಮ್ಮ ಕಷ್ಟಕಾಲದಲ್ಲಿ, ನೋಡಿ, ನಮ್ಮ ಆತ್ಮರಕ್ಷಣೆಗಿಂತಲೂ ಬೇರೆಯವರನ್ನು ಶಪಿಸುವುದೇ ಮನಸ್ಸಿನ ಪ್ರವೃತ್ತಿ)—“ಪಾಪಿ, ಓಡಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾನೆ ಪೋಲೀಸಿಗೆ ದಾರಿ ತೋರಿಸಲಿಕ್ಕೆ. ಕಾಫಿ ಕಾಸು ಕೊಟ್ಟಾರು. ಆ ಜಾತಿಗೆ ಅನ್ನಹಾಕಿ, ನೆಲಕೊಟ್ಟಿದ್ದಕ್ಕೆ ಸಾರ್ಥಕವಾಯಿತು” ಎಂದು ನೆಲಕ್ಕೆ ಕೈ ಬಡಿದಳು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲೇ ನನಗೆ, ತುಸು ಚೇತನ ಬಂತು ಹಾಳಾಗಿ, ಸರ್ವ ನಾಶವೇ ಆಗಿ ಹೋದರೂ, ನಮ್ಮ ಸಾಹಸ, ನಾವು ಮಾಡುವುದು ಮಾಡ ಬೇಕು. ಮತ್ತೆ ದೇವರ ಕೈಯಲ್ಲಿ. ಬಿಲದಲ್ಲಿ ಹೆಗ್ಗಣವನ್ನೂ, ಮೆಣಸಿನಹೊಗೆ ಹಾಕಿ ಕೊಂದಂತೆ ಆಗಬಾರದು. ಹಿಡಿದರೆ ಹುಲಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ತಂದಂತೆ ತರಲಿ, ಎಂದುಕೊಂಡು ಅವಳಿಗೂ ಹುರಿದುಂಬಿಸಿ ಗಾಡಿಗೆ ಸಾಮಾನು ತುಂಬಲು ಸುರುಮಾಡಿದೆ. ಅದೇ ಹೊತ್ತಿಗೆ, ಮಾಪಿಳ್ಳೆಯ ಬಿಡಾರದಿಂದ ಪಾತುಮಾಬಿ, ಅವಳ ಪಿಳ್ಳೆಗಳು, ಎಲ್ಲಾ ಬಂದು, ಸಾಮಾನು ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿ ಹೇರಲು ಆರಂಭಮಾಡಿದುವು. ನನ್ನಾಕೆ, —“ಬಂದಿದ್ದಾವೆ, ಮಾರಿಗಳು, ಸಮಯ ನೋಡಿ, ಕದಿಯುವಾ ಎಂದು. ಕಳ್ಳರ ಸಂತೆಯೇ ಕೂಡಿದೆ. ತಿಂದು ಸಾಯಲಿ ಪೋಲೀಸರ ಬಾಯಿಗೆ ಹೋಗುವ ಗಂಟು, ಇವೇ ಮುಕ್ಕಲಿ; ನಂದನ ಬದುಕು ನರಿನಾಯಿ ತಿಂದುಹೋಯಿತಂತೆ” ಎಂದು ಹುಬ್ಬುಗಂಟೆಕ್ಕೆ ಗೊಣಗಿದಳು. ಆ ಪ್ರಾಣಿಗಳು ಚಕಾರವೆತ್ತದೆ, ಸಾಮಾನು ತುಂಬುತ್ತಿದ್ದರು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲೇ ಒಂದು ವಿಪತ್ತಿನೊಳಗೆ ಇನ್ನೊಂದು ಸಂಕಟ ಉದ್ಭವವಾಗಬೇಕೆ? ಹುಣ್ಣಿನ ಮೇಲೆ ಬೊಕ್ಕೆ. ಗಾಡಿಗೊಂದು ಮಾಡಿದ್ದ ಐತಪ್ಪನಿಗೆ

ಮೋಲಿಸರನ್ನು ಕಂಡು ಭೂತ ಸಂಚಾರವಾದಂತಾಗಿತ್ತು. “ರಾಯಲೆ, ಇದೊಂದು ಮಾಸಿ ಮಾಡಬೇಕು. ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಮಗ. ಹೆಂಡತಿ ಮಕ್ಕಳಿದ್ದವ. ಮೋಲೀಸರಬಾಯಿಗೆ ಬಲಿಪಾಕಬೇಡಿ” ಎಂದು ಕೊಟ್ಟ ಹಣವನ್ನು ಅಲ್ಲೇ ಇಟ್ಟು ಕಣ್ಣಿರೆಯಾದ. ನನಗೆ ದಿಗ್ಭ್ರಾಂತಿಯಾಗಿ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಕೈಯಿಟ್ಟು ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿ ಕೂರುವದರಲ್ಲಿದ್ದೆ. ಅವಳು ಐತಪ್ಪ ಹೋದುದನ್ನು ಕಂಡು, ಎತ್ತಿದ ಬೆಳ್ಳಿಯ ಪಾತ್ರೆಯೊಂದನ್ನು ಅಲ್ಲೇ ಕುಕ್ಕರಿಸಿ ಕೆಳಹಾಕಿದಳು.

ಇದಿನೆ, ಸಾಮಾನು ತುಂಬುತ್ತಿದ್ದವನು ನೋಡಿದ, ಕೇಳಿದ, “ಸ್ವಾಮಿ, ಇದೊಂದು ದೊಡ್ಡ ಜಂಬರವಲ್ಲ, ಗಾಡಿ ನಾನು ಹೊಡೆಯುತ್ತೇನೆ. ಸಾಮಾನು ತುಂಬಿಸಿದರೆ ಸಾಕು, ಅವಸರ ಮಾಡಿ” ಎಂದ

ನನ್ನಾ ಕೆಗೆ ಸಿಟ್ಟು, ದುಃಖ ಎರಡೂ ಕೂಡಿಬಂದಿದ್ದವು. “ಈ ಮಾಸಿ ಕೈಯ ಕೈಯಲ್ಲಿ, ನಮ್ಮ ಜೀವನವನ್ನು, ಇದ್ದುದು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಕೊಡುವುದರ ಬದಲು ಮೋಲಿಸರಿಗೇ ಕೊಟ್ಟರೆ ಆಗದೆ? ಹಗಲು ಕಂಡ ಬಾವಿಗೆ ರಾತ್ರಿ ದುಮುಕಬೇಕೆ? ಈ ‘ಕಂಡು’ (ಕಳ್ಳ)ವಿನ ವ್ಯಾಪಾರ ಬೇಡ” ಅಂದಳು. ನನಗೆ ಪ್ರಜ್ಞಾಶೂನ್ಯನಡಾಗೆ ಆಗಿಹೋಗಿತ್ತು. ಅಚೆ ಈಚೆ ನೋಡಿದೆ. ಇದಿನೆ ಹೇಳಿದ: “ಸ್ವಾಮಿ; ಸುಮ್ಮಣೆ, ಸಂಸಯಮಾಡಬೇಡಿ, ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದರೆ ಹುಸಣೆ ನನ್ನನ್ನು ವುಗಿದೇ (ಹುಗಿದೇ) ಬಿಟ್ಟಾನು.”

ಸರಿ. ಇಡಿ ಮುಳುಗಿದವನಿಗೆ ಚಳಿಯೇನು? ಮೋಲಿಸನವನೇನು ಬ್ಯಾರಿ ಗಿಂತ ಮೇಲೋ? ದೇವರಿದ್ದಾನೆ, ನಾನು ಮಾಡಿದ ಧರ್ಮವಿದೆ ಬ್ಯಾರಿ, ನಡುನೀರಿನಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿಸುವುದಾದರೆ ಕತ್ತು ಕೊಯ್ಯುವದಾದರೆ ದೇವರ ಇಚ್ಛೆ, ಜೈಲಿನಲ್ಲಿ ಆಯುಷ್ಯ ಕಳೆಯುವದಕ್ಕಿಂತ ಮೇಲಪ್ಪೇ ಅಂದುಕೊಂಡು ಇದ್ದ ಬಿದ್ದಷ್ಟು ಸಾಮಾನು ಒಳಗೆ ತುಂಬಿಸಿ ಹೊರಡಲು ತಯಾರಾದೆವು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲೇ, ನಮ್ಮ ಹುಡುಗ ನಾರಾಯಣ “ಅಪ್ಪ, ಮೋಲೀಸರು ಈಚೆಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಹುಸನೆ ಅವರ ಎದುರಿಗೆ, ಅವರನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿದ್ದಾನೆ” ಎಂದು ಹೆದರಿದ ಕಣ್ಣರಳಿಸಿ ಹೇಳಿದ. ನಮ್ಮಾಕೆ, ಇದಿನೆ ಯನ್ನು, ಮಾಸಿಳ್ಳೆ ಪರಿವಾರವನ್ನೂ, ಕಣ್ಣಿಂದ ಕಿಡಿಹಾರಿಸುತ್ತಾ ನೋಡಿ ಹೇಳಿದರು: “ನೋಡಿದರಲ್ಲಾ: ಈ ಗುಪ್ತಘಾತಕರ ಚಮತ್ಕಾರ? ನಾವು ಓಡಿ ಹೋಗದಂತೆ ಕಾವಲಿರಿಸಿದ್ದಾನೆ ಇಲ್ಲಿ ಜನರನ್ನು—ಉಪ್ಪು ಉಂಡು

ಕುತ್ತಿಗೆ ಕೊಯ್ಯುವವ!—ಬೇಕುಬೇಕೆಂದೇ ಹಾವನ್ನು ಸಾಕಿದಿರಿ.” ನಾನು “ಅಯ್ಯೋ! ಸುಮ್ಮನಿರೆ ನಾವು ಹೇಗೂ ನಾಶವಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತೇವಂತೆ. ಈ ಬಡ ಪಾಪಿಗಳಾದರೂ, ಪೋಲೀಸಿನ ಕೈಯಿಂದ ನಾಲ್ಕು ಕಾಸು ತಿನ್ನಲಿ, ನಮಗೇಕೆ ಹೊಟ್ಟೆಯಿರಿ, ನಮ್ಮ ಜೀವನವೇ ಉರಿಯುತ್ತಿರುವಾಗ?” ಎಂದೆ. ನಾವು ಏನು ಹೇಳಿಕೊಂಡರೂ ಅವುಗಳು ತಮ್ಮ ಕೆಲಸ ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ಇದಿನೆ ಎತ್ತುಗಳನ್ನು ಗಾಡಿಗೂ ಹೂಡಿದ. (ನಮ್ಮೂರಿಗೆ ಬಸ್ಸಿನ ಹಾದಿಯಿಲ್ಲ ಎಲ್ಲಾ ಗಾಡಿಯ ‘ರೋಟು’) ನನಗೂ ಮೈಯೆಲ್ಲಾ ಉರಿಯಿತು. ಆದರೆ ಹಾಲಾ ವಲದ ವಿಷದೆದುರಿಗೆ ಇದೊಂದು ಚೇಳು ಕಡಿತ; ಮಾತನಾಡಲಿಲ್ಲ.

ಸರಿ. ಇನ್ನೇನು ಪೋಲೀಸು ಒರಲಿದೆ; ನಮ್ಮದೆಲ್ಲಾ ಪುರಾಣ ಮುಗಿಯಿತು. ನನಗೆ ಜೈಲು ಪ್ರಾಪ್ತಿ. ನನ್ನನ್ನು ನಂಬಿದವರಿಗೆ ಮಡಿಕೆ ಕೋಲು, ಎಂದುಕೊಂಡು, ತಲೆಯಮೇಲೆ ಕೈಯಿಟ್ಟು, ಹಲ್ಲು ಕಚ್ಚಿ ನಿಂತಿದ್ದೆ. ಅವಳು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ತಬ್ಬಿಕೊಂಡು ನಿಂತಿದ್ದಳು. ಎತ್ತುಕಟ್ಟಿದ ಗಾಡಿ, ಎದುರೆಲ್ಲಾ ಸಾಮಾನು ತುಂಬಿಕೊಂಡು ನಿಂತುಕೊಂಡಿತ್ತು—ನಮ್ಮ ಜೀವನದ ಪ್ರೇತದಂತೆ.

ಪೋಲೀಸರು—ಅದೋ!—ಬಂದರು. ಮನೆ ಎದುರಿನ ಗೇಟಿಗೆ ಬಂದಾಯಿತು.....ಎದುರಿಗೇ ಆ ಪಾಪಿ ಹುಸನೆ!.....ಆದರೆ, ಎಲೆಲ! ಒಳಗೆ ಬರಲಿಲ್ಲ! ಪೋಲೀಸರು, ಸೀದಾ ಓಣಿ ಹಿಡಿದು, ಮುಂದೆ ಮುಂದೆ ಹೋಗುವುದು ಕಂಡಿತು. ಮುಂದೆ ಹೋಗಿ, ನಮ್ಮ ಕರಂಬಾರಿನ ಅಣೆ (ಇಳಿತ) ದಾರಿ ಹಿಡಿಯುವುದೂ ಕಂಡಿತು. ನನಗೆ ಏನೂ ಅರ್ಥವಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಈಚಿನಿಂದ, ಇದಿನೆ; “ಧನಿ ಕೂತುಕೊಳ್ಳಿ ಬೇಗ, ಹೊತ್ತಿಲ್ಲ. ರಾತ್ರಿ ಯೊಳಗೆ ನಾಯಿಮೊಗರಿಗೆ ಮುಟ್ಟಬೇಡವೆ? ದೂರ ರಾಶಿ ಇದೆ; ಅಮ್ಮ, ಹತ್ತಿ ಕೂತುಕೊಳ್ಳಿ,” ಎಂದು ಹೇಳಿ, ಮಕ್ಕಳಿಬ್ಬರನ್ನು ಎತ್ತಿ ಕೂರಿಸಿದ. ನನ್ನಾಕೆ ಸಂಶಯ—ಭಯದಿಂದ ನನ್ನ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿದಳು. ನಾನು ಮಂತ್ರಬದ್ಧನಂತೆ ಹತ್ತಿಕೂತೆ. ಅವಳೂ ಬಂದಳು. ನನ್ನ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ “ಆ ಚೂರಿ, ಕೈಯಲ್ಲಿ ತೆಗೆದಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಿ, ಬ್ಯಾರಿ! ಏನೋ ಏನೋ? ನಂಬ ಬಾರದು,” ಎಂದಳು. ಗಾಡಿ ಹೊರಟಿತು.

ನಮ್ಮ ಎದೆ ಬಡಿತದಷ್ಟೇ ವೇಗವಾಗಿ ಓಡಿಸಿ ಇದಿನೆ, ನಾಯಿ

ಮೊಗರಿಗೆ ತಂದುಬಿಟ್ಟು. ನಮಗೆ ಒಮ್ಮೆಗೆ, ಉಸ್ಸಪ್ಪ! ತಾಯಿ ಹೊಟ್ಟೆ ಯಿಂದ ಪುನಃ ಬಂದೆವು ಎಂಬಂತಾಯಿತು. ಮಾರ್ಗ ಉದ್ದಕ್ಕೂ ಇದಿನೆಯ ಕಡೆಯೇ ಶಂಕೆಯಿಂದ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಅವ ಭೂತಹಿಡಿದವನಂತೆ ಎತ್ತಿಗೆ ಹೊಡೆದು ಹೊಡೆದು ಓಡಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಮಾರ್ಗ ಉದ್ದಕ್ಕೂ ಯಾರೂ ಮಾತಾಡಿರಲಿಲ್ಲ.

ನಾಯಿಮೊಗರಿನಲ್ಲಿ ನಮ್ಮನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಇದಿನೆ, ಬೇರೆ ಯಾವುದೋ ದಾರಿಯಿಂದ ಹಿಂದೆ ಹೊರಟ. ನನ್ನಾಕೆಯ ಭಾವನೆಂಟಿನಲ್ಲಿ ಸಾಮಾನೆಲ್ಲಾ ಹಾಕುತ್ತಿರುವಾಗ, ಅವರು, “ಗಾಡಿಯವ ಏನಪ್ಪ? ಮಾಪಿಳ್ಳಿಯ ಹಾಗೆ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದನಲ್ಲಾ! ಬೇರೆಯವರನ್ನು ಗಾಡಿ ಹೊಡೆಯಲು ಕರಕೊಂಡು ಬರಬಾರದಿತ್ತೆ?” ಎಂದು ಸ್ವಲ್ಪ ಅಂಜಿಕೆಯಿಂದಲೂ, ತುಸು ಬೇಸರ ದಿಂದಲೂ ಅಂದರು. ಪಾವ! ನಮ್ಮ ಅವತ್ತಿನಿಂದ ಅವರಿಗೂ ಇಲ್ಲದ ಪ್ರಾಣ ಸಂಕಟ.

ದೇವರ ದಯೆಯಿಂದ ನಾನು ಪಾರಾಗಿ ಹೋದೆ. ಬೊಂಬಾಯಿ, ಪೂನೆ, ನಾಸಿಕೆ, ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ, ತಲೆತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು, ಹೆಸರು ಬದಲಾಯಿಸಿ ಇದ್ದೆ. ಅವಳು ನಾಯಿಮೊಗರಿನ ಆ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಅಜ್ಞಾತವಾಸ ಮಾಡಿ ಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಅವಳು ನನಗೆ ಕಾಗದ ಬರೆದಿದ್ದಳು. ಅವಳ ದುಃಖ ತೋಡಿ ಕೊಂಡನಂತರ: “ಹಾಲು-ಗಿಲೆ ಕುಡಿಯಿರಿ. ದೇಹದ ಜಾಗ್ರತೆ ನೋಡಿ ಕೊಳ್ಳಿ. ಇಲ್ಲಿ ಹೇಗೂ, ಅವರ ಹಂಗಿನಲ್ಲೇ ಇದ್ದುದರಲ್ಲೇ ಸುಖದಲ್ಲಿದ್ದೇವೆ. ಮಗು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಾನೆ. ಏನೆಂದು ಹೇಳುವುದೆಂದು ಗೊತ್ತಾಗುವ ದಿಲ್ಲ. ಸಾಮಾನ್ಯ, ಚಿನ್ನ, ಆದಷ್ಟು ಮಾರಿ, ನಿಮಗೆ ಹಣ—ಇದೋ— ಕಳಿಸಿದ್ದೇನೆ. ದೇವರ ದಯದಿಂದ, ನಮ್ಮ ಅದೃಷ್ಟ ಪುನಃ ಬೆಳಗಬೇಕು. ಸಾವಿತ್ರೀವ್ರತ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಕಟೀಲು ಅಮ್ಮ (ದುರ್ಗಾಂಬಿಕೆ) ನಿಗೂ ಪೂಜೆ ಹೇಳಿಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ.

“ಮತ್ತೆ, ಮೊನ್ನೆ ನಮ್ಮ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಆದ ಕತೆ ಗೊತ್ತೇ? ಮೊನ್ನೆ ನಮ್ಮ ಹೊಲೆಯ ಜೋಮ ಏನೋ ಪತ್ರೆ ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದವ ಸಿಕ್ಕಿದ; ಹೇಳಿದ ಪೋಲೀಸರು ಬಂದಿದ್ದರಲ್ಲಾ, —ಅವರಿಗೆ, ಹುಸನೆ ದಾರಿ ತೋರಿಸುತ್ತೇನೆ ಎಂದು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದನಂತೆ. ಸೀದಾ, ನಮ್ಮ ಮನೆ

ದಾಟ, ಕಡಂಬಾರಿನ ಆಣೆ ಇಳಿಸಿ, ಕಡಂಬಾರು ತೋಡಿನ ಎದುರು ನಿಲ್ಲಿಸಿದ ನಂತೆ—“ದಾಟಬೇಕು; ಮೂರು ಆಳು ಆಳವಿದೆ.” ಎಂದು ಹೆದರಿಸಿ, ದೋಣಿ ತರುತ್ತೇನೆಂದು ದೋಣಿಯವನ ಮನೆ ಕಡೆಯೆಂದು ಹೊರಟು ಮಾಯ ವಾದನಂತೆ. ಪೋಲೀಸಿನವರು ಗಂಟಕಟ್ಟಿಲೆ ಕಾದು, ಹೊಳೆ ದಾಟಿ (ಅದ ರಲ್ಲಿ ನೀರು ಕುತ್ತಿಗೆಯವರೆಗೆ ಮಾತ್ರವಷ್ಟೆ) ಪಾವಂಜೂರಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಅಲ್ಲಿ ವಿಚಾರಿಸಿದಾಗ, ಹುಸನೆಯ ಇಂದ್ರಜಾಲ ತಿಳಿದು, ಹಿಂದೆ ಬಂದರಂತೆ. ಮನೆಯಲ್ಲಾ ಸೂರೆಯಾಯಿತೆನ್ನುವ. ಆದರೆ, ದೇವರೆ, ನಮ್ಮನ್ನು ಉಳಿಸಿದ. ಆ ಚಿನ್ನ ಗಿನ್ನ ತರದಿದ್ದರೆ, ಏನು ಅವಸ್ಥೆಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು ನಮ್ಮದು..... ಮತ್ತೆ ಹುಸನೆಯ ಕತೆ ಕೇಳಿ. ಅವನನ್ನು ಪೋಲೀಸಿನವರು, ಹುಡುಕಿ, ಹಿಡಿದು, ಹೊಡೆದು ಹೊಡೆದು, ಹಣ್ಣು ಮಾಡಿ, ಠಾಣೆಗೆ ಕೊಂಡು ಹೋಗಿ, ಹಿಂದೆ ಬರುವಾಗ್ಯೆ, ಇನ್ನೊಂದು ಕಾಲನ್ನೂ ಅರ್ಧ ಮುರಿದುಹಾಕಿ ಕಳಿಸಿದ ರಂತೆ. ಅದೊಂದು ದೊಡ್ಡ ವಲ್ಲ ಅನ್ನುವಾ. ಪೆಟ್ಟುತಂದು ಅವನಿಗೆ ಸಡ್ಡಾಗಿರ ಬೇಕು ಅನ್ನಿ. (ಮೈಯುಂಡು ಹೋಗು).....ಆ ಬ್ಯಾರಿ.....ಶುದ್ಧ ಫಟಿಂಗ. ನಮಗಾಗಿ ಇಷ್ಟು ಫಜೀತಿ ಪಟ್ಟದ್ದು ಆಶ್ಚರ್ಯವಪ್ಪ. ಅವನಿಗೆಕಪ್ಪಾ ಹುಟ್ಟಿತು, ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಮಮತೆ, ಆ ಕದಿಮನಿಗೆ?.....” ಇತ್ಯಾದಿ.

ನನಗೆ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಹೇಗೋ, ಹೇಗೋ ಆಯಿತು. ಯಾವ ಗಿಡದ ಬೇರು ಯಾವುದಕ್ಕೆ ಮದ್ದೋ ಎಂದು ದೇವರೇ ಬಲ್ಲ. ಅಂದುಕೊಂಡೆ: ಪ್ರಪಂಚ ದೊಡ್ಡ ಅದ್ಭುತವವ್ವಾ! ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಆ ಶುದ್ಧ ಫಟಿಂಗ, ನನ್ನ ಬಾಳನ್ನು ಉಳಿಸಬೇಕಾಯಿತೆಂದರೆ..ಅದೂ ತನ್ನ ಕಾಲು ಮುರಿದುಕೊಂಡು..!

ತುಂಬಾ ದುಃಖ ದಾರಿದ್ರ್ಯ ಎಲ್ಲಾ ಸಹಿಸಿದೆ. ನಮ್ಮ ಚಿನ್ನ ಆಭರಣ ಮಾರಿ, ವ್ಯಾಪಾರ-ಸಾಪಾರ, ಎಂದು ಹೇಗೋ ಉದರ ಭರಣಮಾಡಿಕೊಂಡು ಇದ್ದೆ. ಹೇಗೋ ಮೊನ್ನೆ ಮೊನ್ನೆ ದೇವರು ಕಣ್ಣು ತೆರೆದ. ಈಗ ಸಾಧಾ ರಣದ ಭಂಡಸಾಲೆ (ಮಳಿಗೆ) ತೆರೆದಿದ್ದೇನೆ—ನಾಸಿಕದಲ್ಲಿ. ಅವಳನ್ನೂ ಮಕ್ಕಳನ್ನೂ ಕರೆಸಿಕೊಂಡು ಇದ್ದೇನೆ.

ಹೇಳಿದೆನಲ್ಲಾ....ದೇವರು ಮೊನ್ನೆ ಮೊನ್ನೆ ಕಣ್ಣು ತೆರೆದುದು ಎಂದು. ಕೈಯಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ಕಾಸು ಕೂಡಿದ ಕೂಡಲೇ, ದೇವರನ್ನು ನೆನೆದು ಒಂದು ಮುನ್ನೂರು ರೂಪಾಯಿ ಹೇಗೋ ಕೂಡಿಹಾಕಿ, ಅವಳ ಭಾವನೆಂಟಿನಿಗೆ

ಕಳಿಸಿದೆ; “ದಯವಿಟ್ಟು, ನಮ್ಮ ಊರಿನ ಹುಸಣೆ ಎಂಬ, ಅರ್ಧ ಕಾಲು ಮುರಿದ ಮಾಪಿಳ್ಳೆಯೊಬ್ಬನಿಗೆ, ನನ್ನಿಂದ, ಎಂದು ಮುಟ್ಟಿಸಬೇಕು. ಹಿಂದೆ ನಮ್ಮ ಒಕ್ಕಲಾಗಿದ್ದ. ನಮ್ಮ ಆವತ್ತಿಗೆ ಒದಗಿದವ.....” ಎಂದು ಬರೆದೆ, ಅವರಿಗೆ ಸಲ್ಲುವ ಇತರ ಕೃತಜ್ಞತಾ ಸಮರ್ಪಣೆಯೊಡನೆ.

ಅವರಿಂದ ರೂಪಾಯಿ ಹಿಂದೆ ಬಂತು. ಕಾಗದ ಬಂತು: “ನೀವು ಹೇಳಿದ ಆಸಾಮಿ ಊರಲ್ಲಿಲ್ಲ....ಬಹಳ ದೂರದಲ್ಲಿ, ಅಂದರೆ ಅಂದಮಾನಿ ನಲ್ಲಿದ್ದಾನೆ. ಶುದ್ಧ ಫಟಿಂಗನಂತೆ! ...ನೀವು ಹೇಳುವುದು ಕೇಳಿ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ಊರಿನಲ್ಲಿ ರೈಗಳನ್ನು ಹೊಡೆದು, ಮತಿ ತಪ್ಪಿಸಿ ಹಾಕಿದರಲ್ಲ, ಆ ಕೇಸಿನಲ್ಲಿ ಈ ಪೋಕರಿಯೂ ಸೇರಿಕೊಂಡಿದ್ದನಂತೆ. ಕಾಲೆರಡೂ ಪೆಟ್ಟು ತಂದು ಚೊಟ್ಟಾಗಿದ್ದರೂ, ದೊಂಬಿ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ, ಪುಂಡಾಟಿಕೆಯಲ್ಲಿ ರುಸ್ತುಂ ಆಸಾಮಿಯಂತೆ. ಜನ್ಮಾವಧಿ ಟಾಪು ಶಿಕ್ಷೆ. ಪರಾಕ್ರಮ ತೋರಿಸಲಿ ಅಲ್ಲಿ ಮಗಾ. ಶುದ್ಧ ಫಟಿಂಗ!.....ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ನುಕ್ಕಳೂ, ಅವನ ಅಣ್ಣನೂ, ಊರುಬಿಟ್ಟು, ಎಲ್ಲೆಗೋ ವಲಸೆ ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ.”

*“The ways of God are strange
but the ways of Man are stranger.”*

ಸೂಚನೆ : ಮಾಪಿಳ್ಳೆ=ಮಾಪಿಳ್ಳೆಯವರು ನಮ್ಮ ಊರಿನ, ಮುಸಲ್ಮಾನರಲ್ಲಿ, ಅತಿ ದರಿದ್ರ ಜಾತಿ. ಒಂದು ವಿಧದ ಹರಕು ಮುರುಕು ಮಲೆಯಾಳಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾರೆ. ಇವರಿಗೂ ಮೇಲುಜಾತಿಯ ‘ಸಾಬಿ’ ಗಳಿಗೂ ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಂಬಂಧ (ಮದುವೆ, ನಂಟು) ಇಲ್ಲ.

ಭೀಮಸೇನ ಹೆಂಗರುಳನ್ನು ಕಂಡುದು

ನನ್ನ ಗೆಳೆಯ ಗೃಧ್ರರಾಜ ಮಹಾ ಒರಟು. ಪರಮಾತ್ಮ ತನ್ನ ಜ್ಞಾನಾ ನೆಲ್ಲ ಮರೆತು ಬಿಟ್ಟು ಈ ಪ್ರಾಣಿಗೆ ಆರಡಿ ಗಾತ್ರ ಮತ್ತು ಭೀಮಸೇನ ಸದೃಶ ಕೋಮಲ ದೇಹಲತೆಯನ್ನು ದಯಪಾಲಿಸಿರೋ ಕಾರಣದಿಂದ ಆತನ “ಸಿಪಾಯಿಗಿರಿ”, ಮಹತ್ಕಾರ್ಯಗಳಿಗೆ ಮಿತಿಯಿಲ್ಲ ಬಾಯಿ ಮಾತ್ರ ಪಟಾಕಿ. ಮಾತಿಗಿಂತಲೂ ಮಸಾಲೆ, ಉಪ್ಪು ಖಾರ ಹೆಚ್ಚು. ಏನೇ ಆಗಲಿ, ಮಹಾರಾಯ ಅದ್ಭುತವಾದ ಪತ್ರ ಬರೀತಾನೆ ಅದೊಂದರಿಂದ, ಒಂದು ಸಣ್ಣ ತುಣುಕು ನೋಡಬಾರದೆ? :

“ ..... ಕೊನೆಗೆ, ನಮ್ಮವನ ಸಹನೆ ವೇದಾಂತಗಳ ಕಡಲೂ ಬತ್ತಿಹೋಯಿತು. ನ್ಯಾಯವೇ ಅನ್ನು. ಬೆಳೆದು ಸೈಂಧವನಂತಿದ್ದ ನಾನು ದಿನಕ್ಕೆ ಮೂರು ಬಾರಿ ಸಿಂಡಗಬಳಿಸಿ, ಹೊಟ್ಟೆ ಹೊರೆದು, ಬೀದಿ ಬೀದಿ ಆಲೆದು, ಅನ್ನ ದಂಡ, ಭೂಮಿಗೆ ಭಾರವಾಗಿದ್ದುಕೊಂಡರೆ, ಯಾವ ತೀರ್ಥ ರೂಪರಿಗೂ ಕೆರಳೋದು ಸರಿಯೇ. “ಕೋಣನ ದಾಗೆ ಬೆಳೆದು ನಿಂತಿದ್ದೀಯೇ? ಬೋಳಿಸಿದಷ್ಟು ಮೀಸೆ ಮತ್ತೆ ಚಿಗುರುತ್ತಿದೆ. ನಿನ್ನ ಅಪ್ಪನ್ನು ಎಷ್ಟು ಕಾಲ ದೋಚಿ, ಅವನ ಪೆನ್ನನ್ನಿನ ಅನ್ನ ಸೂರೆಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತೀಯೇ? ಮೂರಾಳಿನ ಗಾತ್ರದ ಭೂಪನಿಗೆ, ಸೈಲ್ವೆ ಸ್ಟೇಷನಿನಲ್ಲೋ, ಸೌದೇ ಡಿಪೋ ದಲ್ಲೋ ಕೂಲಿ ಮಾಡಿದರೂ ಹೊಟ್ಟೆ ಹೊರೆಯಬಹುದು. ಏನಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ, ಬೆನ್ನು ಬಗ್ಗಿಸಿ, ಬೆವರು ಹರಿಸಿ, ದುಡಿಯಲು ಮೈ ಬಗ್ಗದಿದ್ದರೆ, ಪೋಸ್ಟ್ ಆಫೀಸಿನಲ್ಲಿ ನಿಂತು, ನಾಲಗೆ ಚಾಚು. ಚಿಲ್ಲರೆ ಕಾಸಾದರೂ ಜೇಬಿಗೆ ಎಸೆದಾರು ಪುಣ್ಯಾತ್ಮರು” ಎಂದು ನಮ್ಮವನ ಗುಡುಗಿದ ನಮ್ಮಮ್ಮನೂ ಇದಕ್ಕೆ ದನಿಗೂಡಿಸಿದಳು.

ಅಯ್ಯೋ! ಕಾರ್ಲ್ ಮಾರ್ಕ್ಸ್! (ನಾನು ನಾಸ್ತಿಕನಾದ ನಂತರ ಭಗವಂತಾ, ಪರಮಾತ್ಮಾ ! ಯಾ ಖುದಾ ! ಯಾ ಅಲ್ಲಾ ! ಎಂದು ಉದ್ಗರಿಸೋದನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ) ಎಂದು ನಿಟ್ಟುಸುರಿಟ್ಟೆ. ಕೂಡಲೇ, ವಿಸಾ ಹೊತ್ತ (ಅಂದರೆ, ಬೋಳಿಸಿದ) ಗಂಡಸಾಗಿ, ಹೀಗೆ ಹೀನಾಮಾನವಾಗಿ

ಭೀಮಾರಿ ಕೇಳಿಕೊಂಡು, ಅವನ ಅಮ್ಮಂದಿರ ಕೂಳಿಗೆ ಬಿದ್ದಿರೋದು ಅಸಹ್ಯ ಎಂದುಕೊಂಡು ಓಡಿದೆ--ಪಬ್ಲಿಕ್ ರೀಡಿಂಗ್ ರೂಮಿಗೆ (ವಾಚನಾಲಯಕ್ಕೆ). 'ಹಿಂದೂ' ವನ್ನು ಯಾರೋ ಒಬ್ಬನ ಕೈಯಿಂದ ಸೆಳೆದುಕೊಂಡು (ನಾನು ಸ್ವಿಂಥವನಂತೆ ಬೆಳೆದಿದ್ದುದರಿಂದ ಇದೊಂದು ನಾಹಸದ ಕಾರ್ಯವಲ್ಲ) 'ವಾಂಟೆಡ್' ಕಾಲನನ್ನು ಪಾರಾಯಣ ಮಾಡಿದೆ. ಬೇಕಷ್ಟು 'ಬೇಕು' ಗಳೇನೋ ಇದ್ದುವು. ಆದರೆ ನನ್ನಲ್ಲಿ, ಇಂಟರ್ ಮೀಡಿಯೇಟ್-ವಲಯದ ಮತ್ತು ಭೀಮಕಾಯಗಳ ಗೊರತಾಗಿ ಬೇರೇನೂ ಯೋಗ್ಯತೆ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಹುಡುಕಿದ ಮೇಲೆ ಕೊನೆಗೆ ಆ ಅಮಾವಾಸ್ಯೆಯ ಪತ್ರಿಕಾ ಕಾಶದಲ್ಲಿ ತಾರೆಯೊಂದು ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡಿತು. ಉಸ್ಸೆಂದುಕೊಂಡು ಓದಿದೆ. ಮಲೆನಾಡಿನ ಒಂದು ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಮರದ ಡಿಪೋನಲ್ಲಿ, ಒಬ್ಬ ಗುಮಾಸ್ತ-ತಥಾ ಜವಾನ-ಎವಂ ಸಹ ವ್ಯಾನೇಜರನ ಸ್ಥಾನವೊಂದು ರಾರಾಜಿಸುತ್ತಿತ್ತೆಂದು ಆ ಜಾಹೀರಾತು ಘೋಷಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ವ್ಯಾಟ್ರಿಕ್ಯಲೇಷನ್ ಎಂಬ ಭವನಾಗರಾನ ಪಾರು ಮಾಡಿದ, ಮಲೇಜ್ವರ ಆದಿಗಳೆದುರಾಗಿ ಕೆಚ್ಚಿ ನಿಂದ ಕಾದಬಲ್ಲ, ಒಳ್ಳೇ ಮೂಳೆ ಮಾಂಸವಿರುವ ಧೃಷ್ಟ ಪುಷ್ಟ ವೃತ್ತಿಯು .....ನೇ ತಾರೀಖು, ...ಘಂಟೆಗೆ, ಸದ್ರೀ ಆಫೀಸಿನಲ್ಲಿ ಉಪಸ್ಥಿತನಾದ ಪಕ್ಷಕ್ಕೆ, ಐರಾವತವು ಒಲಿದು ಹೂಮಾಲೆಯನ್ನು ಆತನ ಕೊರಳ ಮೇಲೆ ಹೇರಬಹುದು ಎಂದು ತಿಳಿದು ಬಂತು.

ಸರಿ! ನಾನೇ ಈ ಎದವಿಗಾಗಿ ಜನ್ಮವೆತ್ತಿದವನೆಂಬ ಅದ್ಭುತವಾದ ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸವುಂಟಾಯಿತು ನನಗೆ. ಮನೆಗೆ ನಾಗಾಲೋಟದಿಂದ ಓಡಿ, ನನ್ನ ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಬಿಚ್ಚಿ, ಹೊಸ ಸೂಟುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಎಳೆದು, ರಣರಂಪ ಮಾಡಿ, ನನ್ನ ಭೀಮ ಶರೀರವನ್ನು ಒಂದರ ಒಳಗೆ ಬಲಾತ್ಕಾರದಿಂದ ತುರುಕಿಸಿ ಅಮ್ಮನ ಕೈಯಿಂದ ಒಂದಷ್ಟು ರೂಪಾಯಿ ಇಸಕೊಂಡು, ಅಪ್ಪನ ಕಡೆಗೆ ರೀವಿ ಗರ್ವಗಳಿಂದ ನೋಡಿ, ಆಶೀರ್ವಾದಕ್ಕೆ ಕಾಯದೇ, ಬಸ್ ಹತ್ತಿ ಬಂದೆ—ಆ ಮಲೆನಾಡಿನ ಕಾಡುಗುಡ್ಡೆಯೆಡೆಯಲ್ಲಿ ಅವಿತ್ತಿದ್ದ ಕೊಂಪೆಗೆ.

ನಾನು ಒಳ್ಳೇ ರೀವಿಯಲ್ಲೇ ಹೊರಟಿದ್ದೇನೆಂತಲೂ, ಸಣ್ಣ ಆನೆಮರಿ ಯಂಥಾ ದೇಹ ವೈಶಾಲ್ಯವಿದೆಯೆಂತಲೂ ಮುಂಚೆಯೇ ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ವಿಜ್ಞಾಪಿಸಿ ಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ನಾನಾ ಆಫೀಸಿನ ಹತ್ತಿರ ಬರುತ್ತಲೇ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಸೇನೆ

ನನ್ನನ್ನು ಮುತ್ತಿಕೊಂಡಿತು. ಎಲ್ಲರೂ ಒಳ್ಳೇ ಅಲಂಕಾರವಾದ ಬಟ್ಟೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು, ಚೊಕ್ಕಟವಾಗಿ ತಲೆ ಬಾಚಿಕೊಂಡು, ಸಜ್ಜಾದ ಭೂಪತಿಗಳೇ. ಆದರೆ ನಿರುದ್ಯೋಗಿಗಳಾಗಿ ಭೂಭ್ರಮಣ ಮಾಡಿದುದರ ಗುರುತೆಲ್ಲ ಆ ಬಡವಾಯಿ ಜೋಲು ಮುಖಗಳಲ್ಲಿ ತುಂಬಿದ್ದವು. ಹತ್ತಿಂಟು ಶಿಫಾರಸು ಪತ್ರಗಳು, ಒಂದೆರಡು ಡಜನ್ 'ಸರ್ವಿಫಿಕೇಟು' ಗಳು ನನ್ನ ಕಣ್ಣೆದುರು ಕುಣಿಸಲ್ಪಟ್ಟವು. ಈ ಉರುದ್ಯೋಗಿ ನಿರ್ದೋಗಾನ್ವೇಷಕರ ಚಕ್ರವ್ಯೂಹವನ್ನು ಭೇದಿಸಿ, ನೆಟ್ಟಗೆ ಗರ್ಭಗುಡಿ, ಅಂದರೆ ಆಫೀಸಿನೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶವುಂ ಗೈದೆ. ನನ್ನ ರೀವಿಯನ್ನು ಕಂಡು ತೂಕಡಿಸುತ್ತಾ ಇದ್ದ ಜವಾನ ಎದ್ದು ಸಲಾಮು ಸಮರ್ಪಿಸಿದ. ಅದರಿಂದ ಸ್ವೀಕರಿಸಿ, ಸಾಹೇಬರೆಲ್ಲೆಂದು ವಿಚಾರಿಸಲಾಗಿ ಅವರು ಇನ್ನೂ ಬಂದಿಲ್ಲವೆಂದೂ, ಬೆಳಗಿನ ಹೊತ್ತನ್ನೆಲ್ಲ ತಮ್ಮ ಮಗಳಿಗಾಗಿ ಗಂಡು - ಬೇಟೆಗಾಗಿಯೇ ವಿನಿಯೋಗಿಸುತ್ತಾರೆಂದೂ ಜವಾನ ಅರಿಕೆ ಮಾಡಿದ. ಸರಿ, ಇಲ್ಲಿ ಕೂತು, ಈ ಬಡವಾಯಿಗಳ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಕಾದಾಡಿದರೆ 'ಅಲ್ಪರ ಸಂಗ, ಅಭಿಮಾನ ಭಂಗ' ಎಂಬಂತಾದೀತು ಎಂದೂ, ಆಫೀಸರ ನನ್ನು ಮನೇಲೇ ಕಂಡು, ಈ ಪ್ರಾರ್ಥಿಗಳಿಗಿಂತ ಮುಂಜೇನೇ ಕೆಲಸಾ ದಕ್ಕಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದೂ ಸಾಹೇಬರ ರಾಜಪ್ರಾಸಾದದ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಟೆ.

ಆಫೀಸರರ ಹುಲ್ಲುಬೆಳೆದ ಅಂಗಳಕ್ಕೆ ಕಾಲಿಟ್ಟೊಡನೇ, ಒಳಗಿಂದ, ಅರ್ಭಟ, ತರ್ಜನೆ ಗರ್ಜನೆಗಳ ಘನಘೋರನಿನಾದ ಕೇಳಿಸಿತು. ಒಮ್ಮೆಲೆ ಹಿಂದೆ ಜಾರಿ, "ನಾಯಿಗಳು; ಜಾಗ್ರತೆ!" ಎಂಬ ತಲೆ ಹಲಗೆಯಿದೆಯೇ ಎಂದು ನೋಡಿದೆ. ಇರಲಿಲ್ಲವಾದುದರಿಂದ, ಮೆತ್ತನೇ, ಒಂದಿಷ್ಟು ಅಂಜುತ್ತಂಜುತ್ತ, ಜಗಲಿಗೆ ಕಾಲಿಟ್ಟೆ.

ಆಗ ತಿಳಿಯಿತು-ಒಳಗಿನ ಅರ್ಭಟ-ಚೀತ್ತಾರಗಳು ಶ್ವಾನಗಳ ಸ್ವಾಗತ ಗಾನವಲ್ಲವೆಂದೂ, ಎರಡು ಸ್ತ್ರೀಕಂಠಗಳ ಮಧುರಮಿಲನವೆಂದೂ.

ಒಂದು ವೀಣಾ ಮಂಜುಳ ಘೋರನಿನಾದ-"ಸುಮ್ಮನಿರೇ! ತಾಟಕೀ ದಿನವಿಡೀ ಕದನಕ್ಕೆ ಕಾಲುಕೆದರಿಯೇ ಇರುತ್ತೀಯಲ್ಲಾ! ನನ್ನ ಹೊಟ್ಟೆಲಿ ಹೇಗೆ ಹುಟ್ಟಿದಿಯೇ ಶೂರ್ಪನಖೀ. ನನಗೆ ಸಾಕಾಯಿತವ್ವಾ ನಿನ್ನನ್ನು ಆಳಿಕೊಂಡು. ಒಮ್ಮೆ ಮನೆಯಿಂದ ದಾಟಿಸಿ, ಯಾರೊಬ್ಬ ಹತಭಾಗ್ಯನ ಕುತ್ತಿಗೆಗೆ ಕಟ್ಟಿ, ಹಾಯಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದೆನೇ ಭಗವಂತಾ ....."!

ಇನ್ನೊಂದು ಸುಮಧುರ, ಕೋಕಿಲಸಮ ಕರ್ಣಕಠಾರಿ, :“ಹಯ್ಯೋ! ಪಾಪವೇ! ಅಮ್ಮಾ! ನೀ ಮಾಡಿದ ಕರ್ಮ ಬಲವಂತವಾದರೆ ನಾ ಮಾಡುವುದೇನು? ನಿನ್ನ ಹೊಟ್ಟೆಲಿ ಹುಟ್ಟಲೇಬೇಕೂಂತ ನಾನೇನು ಅಹೋ ರಾತ್ರಿ ತಲೆಕೆಳಗಾಗಿ ನಿಂತು ತವಸ್ಸು ಮಾಡಲಿಲ್ಲ! ಯಾಕೆ ಬೇಕಿತ್ತು? ನನ್ನನ್ನು....ಶೂರ್ಪನಖೀನ . ಹೊತ್ತು ಹೆತ್ತು ಬೆಳೆಸೋ ಕರ್ಮ? ಈಗ ಅನುಭವಿಸಬೇಕಮ್ಮಾ. ಯಾರೋ ಬಿಕನಾರಿ ಮುಖ್ಯಾಳ ಗಂಡಸಿನ ಕುತ್ತಿಗೆಗೆ ಕಟ್ಟೋಕೆ, ಯಾರೋ ಪರದೇಶಿಯ ಜೋಳಿಗೆಗೆ ಎಸೆಯಲಿಕ್ಕೆ ನಾನೇನು ಹರಕು ಚಿಂದಿಯಲ್ಲಮ್ಮ, ಹಿಡೀ ಅಕ್ಕೇನೂ ಅಲ್ಲ. ನನ್ನ ಖುಶೀ ಇರೋವಷ್ಟು ಕಾಲ ನನ್ನ ಅವನ ಮನೇಲಿ ಇರುತ್ತೇನೆ. ಹೊತ್ತು ಹೆತ್ತು ಪಾಪಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತ ಅನುಭವಿಸೋ ಊ ಊ.... ..

ಮೊದಲನೆಯ ಕಲಕಂಠ: ನಿನ್ನಿಂದ ಸುಖವಿಲ್ಲವವ್ವಾ! ಎಷ್ಟು ಕಾಲ ಈ ಯಾತನೇನೋ, ಕಿರುಕುಳಾನೋ. ಬಂದ ಬಂದ ವರಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹೆದರಿಸಿ ಓಡಿಸುತ್ತೀಯಲ್ಲೇ ಹಿಡಂಬೀ! ನಿನ್ನ ಮಿಶೆಯಿಲ್ಲದ ಗಂಡಸುತ ನಾನ್ನ ಕಂಡು ಆ ಹಸುಗೂಸು ಮಿಸೆ ಬೋಳಿಸಿದ ಹೆಣ್ಣು ತನದ ಗಂಡುಗಳು, ಮೂರ್ಛೆ ಹೋಗಿ, ಎಚ್ಚತ್ತು ಕಾಲಿಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಹೇಳುತ್ತಾರಲ್ಲೇ ಹುಡುಗೀ! ಊರಲ್ಲೆಲ್ಲ ನೀನು ಮಹಾಕಾಳಿ, ರಣಚಂಡಿ ಎಂದು ಪ್ರತಿತಿಯಾಗಿ ಬುಟ್ಟಿದ ನಮ್ಮವ್ವಾ! ನಿನ್ನಾ, ಹಿಡಂಬೀನ ಯಾವ ಭೀಮಸೇನ ಕೊಂದುಹೋಗಿ ಯಾನೋ ಭಗವಂತನೇ ಬಲ್ಲಾ ... ..”

ಈ ಪ್ರೇಮಪೂರಿತ, ಸ್ನೇಹಸ್ವಿಗ್ಧ ಸರಸವಲ್ಲಾವ, ನನಗೆ ಬಹಳ ರುಚಿ ಸಿತು. ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ, ಹೆಂಗರುಳಿನ ವಾತ್ಸಲ್ಯ, ಮತ್ತು ಪುತ್ರಿಯ ಮಾತೃ ಪ್ರೇಮಗಳಿಂದ ಉಕ್ಕಿ ಹರಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಮನಮೋಹಕ ವಾಕ್ಯಸರಣಿ ನನ್ನ ಮನೋವಾಷಾಣವನ್ನು ಪುಲಕಿತಗೊಳಿಸಿತು. ಎರಡನೆಯದಾಗಿ, ಈ ‘ಹಿಡಂಬೆ’ಗೆ ‘ಭೀಮಸೇನನೇ’ ತಕ್ಕ ವರನೆಂಬ ಮಾತು ನನ್ನನ್ನು ಆಕರ್ಷಿಸಿತು. ನನಗೇ ತಿಳಿದದೆ, ಎದೆಯುಬ್ಬಿಸಿಕೊಂಡೆ. ನನ್ನ ದಪ್ಪವಾದ ತೋಳುಗಳನ್ನು ಸವರಿಕೊಂಡೆ. ಆದರ ಮೇಲೆ ಭೀಮಸೇನನಿಗೆ ಯೋಗ್ಯ ವಾದ ಠೀವಿಯಲ್ಲಿ, ಡೂಂಕರಿಸಿ, ಫೀಕೆಟ್ಟು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಕೆಮ್ಮಿ, ಕೊನೆಗೆ “ಮನೇಲಿ ಯಾರಿಲ್ಲವೇ” ಎಂದು ಘನಗಂಭೀರವಾಣಿಯಲ್ಲಿ ಉದ್ಘೋಷಿಸಿದೆ.

ಬಾಗಿಲು ತೆರೆಯಿತು. ಒಳಗಿಂದ, ಒಣಗಿದ ಕಳ್ಳೀ ಗಿಡದೋವಾದಿ ಯಾಗಿ ಮುಳ್ಳು ಮುಳ್ಳಾಗಿ, ಗಂಟು ಗಂಟಾಗಿ, ಸಿಡುಕು ಮೋರೆಯ, ಹರಿತ ಮೂಗಿನ, ಹದ್ದಿನ ಕಣ್ಣಿನ, ನಡು ವಯಸ್ಸಿನ ಮಹಿಳಾಮಣಿಯೋರ್ವಳೂ (ಹೆತ್ತು ಹೊತ್ತು ಸಲಹಿದ ಮಾತೆಯಾಗಿರಬೇಕು), ರಬ್ಬರ್ ಚೆಂಡಿನ ಹಾಗೆ ದುಂಡಗಾಗಿ, ಉರುಟಾಗಿ, ಕಲ್ಲು ಗುಂಡಿನಂತೆ ಉಬ್ಬಿಕೊಂಡು, ರಕ್ತ ಮಾಂಸದಿಂದ ತುಂಬಿತ್ತುಳುಕುತ್ತಿರುವ ದುಂಡು ಗಲ್ಲವನ್ನುಳ್ಳ ತರುಣೀರತ್ನ ವೊಂದೂ (ಮಾತೃವತ್ಸಲಳೂ, ಮಂಜುಭಾಷಿಣಿಯೂ ಆದ 'ಹಿಡಿಂಬೀ' ದೇವಿಯಾಗಿರಬೇಕು) ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವಾದರು.

ನಾನು ಗಂಭೀರವಾಗಿ ನನ್ನ ಆರಡಿ ಗಾತ್ರವನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸಿದ ಕೂಡಲೇ, ಮಿಂಚು ಹೊಳೆದಂತೆ, ಕಾಳಗಮಗ್ನ ಹೆಂಗಸರಿಬ್ಬರ ಚರ್ಮದೇ ಬೇರೆಯಾಯಿತು. ಕಾಳ್ಗಿಚ್ಚಿನಂತಿದ್ದ ಮಾತೃದೇವಿ, ಒಮ್ಮೆಲೇ ಉಪಚಾರ, ಆತಿದ್ಯ ಸೂಸತೊಡಗಿ, ಸಾಕ್ಷಾತ್ ಗೃಹಲಕ್ಷ್ಮಿ ಓರೇ ಆಗಿಬಿಟ್ಟರು. “ಕೂತು ಕೊಳ್ಳಿರಿ. ಅವರು ಹೊರಗೆ ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ. ಬಾಯಾರಿಕೆ ತರುತ್ತೇನೆ. ಒಂದು ಕ್ಷಣ ಕೂತಿರಿ. ಬಹಳ ದಣವಾಗಿದೆಯೇ? ಏನೂ ಸಂಕೋಚ ಪಡಬೇಡಿ. ನಿಮ್ಮದೇ ಮನೇ ಅಂತಾ ... ..”

ಕೂಡಲೇ ಮಗಳ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿ, ವಾತ್ಸಲ್ಯದಲ್ಲಿ ಅದ್ದಿದ ಸ್ವರದಲ್ಲಿ “ಬಾರಮ್ಮ, ಕಂದಾ, ಒಳಗೆ ಬಾರೇ,” (ಪಿಸು ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಚೇತ್ಕರಿಸುತ್ತ: “ಸ್ವಲ್ಪ ಒಳಗೆ ಬಂದು, ತಲೆಬಾಚಿಕೊಳ್ಳಬಾರದೇ? ಕೂದಲು ರಾಕ್ಷಸಿ ಕೂದಲಿನ ಹಾಗೆ ಕೆದರಿಕೊಂಡಿದೆ. ಸೀರೇನಾದರೂ ಬದಲಾಯಿಸ ಬಾರದೇ?”)

ಕುಮಾರಿ “ಹಿಡಿಂಬಿ” (ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಅದೇ ನಾಮಧೇಯವಿರಲಿ— ಮುಂದಕ್ಕೆ ಬೇರೆ!) ಒಂದೆರಡು ನಿಮಿಷ ನನ್ನ ಕಡೆಗೆ ಹುಬ್ಬುಗಂಟಿಕ್ಕಿ, ದುರುಗುಟ್ಟಿ ನುಂಗುವವಳಂತೆ, ರಣಭೈರವಿಯ ಭಂಗಿಯಲ್ಲಿ ನೋಡಿದಳು. ನಾನೂ ಮೂರ್ಛಿಹೋಗದೆ, ತತ್ತರಿಸದೆ ಎದೆನೀರಾಗದೆ, ನನ್ನ ಅಪ್ಪಲ್ ಭೀಮಸೇನೀಮರ್ಜಿಯಲ್ಲಿ, ಅತಿ ಪ್ರಸನ್ನ ಮುಖ ಮುದ್ರೆಯಿಂದ, ಬಾಯ್ತುಂಬಾ ನಸುನಗುತ್ತಾ ಕೂತೆ. ಗಂಟಿಕ್ಕಿದ ಹುಬ್ಬುಗಳು ಸಡಲಿದುವು.

ಮಿಂಚಿನಂತೆ ಅಥವಾ ಬಂದೂಕಿನಿಂದ ಗುಂಡು ಹೊರಟಂತೆ, ಒಳಗೆ ನುಗ್ಗಿದಳು.

ಎರಡನೇ ದೃಶ್ಯ. ಒಣಗಿದ ಕಳ್ಳಿಯೋಸಾದಿ ಸರ್ವಾಂಗಸುಂದರಳಾದ ಅಮ್ಮ ಮಾತೃಶ್ರೀ ಒಳಗೆ ಕಾಲುಗಂಟೆ ಹೊತ್ತು ಗಡಿಬಿಡಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದು, ತರುವಾಯ ಘಮಘಮಿಸುವ ತಿಂಡಿ ತಿನಿಸು—ಕಾಫಿ ತೀರ್ಥಗಳನ್ನು ತಟ್ಟೀಲಿ ಹೇರಿ, ಬಾಗಿಲ ಸಂದಿಯಲ್ಲಿ ತಂದಿಟ್ಟರು. ಭೀಮಸೇನನ ಮೂಗರಳಿತು. ಬಾಯಲ್ಲಿ ನೀರೂರಿತು. ಇನ್ನೊಂದು ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣು ಅರಳಿತು. ದುಂಡುಗಿನ, ಕಲ್ಲುಗುಂಡಿನಂಥ ಆ ಚೆಲುವೆ ಹುಡುಗಿಯ ಕೈಯ ಮೇಲೆ ತಾಯಿ ತಿಂಡಿತಿರ್ಥಗಳ ಹರಿವಾಣವನ್ನು ಹೇರಿ, ಅವಳ ಕದರಿದ ತಲೆಯನ್ನು ಸವರಿ, ಅವಳ ಸೆರಗನ್ನು ಸರಿವಡಿಸಿ, ನನ್ನ ಕಡೆಗೆ ತಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಹುಡುಗಿ, ಹುಬ್ಬುಗಂಟೆಕೈ ಒದೆಯುವ ತುಂಟೆ ಕುದುರೆಯಂತೆ, ಕಾದಾಡುತ್ತಾ ಹಿಂದೆ ಸರಿಯುತ್ತಿದ್ದಳು.

ನಾನೊಂದರಡು ನಿಮಿಷ ಈ ನಾಟಕಾನ ನೋಡುತ್ತ ನಿಂತೆ. “ಅಯ್ಯೋ ನಿನ್ನನ್ನೇನು ಮಾಡಲೇ! ಮದುವೆಯಾಗದೆ ಗೊಡ್ಡಾಗಿ ಎಷ್ಟು ದಿನ ಇರುತ್ತೀಯೇ ಮಂಧರೆ!” ಎಂದು ಮಾತೃದೇವಿ, ರೋಷಪೂರಿತ ಪಿಸು ಮಾತಿ ನಲ್ಲಿ ಬುಸುಗುಟ್ಟುವುದೂ ಕೇಳಿತು. ನನಗೂ ಕನಿಕರವಾಯಿತು. ಈ ವೃದ್ಧಿಯ ಸಹಾಯಕ್ಕೆ ಹೋಗುವುದು ನನ್ನಂಥ ಧೀರನ ಕರ್ತವ್ಯವೆಂದು ಮನಗಂಡು, ಮುಂದೆ ನಡೆದು, ಕಾದಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಹಿಡಿನಿಬೀ ದೇವಿಯ ಬಳಿ ಸಾರಿ “ನಾಚಬೇಡಮ್ಮ. ನಾಳೆ ನಾವೆಲ್ಲ ಒಂದೇ ತಾನೆ.” ಎಂದು ಮಹಾ ಅದ್ಭುತ ದಿಟ್ಟತನದಿಂದ ಹೇಳಿ, ಅವಳನ್ನು ಮೆತ್ತಗೆ ಬಲವಂತ ದಿಂದೆಳೆದು ತಂದು ಕೂರಿಸಿದೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಆ ತಿಂಡಿ ತೀರ್ಥವನ್ನು ಜಾಗರೂಕತೆಯಿಂದ ಇಸಕೊಂಡು, ಇದಿರಿಗಿಟ್ಟು, ಹೋಮಕಾರ್ಯವನ್ನಾರಂಭಿಸಿದೆ.

ಹೌದೋ, ಬಾಗಲೋಡಿ, ಈಗ ನೆನಸಿದಾಗ, ನನ್ನ ಸಾಹಸ ಮತ್ತು ಮಾನಗೇಡಿತನವನ್ನು ನೆನಸಿ ಎದೆ ನಡುಗುತ್ತಿದೆ. ಈಗಲೋ! ಅಂಥಾ ಅದ್ಭುತ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ನೆನಸಲೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲಬಿಡು! ಈಗ ಲಂತೂ ಹೇಳೋದೇ ಬೇಡಿ. ಅವಳೆದುರಿಗೆ ಒಣ್ಣೆ ಬದಿಯಲ್ಲಿ ಬೆಕ್ಕಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಮುದುರಿರುತ್ತೇನೆ—ಇದೆಲ್ಲಾ ಮತ್ತಿನ ಮಾತು ಅನ್ನು.

ತಾಯಿಗೂ ಸಹಾ ಆಶ್ಚರ್ಯವೇ ಆಗಿರಬೇಕು. ‘ಇದೆಲ್ಲವೂ ರುಸ್ತುಂ ನರನಪ್ಪಾ’ ಎಂದಿರಬೇಕು. ಆದರೆ, ಮತ್ತೆ, ತನ್ನ ಮಂಡೋದರಿಗೆ ಹೇಳಿ ದಂಥಾ ರಾವಣನೇ ಸಿಕ್ಕಿದಂತೆ ತೋರಿ, ಯಾರಿಗೂ ಬಾಗದ ಈ ಸಿಡಿಲಮರಿ ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ಸೆಳೆದ ಜಗಜಟ್ಟಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಸ್ವಲ್ಪ ಅದರ ಹುಟ್ಟಿರ ಬೇಕು. ಕದನ ಕಾಳಿ ನೋಡುವುದನ್ನು ಕಂಡು ಅವಳು ಹಿಗ್ಗಿರಬೇಕು.

ನನಗೆ ತುಂಬಾ ಹಸಿದಿತ್ತು. ಮತ್ತು ಈ ಮದುವೆ ವ್ಯಾಪಾರ, ನನಗೇನೂ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ್ದಿಲ್ಲವೆಂದೂ, ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗೊತ್ತು. ಇದೊಂದು ನಾಟಕದ ಎಡೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪ್ರಹಸನ. ಸಿಕ್ಕಿದಷ್ಟೇ ಬಾಚಿ ಮುಕ್ಕಿಕೊಂಡು ಸಿಕ್ಕಿದ್ದೇ ಮಕ್ಕಳ ಪುಣ್ಯವೆಂದು, ಭಾಗ್ಯವನ್ನು ಹರಸಿಕೊಂಡು, ಹರಿವಾಣ ದಲ್ಲಿದ್ದದನ್ನೆಲ್ಲ ಗಬಳಿಸಿದೆ. ಅನಂತರ ಘನುಘನಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಹಂಡೆ ತುಂಬಾ ದಪ್ಪವಾದ ಕಾಫಿಯನ್ನು ಆಪೋಷಣೆ ಮಾಡಿದೆ. ಎಲ್ಲ ಬರಿದಾದನಂತರ, ಜೋರಾಗಿ ಉಸಿರುಗರೆದು ಮುಖ ಮೇಲಕ್ಕತ್ತಿ, ಸಿಂಹಾವಲೋಕನ ಮಾಡಿದೆ.

ಹುಡುಗಿ ಬಾಯಿ ತೆರೆದು, ಕಣ್ಣಿಡೆಯಲ್ಲೇ ನಗುನಗುತ್ತಾ ನನ್ನ ಬಕಾಸುರವಧೆಯ ನೊದಲಂಕವನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಭಾವೀ ಅತ್ತಿ ಯಮ್ಮನವರು ದಂಗುಬಡಿದು ಬಾಗಿಲಸಂದಿಯಲ್ಲಿ ನಿಂತು ನನ್ನ ಧ್ವಂಸ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಈಕ್ಷಿಸುತ್ತಿದ್ದರು.

ಗೃಹಲಕ್ಷಿ ಒಣತುಟಿಯಿಂದ ಮಂದಹಾಸ ಬೀರುತ್ತಾ ಹೊರಗೆ ಬಂದರು. “ಯಾವೂರಾಯಿತು?” ಎಂದು ಅತಿ ಮೃದುವಾಗಿ ವಿಚಾರಿ ಸಿದರು. ನನ್ನ ಭೂಗೋಳ ಶಾಸ್ತ್ರ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸಿದೆ. “ಕುಲ, ಗೋತ್ರ?” ಸಪ್ತ ಋಷಿಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹೆಸರನ್ನು ಜಪಿಸಿದೆ. ಮತ್ತೆ ಒಂದಿಷ್ಟು ಸಂಕೋಚ ಸಮೇತವಾಗಿ, ಅತಿ ಪ್ರಧಾನ ಪ್ರಶ್ನೆ, ಬಳುಕುತ್ತ, ಬಾಗುತ್ತ ಹೊರಬಂತು; “ಉದ್ಯೋಗ?”

ಅಯ್ಯೋ! ಕಾರ್ಲ್ ಮಾರ್ಕ್ಸ್. ಹೋದಲ್ಲಿ ಬಿಡದು ಹೊಲೇರ ದೈವ! ನಾಟಕ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಭೀಮಸೇನನ ವೇಷ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಸುಖವಾಗಿ ಕುಣಿ ಯುತ್ತಿರೋ ಕಾಲಕ್ಕೆ, ಈ ಯಥಾರ್ಥತೆಯ ವಿಕಟಸ್ಫೋಟನ! “ತಿಳಿಯದೇ?

ಇಲ್ಲೇ, ನಿಮ್ಮ ಯಜಮಾನರ ಆಫೀಸಿನಲ್ಲೇ ಹೆಡ್‌ಗುಮಾಸ್ಟ್ ವಗೈರೆ!” ಎಂದು ಹೇಳಿಯೇ ಬಿಟ್ಟ.

ತಾಯಿಗೊಂದಿಷ್ಟು ಆಶಾಭಂಗವಾಗಿರಬೇಕೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಈ ಪ್ರೇಮ ಪುತ್ರಿಯ ಸಾವಿಾಪ್ಯದಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆಯೇ ಇಲ್ಲವೇ? ಹಾಯ! ತುಟಿಯೊಂದಿಷ್ಟು ಜೋಲು ಬಿತ್ತು. ಹುಡುಗಿಗೂ ಈ ಹೆತ್ತ ಕರುಳಿನ ಬಂಧನದಿಂದ ವಿಮೋಚನೆಯ ಸಂಭವ ದೂರವೆಂದು ಹೊಳೆದಿರಬೇಕು. ಅವಳ ಮುಖವೂ ಮೆಚ್ಚಾಯಿತು.

ನನಗೂ ವೆಚ್ಚ ಮೋರೆಗಳ ಅರ್ಥ ತಿಳಿಯಿತು. “ಅಂದರೆ ಒರೇ ಹಂಗಾಣಿ. ಮುಂದಕ್ಕೆ, ವಿಶಾಖಪಟ್ಟಕ್ಕೋ, ಕೊಳ್ಳೇಗಾಲಕ್ಕೋ, ವರ್ಗವಾಗಿಯೇ ಆಗುತ್ತದೆ” ಎಂದು ಸಂತೈಸಿದೆ.

ಕೂಡಲೇ ಎರಡೂ ಮೋರೆಗಳನ್ನು ಕವಿದಿದ್ದ ಮೋಡಗಳು ಜಾರಿದುವು.

ಅಕಸ್ಮಾತ್, ಮೆಲ್ಲನೆ, ನಿಶ್ಯಬ್ದವಾಗಿ, ಒಬ್ಬ ಸಣ್ಣ, ಬೆದರು ಮುಖದ ಪುರುಷಪ್ರಾಣಿಯ ಪ್ರವೇಶ

ಈ ಸರಹುಳುವಿನ ಹಣೆಯಮೇಲೆ “ಜೇ ಹುಜೂರ್”, “ಅಪ್ಪಣೆ ಪ್ರಕಾರ”ಯೆಂದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಬರೆದಂತೆ ಇತ್ತು. ಬಡಕಲು ದನದ ಮುಖ, ಅಂಜುವಕಣ್ಣುಗಳು, ಸಣ್ಣ ಗಾತ್ರ. ಯಾರವ್ವಾ ಬಡಪಾಯಿ? ಎಂದು ಕೊಂಡೆ. ಬಡಪಾಯಿ, ನನ್ನನ್ನು ಬಾಯಂತೆರೆದು ನೋಡುತ್ತಿತ್ತು.

“ಬಂದಿರಾ? ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಂದ್ರೇ! ಇವರು ಯಾವಾಗಲೋ ಬಂದು ಇಲ್ಲೇ ಕೂತಿದ್ದಾರೆ. ಸಮಯಸಾಂಗೆ ಬೇಡವೇ ನಿಮಗೆ?— (ನನ್ನ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿ) —ಇವರೇ ನಮ್ಮವರು; ನಮ್ಮ ಮಗೂನ ಅಪ್ಪ.”

ಬಡಕಲು ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ಜ್ಞಾನೋದಯವಾದ ಹಾಗೆ ತೋರಿತು. “ಇವರು .... ನಮ್ಮ ಮಗೂನ ನೋಡೋಕೆ .. .. ಹೋಹೋಹೋ .... ಬಹಳ ಸಂತೋಷ, ಕೂತುಕೊಳ್ಳಿ.” ನಾನಾಗಲೇ ಕೂತಿದ್ದೆನಷ್ಟೆ!

“ನೀವು ವರ್ಷವಿಡೀ, ಹುಡುಕಾಡಿ, ಬೆಂಡಾಗಿ, ಬಾಯಾರಿ, ಬಳಲಿ, ಜೋಲುಮೋರೆ ಹಾಕಿ ಬಂದುದಕ್ಕೆ, ಭಾಗಿರಥಿ ಹಾಗೆ ಇವರು ತಾನಾಗಿಯೇ ಬಂದುಬಿಟ್ಟರಲ್ಲಾ. ದೈವೇಚ್ಛೆ ಅಂದ್ರೆ ಅದೇ ಕಾಣ್ತೆ. ಇವರು ನಿಮಗೊತ್ತಿಲ್ಲ?—ನಿಮ್ಮಾಫೀಸಿನಲ್ಲೆ ಹೆಡ್‌ಗುಮಾಸ್ಟ್ ಅಲ್ಲವೇ?

ಬಡಕಲು ಸಾಹೇಬರು, ಅಗಲವಾಗಿ ಕಣ್ಣು ರಳಿಸಿದರು. “ಹಾಂಂಂ.... ದ್ರೈ ... .. ಹಾಗೋ! ...ಹೇಗೆ? ... ..ಇನ್ನು ಯಾರನ್ನು ನೇಮಿಸಿಲ್ಲ ತಾನೆ. ಈಗ ಇಂಟರ್‌ವ್ಯೂ ಮಾಡೋಕೆ ಹೋಗಬೇಕಷ್ಟೆ.”

ಅಮೃತವರು ನನ್ನ ಕಡೆಗೆ ಕಿಡಿ ಹಾಯಿಸುವ ಮೊದಲೇ, ನಾನೇ ಬಾಯಿ ಹಾಕಿದೆ. “ಅದೇ ನಾನೂನೂ ಅಂದದ್ದು. ನಾನೂ ಒಬ್ಬ ಉಮೇದವಾರ. ಬೇರೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಅದೇನೋ ದಕ್ಕಿದ ಹಾಗೇ ಅಂದು ಕೊಂಡು .. ...

ಸಾಹೇಬರು ಅವಕ್ಕಾದರು. ಮತ್ತೆ; “ಛೇ! ಉಂಟೇ? ಅದು ಹೇಗಾ ದೀತು? ಎಲ್ಲರನ್ನು ಕಾಣಬೇಕು ತಾನೆ? .. .” ಎಂದು ಅತಿಸಂಕಟ ದಿಂದ ಉಭಯಸಂಕಟದಿಂದ, ಹಲುಬಿದರು.

ನಾನು, ತಿರುಗಿ, ಅತ್ತೆಯಮ್ಮನೋರ ಕಡೆಗೇ, ತೀಕ್ಷ್ಣವಾಗಿ ನೋಡಿದೆ ———“ನಿಮ್ಮ ಮೋಕ್ಷ ಸಮ್ಮಿ ಕೈಯೊಳಗಿದೆ. ಸ್ವರ್ಗವೋ, ನರಕವೋ? ನಿಮ್ಮ ಪ್ರೇಮದ ಪುತ್ಥಳಿ ಬೇಕಿದ್ದರ ನೀವೇ, ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳ ಬಹುದು’ ಎಂದು ಕಣ್ಣಲ್ಲೇ, ಮಾತಿಲ್ಲದೇನೇ, ಅರಿಕೆಯಾಯಿತು.

“ಅಯ್ಯೋ! ಅದೊಂದೇನು ಮಹಾ. ನೇಮಿಸದಿದ್ದರೇನಾಯಿತು? ನೇಮಿಸಿದ ಹಾಗೇನೇ ತಾನೆ. ನಮ್ಮವರೇ ಅಷ್ಟೆ. ನಮ್ಮವರ ಕೈ ಬಿಡೋದು ಏನು ಚಂದ? ಎಲ್ಲಾ ಸರಿ ಆಯಿತು ಅನ್ನಿ.”

“ಛೇ! ಎಂದು ಸಾಹೇಬರ ಸಂಕಟ ತುಂಬಿದ ಉದ್ಗಾರ.

“ಛೇ! ಏನಿಲ್ಲ! ಬೋರಾ ಹೋಗೋ, ಆಫೀಸಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಕಾದಿರೋ ಜನ ಜಂಗಳಿಗೆ ಆಫೀಸಿನಿಂದ್ದೇ ಸರ್ಕಾರೀ ಆರ್ಡರ್ ಬರುತ್ತೀಂತಲ್ಲ, ಸಾಹೇಬರು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಆಗೋದಿಲ್ಲಂತಲೂ ಒದರೋ?”

ಸರಿ, ಬಾಗಲೋಡಿ, ಈಗ ವಿಶಾಖಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ವರ್ಗ ಮಾಡಿಸಿ ಕೊಂಡಿ ದ್ದೇನೆ. ಚತುರ್ಭುಜನಾಗಿದ್ದೇನೆಂದು ಬೇರೆ ಹೇಳಬೇಕಿಲ್ಲವಷ್ಟೆ. ಆ ಹಿಡించಿ ಬೇರೆ ಬಿಟ್ಟುಳೆ! ಈ ಕಾಗದ ಮಹಾರಾಯಗಿತ್ತಿಯ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿತ್ತೋ, ಭೀಮಸೇನನ ಮೂಳೆ ಚೂರ್ಣ !

“ತರುವಾಯ.....”

ವೀರಬೀಡು ಬಲಭೀಮೈಯ ಅರಸು

ಒಂದಾನೊಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ವೀರಬೀಡು ಅರಸು ಮನೆತನ ಅಂದರೆ ಏನು ವೈಭವ, ಏನು ದೊಡ್ಡಪ್ಪಿಕೆ, ಏನು ಸ್ವತಾಪ ಇದ್ದುವು? ಒಂದು ಕಾಲ ಕ್ಯಾದರೂ ಕುಂಬಳೆಸೀಮೆಗೇ ಗಂಡರೆಂದೆನ್ನಿಸಿಕೊಂಡು, ತುಂದು ಪಾಳೆಯವೇ ಆಗಲಿ, ಅದರ ಕಿರೀಟಹೊತ್ತು ಅರಸರೆಂದು ಮೆರೆದ ವಂಶವಲ್ಲವೇ? ಹಾಗೆ ಅವರ ಅದೃಷ್ಟ ಬೆಳಗಿದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ವೀರಬೀಡು ಅರಸರು ದಂಡ ಯಾತ್ರೆಯಿತ್ತಿ, ಕಾರ್ಕಳದ ಭೈರರಾಜನಿಂದಲೇ ಕಪ್ಪ ಸೆಳೆಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲವೇ? ವೀರಬೀಡಿನ “ಮೂಲೋಕ್ತದ ಮೀಸ” ಎನಿಸಿಕೊಂಡ ರಣಪ್ರಚಂಡ ವಜ್ರ ಮಲ್ಲ ಗುಂಡರಸ ಕೊಡಿಯಾಳ* ಕೈ ದಾಳಿಯಿಟ್ಟು ಆಲುಪರಾಜನಿಗೆ ಮೂರು ಕೆರೆಯ ನೀರು ಕುಡಿಸಲಿಲ್ಲವೆ? ದೇವರು ಮನಿದು ಅದೃಷ್ಟ ಕೆಳ ಮುಖನಾದ ಸಮಯದಲ್ಲೇನೋ ಇಕ್ಕೇರಿನಾಯಕರಿಗೆ ಮಣಿದರೂ ಅವರಿಂದಲೇ “ಮಹಾ ಮಾಂಡಲಿಕರು”, “ತುಳುನಾಡ ಜಗಜಟ್ಟಿ” ಗಳು ಎಂದಾದರೂ ಹೇಳಿಸಿಕೊಂಡರು.

ಆದರೆ ಈ ಸಂಸಾರದ ವೈಭವ, ಸಂಸತ್ತು ಏನು ಸ್ಥಿರ? ನೀರ ಮೇಲಿನ ಗುಳ್ಳೆ! ಲಕ್ಷ್ಮಾವಧಿ ಜನರಿಂದ ವಂದಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ದೇಹದ ಮೇಲೆ ನಾಳೆ ಕುರುಚಲು ಮುಳ್ಳು ಹುಲುಸಾಗಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತದೆ. ಚಕ್ರವರ್ತಿಯ ನ್ಯಾಯದ ಗಾದಿ ಕಟಕರವನ ಅಂಗಡಿಯ ಮೆಟ್ಟಿಕ್ಕಲು ಆಗುತ್ತದೆ. ಆ ವಿಭವವಿಲಾಸವಾದ ವಿಜಯನಗರವೇ ಹಾಳುಹಂಪೆಯಾಗಿ ತಾಳವಿಲ್ಲದೆ ಬೇತಾಳನಂತೆ ವಿಕಟವಾಗಿ ಕುಣಿಯುತ್ತಿದೆಯಂತೆ. ವೀರಬೀಡೊಂದೇನು ಹೆಚ್ಚು? ಅರಸುಗಳ ಆರಮಣಿಯ ಅಡಿಗಲ್ಲುಗಳು ಬೊಗರಿ ಸಸಿಯ ಕಾಡು, ಮುಳ್ಳುಕಂಟಗಳ ಪೊದೆಗಳ ಎಡೆಯಲ್ಲಿ ಬೋಳಾಗಿ ಹಣುಕುತ್ತ ಇವೆ. ಆಳೆತ್ತರದ ಪ್ರಾಕಾರವೊಂದು ಗಾಳಿ ಬೀಸದೇ ಇರುವ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ವಿಕಟವಾಗಿ ಕಳೇಬರದೋಪಾದಿ ನಿಂತಿದೆ. ಅರಸರ ಬೀಡಿನ ಗುಡಿಗೂಡಾರಗಳೆಲ್ಲಾ ಜೀರ್ಣವಿನ್ನಷ್ಟವಾಗಿ ಬರಿಯ ಕಲ್ಲಿನ ಗರಡಿಮನೆ ಮತ್ತು ಬಲಭೀಮನಗುಡಿ

* ಕೊಡಿಯಾಳ—ಇಂದಿನ ಮಂಗಳೂರು.

ಮಾತ್ರ ಸ್ತುತಾನದಲ್ಲಿ ನಿಂತಿರುವ ಭೇತಾಳನಂತೆ ಇವೆ. ಬಲಭೀಮನ ಗುಡಿಯಲ್ಲಿ ಮರದ ಬಲಭೀಮನ ಶಿರಚ್ಛೇದವಾಗಿ ರುಂಡವೆಲ್ಲಾ ಗೆದ್ದಲಿಗೌತಣವಾಗಿ, ಗದೆ ಸೌದೆಯಾಗಿ, ಭೀಮನ ಎಡಕಾಲೊಂದು ಮಾತ್ರ ಉಳಿದು, ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಈ ಅರಮನೆಯ ಬಾಡಿಗೆ ನವಾಬನಾದ ಮಾಪಿಳ್ಳಿ ಮೂಸೆ ಬ್ಯಾರಿಯ ಆಡುಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟುವ ಕಂಭವಾಗಿದೆ.

ಇದೆಲ್ಲಾ ಕಾಲಚಕ್ರದ ಮಹಿಮೆ, ಬಿಸಿಲು ಮಳೆಗಾಳಿಗಳ ಲಯ ಕಾರ್ಯ ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಡಿ. ಲಯಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಕೃತಿಯಾಗಲಿ ವರಶಿವನೇ ಆಗಲಿ, ಮನುಷ್ಯ ಪ್ರಾಣಿಗೆ ಸರಿಸಾಟಿಯಿಲ್ಲ. ಈ ಅರಸು ಮನೆತನ, ಅರಮನೆ, ನೆಲಸಮವಾದುದು ವೀರಬೇಡಿನ ಮೊನ್ನೆಮೊನ್ನಿನ ಕೊನೆಯ “ಅರಸು”ವಿನ “ವಿಪರೀತ ಬುದ್ಧಿ”ಯಿಂದ. ಈ ನತದೃಷ್ಟ ತನ್ನ ಭೋಗವಿಲಾಸದಲ್ಲಿ ಕರಗಿ, ತನ್ನ ವಂಶದ ಪ್ರಾಚೀನ ಮನೆಯನ್ನು, ಕುಲದೈವ ಆಂಜನೇಯನ ಬೆಳ್ಳಿಯ ಗಡಿಯಿಂದ ಹಿಡಿದು ದೇವರಮನೆಯ ಸಾಲಿಗ್ರಾಮ ಸಂಪುಷ್ಟದತನಕ, ವಂಶದ ತುರಾಯಿ, ಕಿರೀಟ, ಖಡ್ಗ, ಗದ್ದಿಗೆ, ದಂತದ ಪಲ್ಲಂಕಿಗಳಿಂದ ಹಿಡಿದು ಮಾಡಿನ ಮೋವುಮರಗಳವರೆಗೆ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ತುಂಡು ತುಂಡಾಗಿ ಮಾರಿ ತಿಂದು, ಬಂಗಾರದವರಿಗೆ ಎಸೆದು ತಿನ್ನಿಸಿ, ಕೊನೆಗೆ ಫರಂಗಿ ಬಣ್ಣದ ಹೆಣ್ಣಿನ ಜೋಳಿಗೆಗೆ ಬಿದ್ದು, ಫರಂಗಿ ಯರ ಜಾತಿಗೆ ಸೇರಿ, ತನ್ನ ಹೆಸರನ್ನು ವರ್ಜಿಸಿ, ಅನಿಷ್ಟವಾದ ಫರಂಗಿ ಹೆಸರೊಂದನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು, ಕೊನೆಗೂ ಏನೋ ಅದೇ ತರದ ಜಾಡ್ಯವೊಂದರಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಹಾಳು ಮಲಭಾಂಡವನ್ನು ಕಳಚಿದೆ.

ಈಗ ನಾನು ಈ ಅಭಾಗನ, ದುರ್ಮಾರ್ಗನ ಕುತ್ತಿತ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಿಲ್ಲ. ಈತನ ತಂದೆ ವೀರಬೇಡು ಬಲಭೀಮ್ವೈಯ ಅರಸು ಬಹದ್ದೂರು ಪರಾಕು—ಉರುಘ್—ವೀರಬೇಡು ಕುಳ್ಳರಸು—ಉರುಘ್—ವೀರಬೇಡು ಕುಳ್ಳನ ಕತೆಯನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಇದೊಂದೇನು ಪ್ರಾಚೀನ ಇತಿಹಾಸವಲ್ಲ. ನನ್ನ ಖಾಸಾ ಅಜ್ಜಂದಿರು ತಮ್ಮ ಚಿಕ್ಕಂದಿನಲ್ಲಿ ಇದೇ ವೀರಬೇಡು ಕುಳ್ಳರಸನನ್ನು ಕಂಡಿದ್ದರಂತೆ—ಏಳು ಸೀಮೆಗಳ ದೈವಗಳ ಹದಿನಾಲ್ಕು ವರುಷಕೊಮ್ಮೆಯ ಕೋಲ (ಜಾತ್ರೆ) ದಲ್ಲಿ.

“ಹೆಣ್ಣು—ದವ್ವ ಎಂದು ಸೀವು ಕರೆಯುವಿರಿ. ತುಳುವರಾ ನಮಗೆ ದೈವಗಳು.

ಬಲಭೀಷ್ಮಯ ಆರಸುವಿನ ತಂದೆ ಹನುಮಯ್ಯಾರಸು ಬಹದ್ದೂರು ಪರಾಕು. ಹೆಸರಿಗೇನೋ 'ಬಹದ್ದೂರು', 'ಪರಾಕು', 'ಮೂರುಸೀಮೆಯ ಮೀಸೆ' ಎಂದೂ ಮತ್ತೇನೇನೋ ಬಿರುದುಬಾವಲಿ. ಆದರೆ ಅಧಿಕಾರ ಅರಸೂತ್ತಿಗೆಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಎಂದೋ ಕುಂಪಣಿ ಸರಕಾರ ಕಸಿದುಕೊಂಡಿತ್ತಷ್ಟೆ. ಎರಡು ಹಳ್ಳಿ ಮಾತ್ರ ಜಹಗೀರಿನಂತೆ, ಕರ — ಕಂದಾಯ ಇಲ್ಲದೆ ಉಂಬಳಿ ಯಾಗಿ ಉಳಿದಿದ್ದವು. ಅದೂ ಕುಲದೈವ ಆಂಜನೇಯನ ಅನುಗ್ರಹದಿಂದ. ಮತ್ತೆ ವರುಷಕ್ಕೇನೋ, ಸರಕಾರದಿಂದ ಕ್ಷುದ್ರ ಪಿಂಚಣಿ ವರ್ಷಾಸನ; ಕುಂಪಣಿ ಸರಕಾರದ ಭಿಕ್ಷಾನ್ನ; ಪೇಶ, ದೈವಗಳ ಕೋಲದಲ್ಲಿ ಅಗ್ರಸ್ಥಾನ; ಕೃಷ್ಣ ಮಠದ ಪರ್ಯಾಯ, ಧರ್ಮಸ್ಥಳದ ದೀಪೋತ್ಸವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯ ಆರತಿಯ, ಮೊದಲನೆಯ ಪ್ರಸಾದದ ಹಕ್ಕು; ಮಹಿಶೂರು ಪ್ರಭುಗಳ ಸನ್ನಿಧಿಗೆ ಹೋದಾಗ ಜೋಡು ತುವಾಕಿಯ ಸನ್ಮಾನ. ವೀರಬೀಡು ಅರಸು ಒಂದು ಜರತಾರಿ ಶಲ್ಕೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹಿಡಿ ವುನುಗು ತುಂಬಿ ಮಹಿಶೂರು ಸನ್ನಿಧಾನಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಸಿದರೆ, ಒಡೆಯರು ರಾಜಮರ್ಯಾದೆಯಿಂದ ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಉಭಯಕ್ಕೋಶಲಪರಿಗೈದು, ರೇಶಿಮೆಯ ಉತ್ತರೀಯವೊಂದರಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಗಂಧದ ಕೊರಡೊಂದನ್ನು ಸುತ್ತಿಕೊಡುವ ಸಂಪ್ರದಾಯವೊಂದು ಮಾತ್ರ ಉಳಿದಿದ್ದವು.

ವರುಷಕ್ಕೊಮ್ಮೆ ಆಯುಧಪೂಜೆಯ ದಿನ ಗರಡಿಮನೆಯನ್ನು ಗುಡಿಸಿ, ಶುದ್ಧಮಾಡಿ, ತುಂಬಿದ್ದ ಸೌದಿಯನ್ನು ಸರಿಸಿ, ಹಳೆಯ ಕಾಲದ ಕತ್ತಿಭಲ್ಲೆಯ ಕರಾರಿಗಳನ್ನು ಬಿಲ್ಲುಬಾಣಗಳನ್ನು ವಿಧಿವತ್ತಾಗಿ ಪೂಜಿಸಿ, "ಪ್ರಜರನ್ನು" ಅಂದರೆ ಒಕ್ಕಲುಗಳನ್ನು ಬಲವಂತದಿಂದ ವೀರಕಚ್ಚೆ ಉಡಿಸಿ ನಾಲಾಗಿ ನಿಲ್ಲಿಸುವುದು. ಕವಾತಿನ ಆಟ ನಡೆಸುವುದು. ದಶಹರೆಯ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಜಾಗೀರಿಯ ಕೊನೆಯ ಗಂಧರಾಲಿಗದ್ದೆಯನ್ನು ದಾಟಿ ಸೀಮೋಲ್ಲಂಘನದ ಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ಶಂಖ ವಾದ್ಯ ಡೋಲು ಡಮರು ಕಹಳೆ ಸನೀನುಗಳೊಡನೆ ನಡೆಸುವುದು; ಇಷ್ಟೊಂದು ಅರಸೂತ್ತಿಗೆಯ ಆಟ ನಡೆದುಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು. ಏನೇ ಆಗಲಿ ಅರಸು ಎಂಬ ಹೆಸರಿಗೆ ಚ್ಯುತಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಜಿಲ್ಲೆಯ ಕಲೆಕ್ಟರ್ ಧೊರೆಗಳೂ ಹೊಸತಾಗಿ ಬುದೊಡನೆ ಮಾಮೂಲಿನಂತೆ ವೀರಬೀಡಿಗೆ ಸವಾರಿ ಬೆಳಸಿ "ಮೊಕ್ಕಾಂ" ಜರುಗಿಸಿ, ಎರಡು ಕೊಬ್ಬಿದ ಹುಂಜಗಳ

“ನಜರಾಣಿ” ಯನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ, ವಿಕೋಪಿಯಾ ಮಹಾಮಾಯಿಯ ಪ್ರಸನ್ನತೆಯನ್ನು ಅರಸರಿಗೆ ಸೂಚಿಸುವುದು; ಇವೆಲ್ಲಾ ಘನವಾದ ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳುಳಿದಿದ್ದವು.

ಹಸುಮಯ್ಯ ಅರಸರಿಗೆ ಬದುಕಾಲ ಮಕ್ಕಳಾಗಲಿಲ್ಲ. ಏನೇನೋ ಹರಕೆ ಹೇಳಿಕೊಂಡರು. ಪೊಳಲಿದುರ್ಗೇ, ಕೊಲ್ಲೂರು ಮೂಕಾಂಬಿಕೆಯಿಂದ ಹಿಡಿದು ಘಂಡರಿನಾಥ, ಬದರೇನಾಥನವರೆಗೂ ಮುಡಿಪು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡ ನಂತರ ಪುತ್ರಾರ್ಥಿಗಳ ಉಡಿಯಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮ ವರವನ್ನೇದ. ಅರಸಿ ಬಸುರಾದಳು ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ವಿಜೃಂಭಣೆ ಉತ್ಸವಗಳಿದ್ದವು. ನಾಲ್ಕು ನೆರೆಯೂರುಗಳ ಮುದುಕಿಯರೆಲ್ಲಾ ಸೂಲಗಿತ್ತಿಯರೆಂದು ಹೇಳಿಕೊಂಡು ಹಾಯಾಗಿ ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬೀಡುಬಿಟ್ಟು ಪುಷ್ಪಳವಾಗಿ ತಿಂದು ತೇಗಿದರು. ಯಥಾಪ್ರಕಾರವಾಗಿ ಶಾಂತಿಪೂಜೆಗಳೂ ನಡೆದು ಹಾರವರೆಲ್ಲಾ ಹೊಟ್ಟೆ ಬಿರಿಸಿಕೊಂಡು ದಕ್ಷಿಣೆ ಸುಲಿದರು. ಕೊನೆಗೆ ಈ ವಿಜೃಂಭಣೆಗೆ ಕಾರಣ ಭೂತನಾದ ಮಹಾತ್ಮನೇ ಅವತರಿಸಿದ —“ಕೇಂ”ಕಿರಿಜಾಟದೊಡನೆ ಅನ್ನಿ. ಅಪೂರ್ವವಾದ ಸಂಭ್ರಮವಾಯಿತು. ಜ್ಯೋತಿಷ್ವರಿಗೆ, ಗುಣಕರಿಗೆ ಜಾತಕ ರಚಯಿತರಿಗೆ ಹಬ್ಬವಾಯಿತು. ಅರಸು ಮಗನಿಗೆ ಶುಭ ಮುಹೂರ್ತದಲ್ಲಿ ಸಂಭ್ರಮದೊಡನೆ, ವೇದಘೋಷಸಹಿತವಾಗಿ ಬಲಭೇಮೈಯ ಬಹದ್ದೂರು ಪರಾಕು ಎಂದು ಶುಭನಾಮಕರಣವಾಯಿತು.

ಮಗು ಆರೋಗ್ಯವಾಗಿ ಸುಖವಾಗಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ದುಂಡು ದುಂಡಾಗಿ ಮುದ್ದುಮುದ್ದಾಗಿ ಆರೋಗ್ಯಕಳೆ ತುಂಬಿ ಇತ್ತು. ಜ್ಯೋತಿಷ್ವರು, ಪಂಚಾಂಗಕರ್ತರು, ಅರಸನ ನೆಂಟರಿಷ್ಟರು “ರಾಜಲಕ್ಷಣ ಎಂಬೋದು ಮನೆಗೆ ತೋರಣಕಟ್ಟಿದಂತೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಮೂಡಿದೆ. ದೊರೆಮಗ ತೇಜಸ್ವಿಯಾಗುತ್ತಾನೆ. ಊರಿಗೆ ಗಂಡನಾಗಿ ಕೀರ್ತಿಶಾಲಿಯಾಗುತ್ತಾನೆ” ಎಂದರು.

ಮಗುವಿಗೆ ವರುಷ ಎರಡಾಯಿತು. ಮೂರಾಯಿತು. ಐದಾಯಿತು. ಪ್ರವರ್ಧಮಾನ ಚಂದ್ರನಂತೆ ಕಂದ ಬೆಳೆಯಿತು. ಆರಾಯಿತು, ಏಳಾಯಿತು. ಅಂಗಾಂಗ ತುಂಬಿ ಕೂಸು ಹುಡುಗನಾಗುತ್ತಾ ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಗಾತ್ರ—ಎತ್ತರ—ಏಕೋ ಬೆಳೆಯಲಿಲ್ಲ. ಎಂಟು—ಹತ್ತು—ಹದಿನೆರಡಾಯಿತು. ಹುಡುಗನ ಗಾತ್ರ ಹೆಚ್ಚಲಿಲ್ಲ. ಹನೆ, ರಡು ವರುಷವಾದರೂ ಗಾತ್ರನೋಡಿ “ಎದು

ವರುಷ ಮಿಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ವೈದ್ಯರನ್ನು ಸಂಧಿತರನ್ನು ಕರೆಸಿ ತೋರಿಸಿದರೆ, ಕಷಾಯ, ಚೂರ್ಣ, ಘೃತ, ಲೇಹ್ಯ, ವಿಭೂತಿ, ತಾಯಿತ, ಮಂತ್ರ, ಮಾಟ ಎಂದು ದಕ್ಷಿಣೆ ಕಸಿದುಕೊಂಡರೇ ವಿನಹಾ ಹುಡುಗ ಒಂದಂಗುಲದಷ್ಟು ಬೆಳೆಯಲಿಲ್ಲ. ಅರಸು ಅರಸಿ “ಅಯ್ಯೋ ದೇವರೇ, ಕೊಡದೇ ಕೊಡದೇ, ಹಂಗಿಸಿ ಹಂಗಿಸಿ ಕೊನೆಗೆ ಕೊಟ್ಟು, ಕೊಟ್ಟು ವರವನ್ನೇ ಕುಂಟಾಗಿ ಮಾಡಿದೆಯಾ? ನಿನ್ನ ಕೊಡುಗೆಯೆ ಡೊಂಕಾಯಿತೇ?” ಎಂದು ಅಳುತ್ತಿರುವಷ್ಟರಲ್ಲೇ ಹುಡುಗನಿಗೆ ಹದಿನಾರಾಯಿತು. ಗಾತ್ರ ಮಾತ್ರ ಐದು ವರುಷದ ಕೊಸಿನದೇ ಉಳಿಯಿತು.

ಹಾಗೆಂದು, ಕುಳ್ಳರಿಗೆ, ಅಪಾಂಗರಿಗೆ ಇರುವ ವಿಕೃತ ಶರೀರದಂತೆ, ದೇಹವೇನೂ ಸೊಟ್ಟನಾಗಲೀ, ಮುಖವೇನಾದರೂ ಸುಕ್ಕು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಲೀ ಅಂಗಾಂಗಗಳು ಪ್ರಮಾಣವಿಾರಿ ಬೆಳೆದಾಗಲೀ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಮೂಗು, ಕಣ್ಣು, ಕಿವಿ, ಕೈ ಕಾಲು ಗಾತ್ರಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಸಂಸ್ಕಾರವಾಗಿ, ಚೊಕ್ಕವಾಗಿ ವರಶಿಲ್ಪ ಕಡೆದ ಗೊಂಬೆಯಂತೆ ಪ್ರಮಾಣಬದ್ಧವಾಗಿ ತೂಗಿ ಇಟ್ಟಂತೆ ಮಾಟವಾಗಿದ್ದವು. ವಾಮನಮೂರ್ತಿಯ ಪುಟೆಯ ಮೇಲೆ ಚಿಗುರು ವಿಸೆಯೂ ಒಪ್ಪುತ್ತಿತ್ತು.

ಸರಮಾತ್ಮನಿಗೂ ಒಮ್ಮಿಂದೊಮ್ಮೆಗೇ ಎಲ್ಲಿಂದ ಕುಚೇಷ್ಟೆ ಹೊಳೆಯುತ್ತೋ? ಇಲ್ಲವಾದರೆ ತನ್ನ ಭಕ್ತರನ್ನೇಕೆ ಹೀಗೆ ಪೀಡಿಸಬೇಕು? ಆದರೆ ದೈವವನ್ನು ದೂರಿ ಎನುಫಲ? ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ದಿನಾರ್ಥ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿಯೇ ಇರುತ್ತೆ; ಇನ್ನು ದಿನಾರ್ಥ ಒಳಗಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿರುತ್ತೆ. ಈ ಆಯುಷ್ಯಾಲದಲ್ಲಿ ತಿಳಿದೋ ತಿಳಿಯದೆಯೋ, ಕಣ್ಣು ತೆರೆದೋ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿಯೋ ಎಷ್ಟು ಅಪರಾಧ ಘಟಿಸಬಹುದೋ ಯಾರಿಗೆ ಗೊತ್ತು? ಎಂದೂ ಮುಚ್ಚದ, ಅನಿಮಿಷವಾದ ಆ ಮೂರು ಕಣ್ಣುಗಳು ಎವೆಯುಕ್ಕದ ನಮ್ಮನ್ನೇ ದಿಟ್ಟಿಸುತ್ತಾ ಇವೆಯೆಂದು ನಮ್ಮ ಹೃದ್ರ ಜೀವನಗಳ ಹೃದ್ರ ಕೋಲಾಹಲಗಳಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ವಿಸ್ಮೃತಿಯಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಹನುಮಯ್ಯ ಅರಸರ ಅರಸಿ ತುಸು ಹೊಸ ಮರ್ಜಿಯಾಕೆ. ಪಟ್ಟಣದ ಗಾಳಿ ಸೋಂಕಿ ದನಳು; ಮೈಸೂರ ಕದೆ ಜಾಗೀರುದಾರರ ಮಗಳು; ನಾಜೋಕಿನಾಕೆ ಅವಳು ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿನ ದೇವರ ಮನೆಯ ಕುಲದೈವತ ಅಂಜನೇಯನ

ಒರಬಾದ, ಗುಂಡಗಿನ ದೊಡ್ಡ ಕರಿಯಕಲ್ಲಿನ ವಿಗ್ರಹವನ್ನು ಬದಿಗೆ ಸರಿಯಿಸಿ, ಬದಲಿಗೆ ಚಿನ್ನದ, ಪುಟ್ಟಿನಾದ ಮಾಟವಾದ ಮುದ್ದು ಬಾಲಾಂಜನೇಯ ಮೂರ್ತಿಯನ್ನು ಪ್ರತಿಷ್ಠಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಿಸಲಿಲ್ಲವೇ? ಇದು ವಜ್ರಕಾಯ ಮುಖ್ಯಪ್ರಾಣನಿಗೆ ಸ್ತ್ರೀಯವಾಗಲಿಲ್ಲವೇ? ಏನೋ ಯಾರು ಒಲ್ಲರು? ಅಂತೂ ಇಂತು ವೀರಬೀಡಿನ ದೊರೆಮಗ “ಚಿಕ್ಕರಸು” ಜೋಟುದ್ದದವನೆಂದು ನಿಶ್ಚಯವಾಯಿತು.

ಜೋಟುದ್ದದವನೆಂದು ಕತ್ತು ಹಿಚುಕಿ ಎಸೆಯಲಾಗುತ್ತದೆಯೇ? ಕಣ್ಣುಕಟ್ಟಿ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಬಿಡುವುದೇ? ಮಾಡಬೇಕಾದ ಕರ್ಮಾದಿಗಳನ್ನು ವಿಧಿವ್ರಕಾರ ನೆರವೇರಿಸಲೇಬೇಕು ತಾನೆ? ಹನುಮಯ್ಯ ಅರಸು ಚಿಕ್ಕರಸು ವಿಗೆ ಯಾವ ನ್ಯಾಯತೆಯನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡದೆ, ಬಲಭೇದವನ್ನು ವಾಮನಾ ಕೃತಿಯ ಗೋಚರವೇ ಇಲ್ಲದವರಂತೆ ಕ್ರಮವಾಗಿ ಮುಂಜಿ, ಗದ್ದುಗೆಪೂಜೆ, ಅಕ್ಷರಾಭ್ಯಾಸ, ಗರಡಿವಿದ್ಯೆ ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಸಿದರು. ಗರಡಿನುನೆ ಮಲ್ಲಗಟ್ಟಿ — ಪರಂಪರಾಗತವಾಗಿ ಬೀಡಿನರಸರಿಗೆ ಗರಡಿಯಾಟ ಕಲಿಸಿದ ವಂಶದವನು — ಆಯುಧ ಪೂಜೆಯ ದಿನ ಶಾಸ್ತ್ರೋಕ್ತವಾಗಿ ಕುಸ್ತಿ, ಸಾಮು, ಕಾಳೆಗ, ಪಟ್ಟಿಗಳನ್ನು ಕಲಿಸತೊಡಗಿದ. ಕಮ್ಮಾರನಿಂದ ಚಿಕ್ಕರಸರಿಗೆಂದೇ, ನಾಲ್ಕುಗುಲದ ಪುಟ್ಟಿ “ಚಂದ್ರಾಯುಧ” ತಲವಾರೂ ಸಿದ್ಧವಾಗಿ, ವಟ್ಟಾ ತಿರುಗಿಸಲು, ತಲವಾರು ಬೀಸಲು ಕಲಿಯುವ ಪ್ರಹಸನ ನಡೆಯಿತು. ಗರಡಿ ಮನೆ ಗಟ್ಟಿ, ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ತುಂಬಿದ ನಗುವನ್ನು ಒತ್ತಿ ಹಿಡಿದು, ಈ ನರ ಪಿಸಿಲಿಕೆಗೆ ವಟ್ಟಾ, ಗತ್ತು, ವರಸೆ ಕಲಿಸಿದ. ಅರಬೀ ಟಾಕಣಗಳಲ್ಲಿ ಅತೀವ ಪುಟ್ಟಿದೊಂದರ ಬೆನ್ನಮೇಲೇರಿಸಿ, ಅರಸುನೆಯ ಒಳ ಅಂಗಳದ ಸುತ್ತ ಕುಣಿಯುವ ಶಾಸ್ತ್ರವೂ ಆಯಿತು. ಬಿಲ್ಲು ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಅಲಂಕಾರಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಬೋಧಿಸಿಯಾಯಿತು.

ತದನಂತರ ವಿದ್ಯಾದಶಮಿಯ ದಿನ ಶ್ರೀ ಗಣೇಶಾಯನಮವೂ ನಡೆದು ಹಯಗ್ರೀವ ಐಗಳು ಅರಸುಮಗನ ಶೋರ್ಬೆರಳಿಂದ ಕುಂಕುಮ ಗಂಧ ಬೆರಸಿದ ಹೊಯ್ಸಗೆಯ ಮೇಲೆ ಅಕ್ಷರ ಬರೆಯಿಸಿದರು. ಆಪಟ್ಟಾತ್ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಅಮರದಿಂದ ಮೊದಲುಮಾಡಿ, ನ್ಯಾಯ, ತರ್ಕ, ದರ್ಶನಾದಿಗಳನ್ನು, ಕಾವ್ಯಗಳನ್ನು ಓದಿಸುವಂತೆ ಕಟ್ಟಿಮಾಡಿದರು. ಈ ಇಲಿ ಗಾತ್ರದ ಪ್ರಾಣಿ,

ಸೀತಾಂಬರವನ್ನು ಹೊದ್ದು. ವಜ್ರಹಾರವನ್ನು ಧರಿಸಿಕೊಂಡು, ತೋಳಲ್ಲಿ ಚಿನ್ನದ ತಾಯಂತೊಟ್ಟು, ಮಣ ಮಣ ಭಾರದ ಉದ್ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಹೊರಲಾರದೆ ಹೊತ್ತು, ಮಾರುದ್ದದ ಸಂಸ್ಕೃತಶಬ್ದ ಕಂಟಕಗಳನ್ನು, ಶ್ಲೋಕ ಕಾಂತಾರಗಳನ್ನು ದಾಟುತ್ತ ಹೆಣ್ಣುವುದು ನೋಡಲು ಬಲು ಚೋದ್ಯವಾಗಿರಬೇಕು.

ಸರಿ; ಇಷ್ಟತ್ತೊಂದನೆಯ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ವಿಧಿಯುಕ್ತವಾಗಿ ಸಕಲ ವಿಜೃಂಭಣೆಯೊಡನೆ ಯುವರಾಜ್ಯಾಭಿಷೇಕವಾಯಿತು. ಅರಸಿಯೇನೋ ನಾಚಿಕೆವಟ್ಟುಕೊಂಡು, “ ನಮ್ಮ ಮೂಗನ್ನು ಲೋಕದೊಳಗೆ ನಾವೇ ಕೊಯ್ದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆ? ಏನೋ ಚುಟುಕಿನಲ್ಲೇ ದೇವರಮನೆಯೊಳಗೇ, ಗದ್ದಿಗೆಪೂಜೆಯ ಶಾಸ್ತ್ರ ಮುಗಿಸೋಣ” ಅಂದರೂ, ಕರ್ಮಪರಾಯಣರಾದ ಹನುಮಯ್ಯ ಅರಸರು: “ ಕುಳ್ಳನಾಗಲಿ ಕುರುಡನಾಗಲಿ, ಹೇಳವನಾಗಲಿ ಹೆಡ್ಡನಾಗಲಿ, ಅರಸು ಮಗನೆ ಸರಿ. ನಾಳೆ ಗದ್ದುಗೆಯನ್ನೇರುವಾತನನ್ನು ಘಂಟಾಘೋಷವಾಗಿ ಸಮಸ್ತ ಪ್ರಜರೆದುರು ಅಭಿಷೇಕಮಾಡಲೇಬೇಕು” ಎಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿ ಸಮಾರೋಹವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಒಂದೂ ಬಿಡದೆ ಜರುಗಿಸಿದರು.

ಇಷ್ಟತ್ತೈದು ವರುಷ ವಯಸ್ಸಾದಾಗ ವಿವಾಹದ ವಿಚಾರವಾಯಿತು. ಇದೊಂದು ದೊಡ್ಡ ಸಮಸ್ಯೆಯೇ ಆಗದೇ ಇದ್ದೀತೇ? ಅವತಾರ ಮೂರ್ತಿಯಾದ ವಾಮನದೇವರೇ ಉಪಾಯಗಾಣದೆ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಯಾಗಿಯೇ ಆಯುಷ್ಯ ಕಳೆಯಬೇಕಾಯಿತಂತೆ. ಈ ವಾಮನನಿಗೆ ಅನುರೂಪಿಯಾದ ಕನ್ಯಾವಿಚಿತ್ರವನ್ನಿಲ್ಲಿಂದ ತರುವುದು? ಹನುಮೈಯ ಅರಸು ಬಲು ಹುಡುಕಾಡಿ ಬೇಸತ್ತರು. ತುಳುನಾಡಿನಲ್ಲಾಗಲೀ, ಮಹಿಷೂರು ಸೀಮೆಯಲ್ಲಾಗಲೀ ಕೊಡವರ ಸೀಮೆಯಲ್ಲಾಗಲೀ ಸಮವಂಶದ ಅಂದರೆ ಅರಸು ಸಂತತಿಯ ಕನ್ಯಾಕುಬ್ಬಿ ಯಾರೂ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆ ಯಾವುದೋ ಯುಕ್ತಚಿತ್ತ ಕುಲದ ಅಳಿವನ್ನು ತಂದು ಗದ್ದುಗೆಯ ಎಡಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಕಾಳ್ಕಿರಿಸುವುದು ಚಂದವೇ? ತಲತಲಾಂತರದಿಂದ ಪೂಜಿಸಿ ಅರ್ಚಿಸಿದ ಗದ್ದುಗೆಯಲ್ಲವೇ? ಮೂರು ಹಿಡಿಯಷ್ಟಾದರೇನು ಅರಸುಮಗ ಸಿಂಹದ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲೇ ಹುಟ್ಟಿದುದಲ್ಲವೇ?

ಕೊನೆಗೂ ತಂಜಾವೂರು ಕಡೆಯಿಂದ ಜಾಗೀರುದಾರರ ಮನೆತನ

ದೊಬ್ಬಾಕೆ ವಧು ಅವತರಿಸಿದಳು. ಸಣ್ಣಾಕೆ ಸರಿಯೆ. ಮುದ್ದಾದ ಮಾಟವಾದ ಅಂಗಾಂಗ; ಲಕ್ಷಣವಾದ ಮೊರೆ ಬಲಭೀಮೈಯ ಬಹದ್ದೂರು ಪರಾಕೆಗಿಂತೇನೋ ಎರಡಂಗುಲದಷ್ಟು ಎತ್ತರವೂ, ನಾಲ್ಕಂಗುಲ ಅಗುಲವೂ ಹೌದು. ಆದರೇನು, ಅಳೆದು, ತೂಗಿ, ತಕ್ಕಡಿಯ ಮೇಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಬ್ರಹ್ಮವಧೂವರರನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸುತ್ತಾನೆಯೇ?

ಹನುಮೈಯ ಅರಸರು ಈ ವಿವಾಹವನ್ನು ಅತಿ ಸಂಭ್ರಮದಿಂದ, ಜನ ಜಂಗಳಯ ನಗು, ಹಲ್ಲುಕಿರಿತ, ಕಣ್ಣುಮಿಟುಕಾಟಗಳನ್ನು ಕಡೆಗಣಿಸಿ, ಸಂಪ್ರದಾಯಕ್ಕೆ ಎಳ್ಳಷ್ಟೂ ಕುಂದು ತಾರದೆ ನೆರವೇರಿಸಿದರು. “ನಮ್ಮ ಪೂರ್ವಜ ವಜ್ರಮಲ್ಲ ಗುಂಡರಸನಿಗೆ ಅಳದುಗಡಿಯ ಮಲ್ಲಮ್ಮಾಜಿಯೊಡನೆ ಆದ ಕಲ್ಯಾಣದಷ್ಟೇ ಮೈಭವದಲ್ಲಿ ನಡೆಸುತ್ತೇನೆ. ದೇವರೇನೋ ನನ್ನನ್ನು ಮೂದಲಿಸಿ ನಾಚಿಕೆಗೇಡು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಭಲತೊಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ. ಆದರೆ ವೀರಬೀಡು ಅರಸರು ದೇವರ ಭಲಕ್ಕೂ ಸೊಪ್ಪು ಹಾಕಿದವರಲ್ಲ. ಅವನ ಕಣ್ಣೆ ಸುರೇ ವೀರಬೀಡಿನ ದರ್ಬಾರು, ನನ್ನ ಜೀವವಿರುವಷ್ಟು ಕಾಲ ನಡೆಸುತ್ತೇನೆ.” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಪೂರ್ವಾಗತ ಸಂಪ್ರದಾಯ ಪ್ರಕಾರ, ಶೃಂಗೇರಿಯಿಂದ ಕುಲಾಚಾರ್ಯರನ್ನೂ, ಮಲೆಯಾಳದಿಂದ ಹೋಮ ಯಜ್ಞ ನಿಪುಣರಾದ ತಾಂತ್ರಿಕರನ್ನೂ, ಹರಿದ್ವಾರದಿಂದ ಗಂಗೋದಕವನ್ನೂ, ತಂಜಾವೂರಿನಿಂದ ನಾಗಪ್ಪರ, ವೀಣೆಗಳನ್ನು ನುಡಿಸುವ ಸಂಗೀತಗಾರರನ್ನೂ, ಪಾಲಘಾಟಿನಿಂದ ಮೃದಂಗ ವಾಡಿತರನ್ನೂ, ಕುಂಭಕೋಣದಿಂದ ಭಾಗವತರನ್ನೂ, ಹಾಸನ-ಮಧುರೆಗಳಿಂದ ನಾಚು-ರಂಗಿನ ಸಾಸಿಯರನ್ನೂ (ನರ್ತಕಿಯರು,) ಉಡುಪಿಯಿಂದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರನ್ನೂ, ನಳವರಾನರಾದ ಅಡುಗೆಯವರನ್ನೂ ಕರೆಸಿ ನ ಪೂರ್ವೋ ನ ಭವಿಷ್ಯತಿ ಎಂಬಂತೆ ಅಟ್ಟಹಾಸದಿಂದ ಮದುವೆ ಜರುಗಿಸಿದನು. ಊರೂರುಗಳ ಅರಸು, ಪಾಳೆಯಗಾರ, ಇನಾಮುದಾರ, ಗುರಿಕಾರರನ್ನು, ಮತಾಧಿಪರನ್ನು ಆಮಂತ್ರಿಸಿ ಮರ್ಯಾದಿಸಿದರು. ಮಹಿಷೂರು ಅರಸುಗಳ ಕಡೆಯಿಂದ ಕುದುರೆ ಪಡೆಯ ಸುಬೇದಾರರು ಹನ್ನೆರಡು ಅಶ್ವಾರೋಹಿಗಳನ್ನೊಡಗೂಡಿ ಸುವರ್ಣ ಕೃಶ ಗಂಧವಿಗ್ರಹಾದಿ ಉಪಹಾರವಸ್ತುಗಳನ್ನು ತಂದು ಪ್ರಭುಗಳ ವರವಾಗಿ ಸ್ವಸ್ತಿ ವಚನಗಳನ್ನು ಹೇಳಿದರು.

ತನ್ನ ಇಹ ಜೀವನದ ಕರ್ತವ್ಯಗಳನ್ನು ಮುಂಗಲಗೊಳಿಸಿದ ತರುವಾಯ ಹನುಮಯ್ಯ ಅರಸರು, ತೃಪ್ತಿಯಿಂದ, ಸಂತೋಷದಿಂದ, ಕೆಲಕಾಲನಂತರ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿದರು. ಅರಸಿಯೂ ಹೆಚ್ಚು ಕಾಲ ಗಂಡನನ್ನಳಿದು ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಹನುಮೈಯ ಅರಸರ ಕಾಲಾನಂತರ, ಬಲಭೀಮೈಯ ಅರಸು ಬಹೆ ದ್ವಾರು ಪರಾಕಿನ ಮೂರು ಹಿಡಿಗಾತ್ರ ಸಸೀನು, ತುಪಾಕಿ, ವೇದಘೋಷಗಳ ಸಡಗರದೊಡನೆ ಗದ್ದಿಗೇರಿಯೇರಿತು. ಅರಸು ಪರಿವಾರದ ಚಾಕರರು, ಕರಣೀಕರು, ದಿವಾಣರು, ಪಾರುವತ್ತೇಗಾರರು, ಭಂಡಾರಿಗಳು, ಶೇನವರು, ಈ ಸಿಕ್ಕೆಯ ಕೈಗೆ ಬಂದ “ಸಂಸ್ಥಾನ” ತಮ್ಮದೇ ಬಾಯಿನ ಸವಿಯಾದ ತುತ್ತೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ಹಿಗ್ಗಿದರು. ಈ ಹುಳುಗಾತ್ರದ “ಅರಸು ಬಹದೂರ” ನ್ನು ಯಾರಾದರೂ ಲಕ್ಷಿಸುವುದುಂಟೇ?

ಆದರೆ, ಅವರೆಣಿಸಿದ ಹಾಗೆ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಈ ಕ್ಷುದ್ರ ಗಾತ್ರದ ಪ್ರಾಣಿ ತಾನು ಬಲಭೀಮೈಯ ಅರಸು ಬಹದೂರ ಪರಾಕು ಎಂದು ಮರೆಯಲಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ನೆಲ್ಲಿಕಾಯಿ ಗಾತ್ರದಲ್ಲೂ ವಜ್ರಮಲ್ಲ ಗುಂಡರಸನ ಅಪ್ಪರ, ದೊಡ್ಡಸ್ತಿಕೆ, ಘನತೆಗಳನ್ನು ತುಂಬಿಕೊಂಡು, ಹಿರಿಯರ “ಕಾರುಬಾರಿಗೆ”, ವರ್ಚಸ್ಸಿಗೆ ಎಳ್ಳಷ್ಟೂ ಕುಂಸುಬಾರದಂತೆ ನಡೆಯುವ ಹವಣಿಕೆಯಲ್ಲಿದ್ದಂತೆ ತೋರಿತು.

ಹಿಂದಕ್ಕೆ ವೀರಬೀಡ ಅರಸರು ಮೃಗಯಾವಿಹಾರ ಅಂದರೆ ಬೇಟೆಯನ್ನು ಕ್ಷಾತ್ರಧರ್ಮವೋ ಎಂಬಂತೆ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಬಲಭೀಮೈಯ ಅರಸೂ ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ಯಾವ ಪುಟ್ಟ ಟಾಕಣವನ್ನೇರುವುದೂ ಕೈಲಾಗದೇ ಹೋದುದರಿಂದ, ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸಾಕಿದ್ದ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಬೇಟೆ ನಾಯಕಗಳಿಗೆ ದಾರ, ಪಟ್ಟಿ ಬಿಗಿದು ಸವಾರಿನಾಡಲು ಕಲಿತುಕೊಂಡರು. ಇವುಗಳನ್ನೇರಿ ಪುಟ್ಟ ಪುಟ್ಟ ವಿಲಾಯತೀ ನಾಯಕಗಳ ಗುಂಪಿನೊಡನೆ, ಶ್ವಾನಾರೂಢನಾಗಿ, ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಮೊಲಗಳನ್ನು ಮುಂಗುಲಿಗಳನ್ನೂ, ಹೊಲಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಗ್ಗಣಗಳನ್ನೂ “ಶಿಕಾರಿ” ಮೊದಲುಮಾಡಿದರು. ಈ ವಿಚಿತ್ರ ಮೃಗಯಾವಿಹಾರದಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಉತ್ಸಾಹ, ಆನಂದ ಅವರಿಗೆ ದೊರೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಆಘಾಟಿಸಿ, ಕೊಂಬು ಉದಿ, ಪುಟ್ಟ ಪುಟ್ಟ ನಾಯಕಗಳನ್ನು ಹುರಿದುಂಬಿಸಿ, ನಾಯಿಯ ದಾರಪಟ್ಟಿಗಳನ್ನು ಕಡಿದಾಣದಂತೆ ಎಳೆದು, ಕಾಲಿಂದ ಚುಚ್ಚಿ, ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಪುಟ್ಟ ತಲವಾರು “ಚಂದ್ರಾಯುಧ” ವನ್ನು ರಘುಪಿಸಿ, ಮೊಲ

ಗಳನ್ನು ಹೆಗ್ಗಣ ಮುಂಗಿಲಿಗಳನ್ನು ಸಂಹರಿಸಿದಾಗ, ವೀರಾವೇಶದಿಂದ ಕೆಂಪು ಡರಿ, ಈ ವಾಮನಮೂರ್ತಿ ಪುಟ್ಟ ತಮಾಷೆಯಾದ ಭೈರವಮೂರ್ತಿಯಾಗಿತ್ತು.

ಆದರೆ ಈ ಸುಖವನ್ನು ಹೆಚ್ಚುಕಾಲ ಆನಂದಿಸಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಈ ವಿಚಿತ್ರ “ಮೃಗಯಾವಿಹಾರ” (ಶಿಕಾರಿ) ದ ಸುದ್ದಿ ಹರಡಿ, ಜನರೆಲ್ಲಾ ಈ ಮೋಜಿನ ಬೇಟೆಯನ್ನು ನೋಡಲು ಹಲ್ಲುಕಿರಿಯುತ್ತ ಸಂತೆಗಟ್ಟು ನೆರೆಯಲಾರಂಭಿಸಿದರು. ಬಲಭೀಮೈಯ ಅರಸು ಬಹದ್ದೂರು ಹಲ್ಲುಕಡಿದು, ಉಗುಳುನುಂಗಿ, ತನ್ನ “ಕದುರೆ” (ಶ್ವಾನಾಶ್ವ) ಗಳ ವಟ್ಟಿ ದಾರಬಟ್ಟಿ ಎನೆದು, ಚಂದ್ರಾಯುಧವನ್ನು ಒರೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟು, ತನ್ನ ಬೇಟೆಯ ವೀರಕಚ್ಚಿ ಬಚ್ಚಿ ಮನೆಯೊಳಗೇ ಇರಬೇಕಾಯಿತು. ಈ ಪ್ರವಂಚಕ್ಕೆ ತನ್ನಂತೆಯೇ ಇರದ ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಮೇಲೆ ತಾತ್ಸಾರವೋ ತಿರಸ್ಕಾರವೋ ಇರುವುದು ನ್ಯಾಯವೇ ಸರಿ. ಆದರೆ ಈ ತರದ ಕ್ರೂರ ಕುತೂಹಲವಾದರೂ ಏಕೋ?

ಹಾಗೆಯೇ ನಾಲ್ಕು ಜನ ಕೂಡಿದ್ದಲ್ಲಿ, ಔತಣ, ಸಭೆ, ಸಮಾರಾಧನೆಗಳೆಲ್ಲ ವೀರಬಡು ಅರಸರು ಬಂದು ಇರುವ ಕ್ರಮವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಬೇಕಾಯಿತು. ಮದುವೆಗಳಿಗೆ ಬಂದ ಅತಿಥಿ ಅಭ್ಯಾಗತರು, ಎಲ್ಲರೂ ಧಾರೇ ಮಂಟಪ, ವಘುವಿನ ಸಿಂಗಾರ, ವಜ್ರದ ಬೆಂಡೋಲೆ, ಬಂಗಾರದ ಡಾಬುಗಳನ್ನು ದಿಟ್ಟಿಸುವುದರ ಬದಲು ನಮ್ಮ ಅರಸ ಬಹದ್ದೂರರ ಪುಟ್ಟಹಿಡಿಯಷ್ಟರ ಮೋರೆಯ ಮೇಲೆ ದವ್ವನಾಗಿ ಕಾಡಿನಂತೆ ಹಬ್ಬಿಕೊಂಡ ವೀರಬೀಡಿನ ವೀರ ಮೀಶೆಯ ಮೋಜನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಾ ಕುಳಿತಿರುವುದೂ, ಹೆಂಗಳೆಲ್ಲಾ ಒಳ ಮನೆಯಿಂದಲೋ ಹೆಂಗಸರ ಸಾಲಿನಿಂದಲೋ ಬೇಕು ಬೇಕೆಂದೇ ನೆಪ ಹುಡುಕಿ, ಹೆಬ್ಬಾಗಿಲ ಬಳಿಗೆ ಸರಿದು, ಈ ವಿಚಿತ್ರಮೂರ್ತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಕಿಟಕಿಟಿ ನಗುವುದೂ, ಸಣ್ಣ ಮಕ್ಕಳು, ತುಂಬವೋಲಗಳು, ಸುತ್ತುಗಟ್ಟಿ ಕಣ್ಣನ್ನು ಅಗಲವಾಗಿ ತೆರೆದು—ಈ ವೀರಕಚ್ಚಿ ಬಿಗಿದು, ಬಡ್ಗವನ್ನು ನಡು ವಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಸಿ, ಜರತಾರಿ ಮುಂಡಾಸು ಹೊತ್ತು, ಒಬ್ಬ ಕುಳ್ಳಿ ಆಳುಮಗ ಹಿಡಿದಿದ್ದ ಶ್ವೇತಚ್ಚತ್ರದಡಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ತಾಂಬೂಲ ಮೆಲ್ಲುವ ಪ್ರಾಣಿಯನ್ನು, ಕುತೂಹಲದಿಂದ ನುಂಗಿ ನೋಡುತ್ತಾ ಇರುವುದೂ, ಅಸಹ್ಯವಾದ ಸಂಕಟಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಯಿತು. ಬಹದ್ದೂರು ವರಾಕುಗಳು ಅಂದಿನಿಂದ

ಅರಸುನೆ ತೋಟವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಕಾಲಿಡುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಬೇಕಾಯಿತು. ಧರ್ಮಸ್ಥಳದ ದೀಪೋತ್ಸವ, ಸುಬ್ರಮಣ್ಯ ಷಷ್ಠಿ ಇವೆರಡಕ್ಕೇನೇನೂ ಒಂದು ಕ್ಷಣ ಎಂಬಂತೆ ಹೋಗಿ ದೇವರನ್ನು ಕಂಡು ಹರಕೆ ಸಲ್ಲಿಸಿ ಮರಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಉಡುಪಿಯ ಜನರ ಚೇಷ್ಟೆಹಾಸ್ಯಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸಲು ಎದೆಸಾಲದೆ ಪರ್ಯಾಯೋತ್ಸವಕ್ಕೆ ಹೋಗುವುದನ್ನೇ ನಿಲ್ಲಿಸಿಬಿಟ್ಟರು. ಅಂದಿನಿಂದ ಅರಸುನೆ ಯೊಳಗೆ ಸಾಹಿತ್ಯ, ಗ್ರಂಥಾಭ್ಯಾಸ, ವೇದಾಂತ ಪಠನ, ವೇದಾಂತ ವಿಚಾರ, ಇವುಗಳದೇ ಜೀವನವಾಯಿತು. ಹೊರ ಜೀವನವೇ ನಿಂತಮೇಲೆ ಬಾಳೆಲ್ಲಾ ಒಳಸರಿಯದೆ ಬೇರೆ ಗತ್ಯಂತರವಿರಲಿಲ್ಲ. ಕುದುರೆಯಾಳು, ಗರಡಿ ಜಟ್ಟಿ, ಓಲೆಕಾರರು ಇತ್ಯಾದಿಗಳೆಲ್ಲಾ ದೂರಸರಿಸಲ್ಪಟ್ಟರು; ವಂಡಿತರು, ಕವಿಗಳು, ವೇದಾಂತಿಗಳು, ವಿದ್ವಾಂಸರು, ಗಾಯಕರು, ಜ್ಯೋತಿಷಿಗಳು, ಚತುರ್ವೇದಿಗಳು ಇವರೆಲ್ಲಾ ಅರಸುನೆಯ ಆಶ್ರಿತರಾದರು. ದೇವರು ಒಂದು ವಿಚಿತ್ರವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸುವಾಗ ಅದಕ್ಕೆ ಸಾಮರಸ್ಯವುಂಟಾಗುವಂತೆ, ಇನ್ನು ಹದಿನಾರು ವೈಚಿತ್ರ್ಯಗಳನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿಯೇ ಇರುತ್ತಾನೆ. ತಿರುವನಂತ ಶಯನದಿಂದ, ವದ್ಯನಾಭದಾಸ ಸನ್ನಿಧಿಯಿಂದ ಒಬ್ಬ ಮೂರೂವರೆ ಅಡಿಯ ಜ್ಯೋತಿಷಿ ತಾಂತ್ರಿಕನೂ, ಮಹಿಷೂರಿದೊಬ್ಬ ಆಸ್ಥಾನವಿದ್ವಾಂಸನೂ ಬಂದು ಸೇರಿಕೊಂಡರು.

ಈತನ ಹೆಸರು ವಿದ್ಯಾ ದಿಗ್ಗಜ ತ್ರಿಭುವನ ಭೂಷಣ ವೆದ್ವಾಪಂಡಿತ ನೆಂದು; ಗಾತ್ರವಾಗುತ್ತ ಮೂರಡಿಯಷ್ಟೆ. ಶ್ರೀಮನ್ಮಹಾರಾಜರು ಒಂದಾ ನೊಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮೆಚ್ಚಿ ಇತ್ತ ಜರತಾರಿ ವೇಟವನ್ನು ಹೊರಲಾರದೆ ಹೊತ್ತ ಮಹಾದಿಗ್ಧಂತಿ; ಅದ್ಭುತ ಮೇಧಾವಿ. ಗಣಗ್ರಾಹಿಗಳೂ ಸಮ ದೃಷ್ಟಿಯುಳ್ಳವರೂ ಆದ ಚಾಮರಾಜ ಒಡೆಯರು ಈತನ ಗಾತ್ರವನ್ನು ವನ್ನು ನೋಡದೆ, ಪಾತ್ರವನ್ನೇ ವಿಚಾರಮಾಡಿ, ಅನೇಕ ಖಿಲ್ಲತ್ತುಗಳನ್ನೂ, ಬಹುಮಾನಗಳನ್ನೂ ವಯಪಾಲಿಸಿ ಗೌರವಿಸಿದ್ದರು. ಯಾವನೇ ದರಬಾರಿ ಯಾಗಲೀ, ನಕಲಿ ನಾರಣಪ್ಪನೆಂಬಃ ತೆನ್ನಾಲಿ ರಾಮಕೃಷ್ಣನಂಥ ವಿದೂ ಷಕನೇ ಇರಲಿ, ಈ ಪಂಡಿತನನ್ನು ಹಾಸ್ಯಮಾಡಿ ಹೀಯಾಳಿಸದಂತೆ,

‡ ನಕಲಿ ನಾರಣಪ್ಪನ ಕುರಿತು ಕುತೂಹಲ ಹುಟ್ಟಿದರೆ, ಎಂ. ಎಸ್. ಪುಟ್ಟಣ್ಣ ನವರ “ಮಾಡಿದ್ದು ಜೋ ಮಹಾರಾಯ” ಓದಿ.

ಮೂದಲಿಸದಂತೆ ಕಟ್ಟಿಪ್ಪಣೆ ಮಾಡಿದ್ದರು. ಈ ರಾಜ ಗಂಡಭೇರುಂಡ ಒಲಿದು ಹರಸಿರುವಷ್ಟು ಕಾಲ ಈ ಕುತ್ತಿತ ಕಾಕಾಳಿಯ ಕೂಗಾಟದ ಪರಿವೆಯೇನು ಎಂದು ವಂಡಿತನೂ ತಿಳಿದು ನೆಮ್ಮದಿಯಿಂದ ಇದ್ದನು. ಆದರೆ ಒಂದು ದಿನ ಅಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ಒಂದು ಅಬಾತುರ್ಯ ಘಟಿಸಿತು. ವಂಡಿತ ಬರೆದ ಕಾವ್ಯರತ್ನವೊಂದರಿಂದ ಪ್ರೀತರಾಗಿ ಪ್ರಭುಗಳು ಒಂದು ಸುವರ್ಣ ಪದಕವನ್ನೂ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ರೇಷಮೇ ಸಾಲು ಜೋಡಿಯನ್ನೂ ದಯೆ ಪಾಲಿಸಿದರು. ವಂಡಿತ ರಾಲು ಜೋಡಿಯನ್ನು ಶಿರನಾವಹಿಸಿ ಸ್ವೀಕರಿಸುವಾಗ, ಏನೋ ದುರ್ಭವದಿಂದ, ಆ ರಾಲು ಕೈಯಿಂದ ಕಳಚಿ, ಆ ಸಣ್ಣ ಪ್ರಾಣಿಯನ್ನು ಮುಚ್ಚಿ, ಕಾಲೆಡೆಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡುದರಿಂದ ಬಡವಾಯಿ ಬಿದ್ದು ಬಿಟ್ಟನಂತೆ. ಆಗ ಸಭಿಕರು ದರಬಾರಿಗಳು ಆಕಾಶ ಬಿರಿವಂತೆ ನಕ್ಕರಂತೆ. ಸಭೆಗೆ ಸಭೆಯೇ ಘೊಳ್ಳೆಂದು ನಕ್ಕರೂ ವಂಡಿತನಿಗೆ ಕ್ಲೇರವಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಆ ಕ್ಷಣ, ಎಂದೆಂದೂ ವಂಡಿತನಿಗೆ ಮುಖ ಭಂಗವಾಗಿಸುವ ಒಂದು ಚಕಾರವನ್ನು ಎತ್ತದ, ಸರ್ವದಾ ವಂಡಿತನಿಗೆ ಮೆಚ್ಚುಮಾತುಕೊಡುವ ಗುಣ ಗ್ರಾಹಿ ಪ್ರಭುವಿಗೇ ತನ್ನ ಎಲ್ಲೆಂದಲೋ ವಿಸಕ್ಕಂದು ನಗು ಉಕ್ಕಿ ಬಂದಿತಂತೆ. ವಂಡಿತನಿಗೆ ಕಾಲಡಿಯಲ್ಲಿ ವಾತಾಳವೇ ಬಾಯಾಕಳಿಸಿದಂತಾಯಿತು. ಆತನ ನೆಲ್ಲಿಯಗಾತ್ರದ ದೇಹದಲ್ಲಿನ ಬೆಟ್ಟದಗಾತ್ರದ ಆತ್ಮಗೌರವಕ್ಕೆ ಸಿಡಿಲೆರಗಿದ ಹಾಗಾಯಿತು ಒಂದು ಮಾತನ್ನೂ ಆಡದೆ ಮುಖ ಕೆಳಹಾಕಿ, ಸನ್ನಿಧಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟವನು ಮತ್ತೆ ಅಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ನೆರಳೂ ಹಾಯಿಸಲಿಲ್ಲ. ಪ್ರಭುಗಳು ಎಷ್ಟೇ ಒತ್ತಾಸೆಯಿಂದ ಹೇಳಿ ಕಳುಹಿಸಿದರೂ, “ಪ್ರಭು ಸನ್ನಿಧಿಗೆ ವಾಪರನು ಯೋಗ್ಯನಲ್ಲ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಒರದೇ ಹೋದನಂತೆ. ಈತನ ಹೆಸರು ಖ್ಯಾತಿ ಕೇಳಿ ತಿಳಿದು ಬಲಭೀಮೈಯ ಬಹದ್ದೂರು ತನ್ನಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆಸಿಕೊಂಡು “ಸಂಸ್ಥಾನ”ದ ವಂಡಿತನನ್ನಾಗಿ ನೇಮಿಸಿದರು.

ಹೀಗೆ ವೀರಬೀಡಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಿಚಿತ್ರವಾದ ವಾಮನಾವತಾರಿಗಳ ಬಳಗ ಉಂಟಾಯಿತು. ಪುಟ್ಟ ಪುಟ್ಟ ಅರಸ-ಅರಸಿ, ಗೊಂಬೆಗಾತ್ರದ ಜ್ಯೋತಿಷಿ, ವಿದ್ವಾಂಸ, ಸಾಹಿತಿ ಇತ್ಯಾದಿಗಳದೇ ಒಂದು ವಿಚಿತ್ರ ವಿಶ್ವ ನಿರ್ಮಿತವಾಯಿತು. ಸಾಮಾನ್ಯ ಗಾತ್ರದವರೆಲ್ಲಾ ಅಂದರ ನಾಲ್ಕುಡಿ ಮಿಕ್ಕಿದ ಗಾತ್ರದವರೆಲ್ಲಾ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರಾಗಿ ದೊರೆಗಳ ಚಾಕರಿಯಿಂದ, ಪರಿವಾರದಿಂದ,

ಅರಮನೇ ಉಳಿಗದಿಂದ ನಿವೃತ್ತರಾಗತೊಡಗಿದರು ಅಡುಗೆಗೆ ಯಜ್ಞೇಶ್ವರ ಭಟ್ಟ, ಅಗ್ನಿ ಹೋತ್ರಿಗಳು, ಗರಡಿಮನೆ ಗಟ್ಟಿ, ಬೀಸಣಿಗೆ ಗರುಡಯ್ಯ, ಉದಯರಾಗದ ತುಂಬುರು ಸಾಸುಗ, ಓಲೇಕಾರ ಗುಮ್ಮಣ್ಣ, ಶಿಸಾಯ ಎಲ್ಲರೂ ಅರಮನೆಯನ್ನು ತೊಲಗಿ ಹೋಗಬೇಕಾಯಿತು. ಇವರ ಬದಲಿಗೆ ನೂರು ಊರು ಹುಡುಕಾಡಿ ವಾಮನಾಕೃತಿಯ ಜನರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಜಾಕರಿಗೆ ನೇರಿಸಿಯಾಯಿತು. ಈ ಯುಕ್ತಿಯಿಂದ ದೊರೆಗೆ ಅನುಸಿತ್ಯ ಮಹಾಗಾತ್ರ ದವರನ್ನು ಕಂಡರಾಗುವ ಅವಮಾನ, ಮುಖಭಂಗ, ತಿರಸ್ಕಾರದ ಭಯ ಇವುಗಳೆಲ್ಲದರ ಸೀಡೆ ತಪ್ಪಿಹೋಯಿತು. ಹೊರಗಿಂದೇನೋ ಜನ ಗಹಗಹಿಸಿ ನಕ್ಕು, ಸೀಮೆಗೊಂದು ಚೋದ್ಯ ಎಂದು ಬೆಟ್ಟ ತೋರಿಸುತ್ತಿದ್ದಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ವೀರಜೀಡು ಜಹಗೀರಿನ ವಿಸ್ತೀರ್ಣದಲ್ಲಿ ವಾಮನರಾಜ್ಯವಲ್ಲ. ವಾಮನಾಕೃತಿಯ ದೊರೆಯ ದರಬಾರು, ವರ್ಚಸ್ಸು ನಡೆದು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದುವು.

ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಈ ವಿಚಿತ್ರ ನಾತಾವರಣದಲ್ಲಿ ವಿಚಿತ್ರ ಭಾಸನೆಗಳು, ವಿಚಿತ್ರ ವಿಚಾರಗಳು ಮೂಡಿದುವು. ದೊರೆಗಳೂ, ವಿದ್ಯಾದಿಗ್ಗಜ ಪೆದ್ದ ಪಂಡಿತನೂ, ಜ್ಯೋತಿಷಿಯೂ ಒಂದು ತತ್ವವನ್ನೇ ನಿರ್ಮಿಸಿದರು. "ಈಶ್ವರನ ಸೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ದರಮಾತ್ಮನ ಪಡಿಯಚ್ಚಾದ ಮಾನವ ಕಾಲಾಸುಕಾಲ ಸೂಕ್ಷ್ಮರೀತಿಯಾಗುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ತ್ರೇತಾ, ಕೃತ ಯುಗಗಳಲ್ಲಿ ಧರಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಅಸುರ ದಾನವರು, ದೈತ್ಯರು ರಕ್ಷಸರು ಪ್ರಬಂಧಗಾತ್ರರು, ಬೆಟ್ಟದಂಧ ಶರೀರವುಳ್ಳವರು; ತಾಳೆಯಂಧ ಅಂಗಾಂಗವುಳ್ಳವರು; ಹತ್ತು ತಲೆ ಇವುತ್ತು ಕೈಯುಳ್ಳವರು. ಆದರೆ ಮಾನವನೋ ಸಣ್ಣ ಪ್ರಾಣಿ: ಸುರರಂತೂ ಸೂಕ್ಷ್ಮರೀತಿಗಳಷ್ಟೆ. ಸರ್ವರತ್ತನಾದ ಭಗವಂತನಂತೂ ಅಶರೀರಿಯು. ವಿಶ್ವಲೀಲಾಲೋಲನಾದ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನಿಗಿಂತ ಪೂತನೆ, ಕೇಲಿ, ವೃಷಭ, ಕಂಸ, ಕಾಳಿಂಗರೆಲ್ಲಾ ನೂರುಪಾಲು ಮೊದ್ದದಾದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೇ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣ ಕೇಳಾದನೇ?... ಸ್ಥೂಲವಾದುದೆಲ್ಲ ಜಡ, ತಾಮಸ: ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾದುದೆಲ್ಲ ವಿಶುದ್ಧ, ಸವಿತ್ರ, ಆತ್ಮಿಕ, ವಾರಮಾತ್ಮಿಕ ಎಂದು ವಾದಿಸಿದರು ಸ್ಥೂಲವೂ, ವಿಶಾಲವೂ ಆದ ಬೃಹದಾಕಾರವುಳ್ಳ, ಸರ್ವತಸದೃಶ ಮೇಘ ಸಮೂಹ ಮೊದ್ದದೇ, ಅತಿ ಸೂಕ್ಷ್ಮವೂ, ಗಾತ್ರರಹಿತವೂ ಆದ ಸಾದಾಮಿ

(ವಿಂಚು) ಹಿರಿಯದೇ? ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾದುದೆಲ್ಲ ತೇಜಃಪುಂಜವು. ಪರಬ್ರಹ್ಮನ ವಿಧಾನದಂತೆ ಸೃಷ್ಟಿಯೇ ಸೂಕ್ಷ್ಮತ್ವದಿಡೆ ಸಾರುತ್ತಿದೆ. ಘೋರ ವಿಶಾಲ ವಾದ ಕೂರ್ಮ, ವರಹಾದ್ಯವತಾರಗಳ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾ ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತನೇ ವಾಮನ, ರಾಮ, ಒದ್ದಾಡ್ಯವತಾರಗಳನ್ನು ಎತ್ತಲಿಲ್ಲವೇ? ಈ ಭೂಮಿಯ ಭವಿತವ್ಯ ವಾಮನಾಕಾರಿಗಳ ಕೈಯಲ್ಲಿದೆ. ಮುಂದಿನ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ, ಕಲಿಯುಗದ ಉತ್ತರಾರ್ಧದಲ್ಲಿ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ದೇಹಿಗಳ ಸತ್ತಿಯಾಗುವುದು. ಒಂದುಕಾಲ ಜಂಬೂ ದ್ವೀಪದಲ್ಲಿ ಪರ್ವತಾಕಾರವನ್ನುಳ್ಳ ರಕ್ತಸರೂ ದಸ್ಯುಗಳೂ ನೆಲ ಸಿದ್ದರು. ಆದರೆ ದಿತಿಯ ಸುತಾನವಾದೀ ಬೃಹದಾ ಶರೀರಿಗಳು ಉಳಿಯ ಲಿಲ್ಲ. ಸಣ್ಣ ಗಾತ್ರದ ಆರ್ಯರು ಬಂದು ನೆಲಸಿ ಆರ್ಯಾವರ್ತವೆಂಬ ಪುಣ್ಯಭೂಮಿಯನ್ನು ಸೃಜಿಸಿದರು. ಪರಮಾತ್ಮನೇ ಸಾಕ್ಷಾತ್ತಾಗಿ, ಈ ಭಾವೀ ಜಗತ್ತಿನ ರಚನೆಗಾಗಿ ಕೀರ್ತಿಶಾಲಿಯಾದ ವೀರಬೀಡು ವಂಶದಲ್ಲಿ ಬಲಭೀಮೈಯನನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಈತನ ಯೋನಿಯಿಂದ ಮುಂದಿನ ಭವ್ಯ ಸಂಸಾರದ ನಾಯಕರುತ್ಪನ್ನರಾಗುವರು” ಎಂದು ಘೋಷಿಸಿದರು. ತಿರುವನಂತ ಶಯನದ ಜ್ಯೋತಿಷಿ ಪಂಚಾಂಗ ಎಣಿಸಿ, ಕವಡೆ ಹರಡಿ, ಓಲೆಯ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿ, ಅವಲೋಕಿಸಿ, ಕಲಿಯುಗದಲ್ಲಿ ನಂದ ದಿನ ಗಳನ್ನೆಣಿಸಿ, ಈ ತತ್ತ್ವ ಸತ್ಯವೆಂದೂ, ಬಲಭೀಮೈಯರಸು ಯುಗಪುರುಷನ ತಂದೆಯಾಗುವನೆಂದೂ ಪ್ರಮಾಣಪಡಿಸಿದನು. ತ್ರಿಭುವನ ಪೆದ್ದ ಪಂಡಿತರೂ ಒಲಭೀಮ ವಿಜಯವೆಂಬ ಮಹಾಕಾವ್ಯವೊಂದನ್ನು ವಿರಚಿಸಿ, ಇದೇ ತತ್ತ್ವ ವನ್ನು ಅಲಂಕಾರವಾಗಿ ವರ್ಣನಾಪೈಭವ, ಕಲ್ಪನಾ ಸಂಪತ್ತಿಯೊಡನೆ ಬೆಳ ಗಿದರು. ದೊರೆ, ಅರಸಿ, ಮತ್ತು ಓಲೈಸಿಕೊಂಡವರು, ಈ ವಿಚಿತ್ರ ಕಲ್ಪನೆ ಗಳ ಲೋಕದಲ್ಲಿ, ಚೋದ್ಯ ವಿಚಾರಗಳ ವಾತಾವರಣದಲ್ಲಿ ಕನಸಿಗರಂತೆ ವಿಹರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು.

ಶರೀರಧರ್ಮಾಸುಗುಣವಾಗಿ ಅರಸಿ ಬಸುರಿಯಾದಳು. ದೊರೆ, ತನಗೆ ನಂಶೋದ್ಧಾರಕನೂ, ಸದ್ಗತಿದಾಯಕನೂ ಆದ ಸುಪುತ್ರನು ಜನಿಸಬೇಕೆಂದು, ನೂರು ದೇವ ದೇವಿಯರಿಗಲ್ಲಾ ಹರಕೆ ಹೊತ್ತನು. ಜ್ಯೋತಿಷಿಯು ಜಾತ ಕಂಗಳನ್ನು ಸ್ಫುಟಗೊಳಿಸಿ, ನಕ್ಷತ್ರಗಳನ್ನು ಗುಣಿಸಿ ತೇಜಃಪುಂಜನೂ, ವೀರಬೀಡು ವಂಶಕೀರಿಟನೂ, ಸೂಕ್ಷ್ಮ ದೇಹಿಯೂ ಆದ ಕುಮಾರಕನು

ಅವತರಿಸುವನೆಂದೂ, ಮುಂದಿನ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಶ್ರೀರೀರಗಳ ಜಗತ್ತಿಗೆ ಅಗ್ರಣಿ ಯಾಗುವನೆಂದೂ, ಹೇಳಿ ಆತನಿಗೆ ವಿಜಯ ವಾಮನನೆಂದು ಶುಭಾಭಿದಾನ ವನ್ನು ಇಡಬೇಕೆಂದೂ ವಿಧಿಸಿದನು. ಪೆದ್ದ ಪಂಡಿತನೂ ಸ್ವಸ್ತಿವಾಚನಂಗಳನ್ನೂ, ವಂಶಾವಳಿಗಳನ್ನೂ, ಘನಕಾವ್ಯಗಳನ್ನೂ, ವಿರಚಿಸತೊಡಗಿದನು.

ಜ್ಯೋತಿಷಿಯ ಮಾತು ಸುಳ್ಳಾಗಲಿಲ್ಲ. ಗಂಡು ಶಿಶುವೇ ಹುಟ್ಟಿತು. ಸುಮುಹೂರ್ತದಲ್ಲಿ, ಘಂಟಾಶಂಖ ಘೋಷಗಳೊಡಗೂಡಿ, ಜಹಗೀರಿಯ 'ಪ್ರಜ' ರಿಗೆಲ್ಲಾ ಸಕ್ಕರೆ ಕೇಸರಿಗಳನ್ನು ಬೀರುತ್ತಾ, ವೀರಬೀಡು ವಂಶೋದ್ಧಾರಕನಾದ ಶ್ರೀ ವಿಜಯವಾಮನ ಬಹದ್ದೂರು ಪರಾಕು ಜನಿಸಿದನು. ಶಿಶು ಹೈಷ್ಟಪುಷ್ಟವಾಗಿ ಆರೋಗ್ಯವಾಗಿ ಮಾಟವಾಗಿ ಅರಸು, ಅರಸಿ, ಮತ್ತವರನ್ನೊಲೈಸಿದವರ ಮನವನ್ನು ಹಿಗ್ಗಿಸುತ್ತಿತ್ತು.

ಪುಣ್ಯಾರ್ಚನೆ, ನಾಮಕರಣ, ಆಶೀರ್ವಚನ ಇತ್ಯಾದಿ ಉತ್ಸವ ವಿಶೇಷಗಳೆಲ್ಲಾ ಮಹೋಲ್ಲಾಸ ಸಂಭ್ರಮಗಳಿಂದ ನಡೆದುವು. ದೊರೆ, ಭವಿಷ್ಯೋದ್ಧಾರಕನೂ ನವ ಜಗ ನಿರ್ಮಾಣಪುರುಷನೂ ಕಲ್ಪಿಸಮಾನನೂ ಆದ ಅವತಾರಿಯದ್ಭವಿಸಿದನೆಂದು ಸಂತಸವಟ್ಟನು. ದಿನವೂ ಮಗುವಿನ ತೊಟ್ಟಲ ಬಳಿ ಕುಳಿತು ಕನಸುಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟುತ್ತಾ, ಭಕ್ತಿ ಶ್ರದ್ಧೆಗಳಿಂದ ತೊಟ್ಟಲುತ್ತೂಗುತ್ತಾ, ಜ್ಯೋತಿಷಿಯ ಭವಿಷ್ಯದ್ವಾಣಿಯನ್ನೂ, ಪೆದ್ದಕವಿಯ ಸ್ವಸ್ತಿಗೀತಗಳನ್ನೂ, ಆಲಿಸುತ್ತಾ, ಶಿಶು ಶುಕ್ಲ ಪಕ್ಷದ ಚಂದ್ರನಂತೆ ವರ್ಧಮಾನ ನಾಗುವುದನ್ನು ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದನು. ಆದರೆ ಕಾಲ ಹೋಗಂತೆ, ದೊರೆಯ ಹೃದಯದಲ್ಲಿನ ಕನಸು, ಆಶೆ, ಪೂಜ್ಯಭಾವನೆಗಳೆಲ್ಲಾ ಎದೆನಡುಗಿಸುವ ಶಂಕೆ, ಅಶುಭ ಚಿಂತನೆ ಮೂಡಿತ್ತು. ಆ ಭವಿಷ್ಯಸ್ಪಷ್ಟಮಗ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಭಯದ ಮೋಡಗಳು ಕವಿದುವು. ಏಕೆಂದರೆ ಈ ವಂಶೋದ್ಧಾರಕನು, ಯುಗ ಪುರುಷನು, ಅವತಾರಿಯು, ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಶ್ರೀರೀರಿಯಾಗಿರುವಂತೆ ತೋರಲಿಲ್ಲ. ವಿಜಯವಾಮನ ಬಹದ್ದೂರಿನ ಗಾತ್ರ ವಾಮನ ಮೂರ್ತಿಯ ಗಾತ್ರದಂತೆ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಅರಸು ಮಗನಿಗೆ ಐದು ವರುಷ ವ್ರಾಯವಾದಾಗ ತಂದೆಗಿಂತ ಐದಂಗುಲವೂ ತಾಯಿಗಿಂತ ಎರಡಂಗುಲದಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚು ಉದ್ದ ಬೆಳೆಂಗಳು. ನಾಲ್ಕು ವರುಷದ ಮಗುವಾಗಿದ್ದಾಗ ತಾಯಿ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಅಪ್ಪಿದಾಗ ಹೊರ

ಲಾರದೆ ಬಿದ್ದಿದ್ದಳು. ಎಂದೋ ಕುಚ್ಚೆಯಾದ ದಾದಿಯನ್ನು ಬಿಡಿಸಿ, ದೊಡ್ಡ ಆಕಾರದ ದಾದಿಯೊಬ್ಬಾಕೆಯನ್ನೇ ಮೊಲೆಯೂಡಿಸಲು ಸೇವಿಸಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಮಗು ತಂದೆಯೊಡನೆ ಚೆಲ್ಲಾಟವಾಡಿ ವಿನಾಸವನ್ನು ಹಿಡಿದೆಳೆದಾಗ, ಬಲ ಭೀಷ್ಮಯ ಬಹದ್ದೂರು ತನ್ನ ವಂಶದ ಪೂರ್ವಖ್ಯಾತಿಯನ್ನೂ, ವಜ್ರಮಲ್ಲಿ ಗುಂಡರಸನ ಪರಾಕ್ರಮವನ್ನೂ, ನೆನೆದು, ಅಂಜನೇಯನನ್ನು ಸ್ಮರಿಸಿ, ತುಪ್ಪ ಕಚ್ಚಿ, ಹಲ್ಲು ಬಿಗಿದು. ನೋವನ್ನು ತಡೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಅಂತೂ ದೊರೆಯ ಕನಸಿನ ಲೋಕ, ಸೂಕ್ಷ್ಮಶರೀರಗಳ ಭವಿಷ್ಯ, ಚೂರು ಚೂರಾಯಿತು. ಜ್ಯೋತಿಸಿಗೆ ಒಂದು ವರುಷದ ಪಗಾರವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಆತನ ಮೋರೆಯನ್ನು ನೋಡಬೇಕೇ ಸಂಸ್ಥಾನದಿಂದ ಹೊರಗಟ್ಟಿದರು.

ಹುಡುಗನಿಗೆ ಹದಿನೈದು ವರುಷವಾಗುವತನಕವೇನೋ ಆತನನ್ನು ಆಳುವ ಕೆಲಸವನ್ನು, ಕಷ್ಟಸಾಧ್ಯವೇ ಆದರೂ ನಡೆಸಿದರು ಮತ್ತೆ ಮಾತ್ರ ಅಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು. ತಂದೆಯ ಮೂರು ಪಾಲಷ್ಟು ಬೆಳೆದ, ಗಟ್ಟಿಮುಟ್ಟಾದ, ಬಲಿಷ್ಠನಾದ ಹುಡುಗನಿಗೆ ಚೋಟುದ್ದದ ತಂದೆ-ತಾಂಗಳನ್ನು ಕಂಡರೆ ನಗು ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಆತನಿಗೆ ಅಷ್ಟರಾಘ್ಯವೆ ಮಾಡಿಸಲೆಂದು ನಿರ್ಮಿಸಿದ ವೆದ್ದ ಪಂಡಿತನ ಮುಂಡಾಮ ಕಿತ್ತು ತಲಕಳಗಾಗಿ ಎತ್ತಿ ಬೀಸಿ, ಭಾವಿಯೊಳಗೆ ಹಿಡಿದು ಪೀಡಿಸಿ ಹಿಂಸಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಅಡುಗೆಭಟ್ಟನನ್ನು ಎಣ್ಣೆಯ ಕಡಾಯಿಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗೇಳಿಸಿದುದೂ ಉಂಟು. ದೊರೆ ಒಡ್ಡೋಲಗದಲ್ಲಿ ಗದ್ದಿಗೆಯಮೇಲೆ ಕುಳಿತಾಗ ಗದ್ದಿಗೆಯನ್ನು ನೂಕಿ ಅರಸರನ್ನು ಮಗುಚಿ ಹಾಕಿದ್ದು ಹಾಕಿದ್ದೆ. ದೊರೆ ಈ ಕಾಟ ಪುಂಡಾಟ ತಡೆಯಲಾರದೆ, ಹಾಸನಕ್ಕೆ ತನ್ನ ಮಾವಯ್ಯನ ಮನೆಗೆ ಅರಸು ಮಗನನ್ನು ಕಳಿಸಬೇಕಾಯಿತು. ಒಂದಿಷ್ಟು ಕಾಲ ದೂರವೇ ಉಳಿದರೆ ಮಗನಿಗೆ ಒಬ್ಬ ಬಂದೀತು. ಸಿಂಹನ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಸರಿ ಎಲ್ಲಾದರೂ ಹುಟ್ಟುವುದುಂಟೇ? ವೀರಬೀಡು ವಂಶದಲ್ಲಿ ವಾಖಂಡಿ ಜನಿಸಿಯಾನೇ? ಯುಗಪುರುಷನೇನೋ ಅಲ್ಲವೇ ಆದರೂ ರಾಜಪುರುಷನೇ ಸಂಯಷ್ಟ? ಹೇಗೆಗೆ ವಿಜಾರಿಸಿದರೂ, ಏನೋ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ವ್ಯಸನ, ಆತಂಕ ಶಂಕೆಗಳು ಉಳಿಯದೇ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ.

ಹಾಸನಕ್ಕೆ ಆಗಾಗ್ಗೆ ಮಗನಿಗೆ ಘನಸಂಭೇರವಾಗಿ, ಉಪದೇಶ ಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ರಾಯನಗಳನ್ನು ಬರೆಯಿಸಿ, ರಾಜರೋಗ್ಯವಾದ ಒಕ್ಕಣೇ

ಸಹಿತ ಓಲೇಕಾರರ ಕೈಲಿ ಕಳಿಸುತ್ತಿದ್ದರು: “ಶ್ರೀಮದಾಂಜನೇಯಾಶ್ರಿತ ಮೂಲೋಕದಮಾಸೆ ಪ್ರಚಂಡ ಬಿರುದಾಂಕಿತ, ವೀರಬೇಡಾಧೀಶ ತುಳು ನಾಡಗಂಡ ಬಲಭೀಷ್ಮಯ ಒಹದೂರ ವರಾಕು.... ಪ್ರೇಮಪೂರ್ವಕ ಯುವರಾಜ ವಿಜಯ ಹನುನು ಚಿರಂಜೀವಿಗೆ ಮಾಡುವ ಆಶೀರ್ವಚನ ಯುಕ್ತಾಣತಗಳು ... ..ನಾಂವ್ರತ ... ..” ಎಂದು ಕ್ಷೇಮ, ಕುಶಲ ವಿಚಾರ ವಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

+ + + + +

ಒಂದೈದಾರು ವರುಷಗಳಾದರೂ ಅರಸುಮಗ ಮನೆಗೆ ಮರಳಿರಲಿಲ್ಲ. ಹಾನನದಲ್ಲೂ ಅಜ್ಜ ನೊಡನೆ ಇರಲು ಕೇಳದೆ, ತಿರುಗೂಳಿಯಾಗಿ ಉರೂರು ಅಲೆದು, ಮಧುರೆ, ಕುಂಭಕೋಣ, ಕಾಂಚಿಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ತಿರುಗಿ, ದುರ್ಮಾರ್ಗರ ಸಂಗ ಬೆಳೆದ. ಆಗತಾನೆ ಬೆಳೆದು ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಚೆನ್ನಪಟ್ಟಣ, ಜಾರ್ಜ್ ಕೋಟೆ, ಕಪ್ಪುನೇಟಗಳಲ್ಲೂ ಅಂಡಲೆದು. ಅಲ್ಲಿನ ಚಟ್ಟೀಗಾರರ ಸಹವಾಸ ಬೆಳೆಸಿ ದುರ್ಯ್ಯಸನ ವಿಷಯ ಭೋಗಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಕಲಿತು ಪಾರಂಗತನಾದ. ಬೆಂಗಳೂರು ದಂಡಿನ ನೆರೆಹೊರೆಯಲ್ಲಿ ಶಿವಾಯಿಗಳ ವಾಕ್ಯದ ವಿದೇಶೀ ಬಂಗಾರದವುಗಳ ಸಂಗ ಬೆಳೆದ. ಮನೆಯಿಂದ ಹಣ ಸೆಳೆದು, ಕ್ಷೇಣ ವಾಗಿದ್ದ ವೀರಬೇಡು ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಇನ್ನೂ ಕರಗಿಸಿದ.

ಇದೇ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಅರಸಿಗೆ ಅಂದರೆ ಆತನ ತಾಯಿಗೆ ಕಾಯಿಲೆ ಹಿಡಿಯಿತು. ಹಾಸಿಗೆ ಹಿಡಿದಳು. ಅವನಾನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮಗನ ಕುರಿತಾದ ಭಯವನ್ನು ತಾನು ಕರುಳಿನ ಪ್ರೀತಿ ಮರೆಸಿತು. ಮಗನನ್ನು ಕಂಡೇ ನಾಯಬೇಕೆಂದು ಕರುಳು ಕಾಡಿತು. ದೊರೆ, ಮಗನಿಗೆ ಒಮ್ಮೆ ಬಂದು ಹೋಗಿಂದು ಆಗ್ರಹದಿಂದ ಕರೆದರು. ಕೊನೆಗೆ ಬೇರೇ ಉಪಾಯಗಾಣದೆ, ಬರದೇ ಹೋದರೆ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹಣವನ್ನೇ ಕಳಿಸುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಬಿಡದಿರಿದಾಗ, ಮನಸ್ಸಿಲ್ಲದ ಮನಸ್ಸಿಂದ, ಗತ್ಯಂತರವಿಲ್ಲದೆ, ಬರುವನೆಂದೂ, ತನ್ನೊಡನೆ ನಾಲ್ಕೈದು ಮಂದಿ ತನ್ನ ಗೆಳೆಯರೂ ಬರುವರೆಂದೂ, ಅವರನ್ನು ಉಪಚರಿಸಬೇಕೆಂದೂ ಕಾಗದ ಬರೆದ.

ನಿಶ್ಚಿತ ದಿನ, ಅರಸುಮಗ ತನ್ನ ಭೋಗಕಳಂಕಿತವಾದ ಆರಡಿ ಗಾತ್ರ ವನ್ನೂ, ಮಿತ್ರಪರಿವಾರವನ್ನೂ, ಬೀಡಿಗೆ ಕರೆತಂದ. ತುರುಕರದೋ ಫರಂಗಿ

ಯವರದೋ ಮರ್ಜಿಯ ಪೋಶಾಕುತೊಟ್ಟು ಬಾಯಲ್ಲಿ ದಿಂಡಿಗಲ್ಲಿನ ಚಿರೂಟಿನ ಹೊಗೆಯುಗುಳುತ್ತ, ಕಾಲಲ್ಲಿ ಮೊಗಲಾಯಿ ಪಾಪಾಸು ಧರಿಸಿ, ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಜರಿಯ ಮರಾಠೀ ಪಾಗು ಹೊತ್ತು, ಕೈಯಲ್ಲಿ ಚಿನ್ನದ ಹಿಡಿಯ ವಿಲಾಯತೀ ಬೆತ್ತವನ್ನು ಕುಣಿಸುತ್ತ ಅರಸುನೆಯ ಮಹಾದ್ವಾರವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದ. ದೀವಟಿಗೆಕಾರರೂ, ಓಲೆಕಾರರೂ, ಆಳುಗಳೂ, ತೋರಣದಿಂದ ಅಲಂಕೃತವಾದ ಮಹಾದ್ವಾರದೇಡೆ ನಿಂತು, ತುಪಾಕಿ ಹಾರಿಸಿ, ಫೋಲು ನಗಾರಿ ಬಡಿದು, ಮಂಗಳವಾದ್ಯವನ್ನೂದಿ, ಚಿಕ್ಕರಸನನ್ನು ಸ್ವಾಗತಿಸಿದರು. ಜಾಗೀರಿಯ ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳು, ಸುಮಂಗಲಿಯೆಂದು ದೊರೆಯಾಜ್ಞೆಯಂತೆ, ಹಾಡಿ ಆರತಿಯೆತ್ತಿದರು. ಅಸ್ಥಾನದ ವಂದಿಗಳು ಒನಗೆಯನ್ನು “ಭೋ ...ಸ್ವಸ್ತಿ ...!” ಎಂದು ಘೋಷಿಸಿದರು.

ವಿಜಯವಾಮನ ತನ್ನ ಸಂಗಡಿಗರೊಡನೆ ಒಮ್ಮೆ ತೀವ್ರ ನಾಚಿಕೆ ಅವಮಾನಗಳು ಕೂಡಿದ ದೃಷ್ಟಿ ಎಸೆದ. ಅವನ ಸಂಗಡಿಗರು ಖೊಕ್ಕೊಂದು ನಕ್ಕರು. ದೀವಟಿಗೆಕಾರರು ಮೊದಲಾದವರ ವಾಮನಾಕಾರ ಅವರಿಗೆ ಸೇರಿಕೆ ಉಂಟುಮಾಡಿರಬೇಕು. ಸಂಗಡಿಗರಲ್ಲೊಬ್ಬ ದಪ್ಪನಾಗಿ ಕೊಬ್ಬಿದ್ದ ಮರಾಠಿಗ; ಒಬ್ಬ ಕೆಂಪನಾದ ಕೆಂಚು ಕೂದಲ ಕೆಂಚು ಮೀಸೆಯ ಚಟ್ಟಿಗಾರ, ಮಗದೊಬ್ಬಳು ಮಧುರೆಯ ನಾಚು—ರಂಗಿನನಾಸಿ. ಈ ನರ್ತಕಿ ವಿಜಯವಾಮನನೇಡೆ ಕಣ್ಣು ಮಿಟಕಿಸಿ, ನಾಲಿಗೆ ಚಾಚಿ ಅಣಕಿಸಿದಳು.

ಅರಸುನೆಯ ಒಳಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ಬಲಫೀಮೈಯ ಅರಸರು, ಜರ್ಜರೆಯಾಗಿ ನಿಶ್ಯಕ್ತಳಾದ ಅರಸಿಯನ್ನು ಆಧರಿಸಿ ಹಿಡಿದು ನಿಲ್ಲಿಸಿ, ಮಗನನ್ನು “ಬಾ, ಮಗೂ” ಎಂದು ಸ್ವಾಗತಿಸಿದರು ಮಗ ಸಂಪ್ರದಾಯದಂತೆ ತಂದೆಗೆ ಅಡ್ಡಬಿದ್ದು ಸಾಷ್ಟಾಂಗವೊಡಮಡಲಿಲ್ಲ. ತಂದೆಯ ಮುಖ ಕೆಂಪೇರಿತು. ತಾಯಿ ವ್ಯಾಕುಲದಿಂದ ಮಗನನ್ನೇ ದೀನವಾಗಿ ದಿಟ್ಟಿಸಿದಳು. ಮಧುರೆಯ ಮಾಯಾವಿ ಹೆಣ್ಣು ಈ ಚೋಟುದ್ದದ ಅರಸು-ಅರಸಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಹೊಟ್ಟೆಯನ್ನೆರಡೂ ಕೈಯಿಂದ ಅದುಮಿ ಹಿಡಿದು ಕೆಲ ಕೆಲ ಎಂದು ನಕ್ಕಳು. ಕೆಂಚಗಿನ ಚಟ್ಟಿಗಾರ ಗಹಗಹಿಸಿ ಕೊಡಕೊಪಗಾದ.

ಬಲಫೀಮೈಯ ಅರಸುವಿನ ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ಕತ್ತಲು ಬಂದುತಾಯಿತು. ಆದರೆ ವೀರಬೀಡಿನ ವಂಶದ ಸ್ಥೈರ್ಯ, ಘನತೆ ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ತಾನು ಕುಸಿದು

ಬಿದ್ದರೆ, ವಿಹ್ವಲನಾದರೆ, ತನ್ನನ್ನು ತಕಮುಕ್ತಿ ಹಿಡಿದ, ಮರಣಾಸನ್ನೆ ಯಾದ ಅರಸಿಯ ಪಾಡೇನು ಎಂದುಕೊಂಡು, ಯಾವ ಅವಮಾನವನ್ನೂ ಕಾಣದವನಂತೆ ನಟಿಸಿ, ಎದೆಯನ್ನಮುಕಿದ ಕ್ಲೇಶವನ್ನು ನುಂಗಿ, ಬಿಗಿದ ಕಂಠದಿಂದ “ಮಗು, ದೀರ್ಘಾಯುವಾಗು; ಕೀರ್ತಿವಂತನಾಗು. ಬಾ, ಕಾಲು ತೊಳೆ; ನಿನ್ನ ತಾಯಿ ನಿನ್ನನ್ನೇ ಕುಡು ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಬೇಕೆಂದಿ ದ್ದಾಳೆ; ಬಾ ಮಗು” ಎಂದು ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಅಂದರು.

ಈ ಗಾಂಭೀರ್ಯವನ್ನು ಕಂಡಂತೂ ಅತಿಥಿಗಳ ಕೂಟದಲ್ಲಿ ನಗೆಯ ಕೋಲಾಹಲವೇ ಎದ್ದಿತು. ಮಧುರಿಯ ಸಾನಿಯಂತೂ ಬಿದ್ದು ಬಿದ್ದು ಅರಸು ಮಗನ ಹೊಟ್ಟೆ ಚುಚ್ಚಿ ಚುಚ್ಚಿ, ಬೆನ್ನುತಟ್ಟಿ ನಕ್ಕಳು. ಅರಸು ಮಗನ ಮುಖ ಉರಿಯಿತು. ಬಹಳ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ನಗವನ್ನು ನಟಿಸಿದ.

ದೊರೆ ಅಪ್ರತಿಭರಾದರೂ, ತಮ್ಮ ರೀತಿ, ಗಾಂಭೀರ್ಯಗಳನ್ನು ಬಿಡದೆ ಕುಶಲ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದರು ಕೊನೆಗೆ ಊಟಕ್ಕಾಯಿತು.

ಊಟದ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಚಿಕ್ಕರಸ ಮತ್ತು ಸಂಗಡಿಗರು ಒಂದು ಅಸಹ್ಯ ವಾದ ಉದ್ಗಟಿತನವನ್ನು ತೋರಿಸಿದರು. ಭೋಜನಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಚಟ್ಟಿಗಾರ ಮತ್ತು ಜಾತಿಯಿಲ್ಲದ ಸಾನಿಯನ್ನು ಕೂಡಿಸಿ ಮುಖ್ಯಪ್ರಾಣನನ್ನು ಭ್ರಷ್ಟ ಪಡಿಸಿದುದೂ ಅಲ್ಲದೆ, ತನ್ನೊಡನೆ ತಂದಿದ್ದ ದೊಡ್ಡ ವಿಲಾಯತೀ ನಾಯನ್ನು ಒಳತಂದು ಊಟದ ಪಂಕ್ತಿಯಲ್ಲೇ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿದರು. ಆ ದುಷ್ಟ ನಾಯು, ಬಟ್ಟೆಲು ಎಲೆ ಮಗುಚಿದುದಲ್ಲದೆ, ಬಡವನು ಅಡುಗೆಯಾತನ ಮೇಲೂ ನೆಗೆಯಿತು ಅಲ್ಲೇ, ಮನೆಯೊಡತಿಯ ಅತಿಥಿ ಸತ್ಕಾರದ ಧರ್ಮ ನೆರವೇರಿಸಲೆಂದು ಔಪಚಾರಿಕವಾಗಿ ಕುಳಿತಿದ್ದ, ಅರಸಿ “ಭೇ!” ಎನ್ನುಲು. ಅವಳ ಮೇಲೆಯೇ ನೆಗೆದು, ಕತ್ತು ಕಚ್ಚಿ ಉರುಳಿಸಿತು. ಅರಸಿ “ಅಯ್ಯೋ” ಎಂದು ಚೀರಿಕೊಂಡಳು. ಸಾನಿ, ಚಪ್ಪಗಾರ, ಮಿತ್ರರೆಲ್ಲಾ ಹೊಟ್ಟೆ ಹುಣ್ಣಾಗುವಂತೆ ಗಹಗಹಿಸಿದರು. ಮಗ ಒಮ್ಮಿಂದೊಮ್ಮೆ ಕಾತರನಾಗಿ ನಾಯಯನ್ನು ಹಿಡಿಯಲು ಹೋಗುವೆನ್ನವಾಗ ಸಾನಿಯೂ ಚಟ್ಟಿ ಗಾರನೂ ನಿಲ್ಲಿಸಿ: “ಇರಯ್ಯ; ತಮಾಷೆ ನೋಡೋಣ” ಎಂದರು.

ಒಂದು ಕ್ಷಣ ಬಲಭೀಷ್ಮಯ ಅರಸು ದಿಗ್ಭ್ರಾಂತರಾಗಿ, ಸಿಡಿಲು

ಹೊಡೆದವರಂತೆ ನಿಂತಿದ್ದರು. ಮರುಕ್ಷಣ ಆ ಸಣ್ಣ ದೇಹದಲ್ಲಿನ ಅಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ರಕ್ತವೂ ಕುದಿದಿದ್ದಿತು ಮಿಂಚಿನ ವೇಗದಲ್ಲಿ, ಒರೆಯನ್ನೆಳದು, ತಲವಾರು “ಚಂದ್ರಾಯುಧ” ನನ್ನು ಹಿರಿದು ನಾಯಿಯೆಡೆ ಧಾವಿಸಿ ಬಲವಾಗಿ ಎರಡೇಟು ಕೊಡಲು ನಾಯಿ ತುಂಡಾಗಿ ಸತ್ತುಬಿದ್ದಿತು. ನಾಯಿಯ ರಕ್ತಮಯವಾದ ಹೆಣದ ಮೇಲೆ, ರಕ್ತ ಸಂಚಿತವಾದ ತಲವಾರನ್ನು ಹಿಡಿದು, ರುದ್ರಭೈರವನ ಭಂಗಿಯಲ್ಲಿ ಅರಸು ನಿಂತಿದ್ದರು. ಈ ವಿಚಿತ್ರ ಸನ್ನಿವೇಶ, ಈ ವಾಮನಮೂರ್ತಿಯ ರೌದ್ರಾವೇಶ, ಕಿಡಿ ಹಾಯಸುವ ಕಣ್ಣು, ಕುಣಿಯುವ ದುಬ್ಬು, ಕಚ್ಚಿದ ಟಿಗಗಳನ್ನು ಕಂಡಂತೂ ಅತಿಥಿಗಳ ನಗೆಗೆ ಮಿತಿ ಉಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಸಾಸಿಗಂತೂ ನಗೆಯುಕ್ಕಿ ಶ್ವಾಸರೋಧವಾಗುವಂತಾಯಿತು. ಚಟ್ಟಿಗಾರ ತನ್ನ ವಿಲಾಯಿತಿ ಪಾಗು (ಹೇಟು) ವನ್ನು ಮೇಲಕ್ಕೇಸೆದು ಹಿಡಿದು ಚೆಂಡಾಡಿ ತನ್ನ ಹರ್ಷವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದ ಚಿಕ್ಕರಸು ತನ್ನ ಮಿತ್ರರ ವಿನೋದಭಾವ, ಒಳಮನಸ್ಸಿನ ಕಾತರತೆಗಳ ನಡುವೆ ಹೊಯ್ದಾಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ, ಬಲಭೀಷ್ಮಿಯ ಅರಸು ಅರಸಿಯನ್ನೆತ್ತಿಕೊಂಡು ಒಳಮನೆಗೆ ಕೊಂಡೊಯ್ದರು.

ಅರಸಿಗೆ ಮೂರ್ಛೆ ತಪ್ಪಿತ್ತು. ಊಳಿಗದವಳನ್ನೂ, ಚೇಟಿಯನ್ನೂ, ಕರೆದು ಶುಶ್ರೂಷೆಮಾಡೆಂದು ಆಜ್ಞಾಸಿಸಿದರು. ಅರಸಿ ಕಣ್ಣುತೆರೆಯುವವರೆಗೆ ಪಕ್ಕದಲ್ಲೇ ಕುಳಿತು ಸಂತೈಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಪಟ್ಟರು. ಅರಸಿ ಬಾಡಿದ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ಕಾತರತೆಯನ್ನಡಗಿಸಿ, ಕಣ್ಣೀರ ಗಂಗೆಗೆ ಅಣೆಕಟ್ಟಿ ಬಿಗಿದು, ಸಾಂತ್ವನೆಯ ವ್ಯಥಿತ ನಗೆ ಮೂಡಿಸಿದಳು. ಅರಸು ನೋಡಲಾರದೆ, ಎದೆಯಲ್ಲಿ ದಹಿಸುವ ಬೇಗುದಿಯನ್ನು ಅದುಮಿಕೊಂಡು ತನ್ನ ಕಿರುಮನೆಗೆ ಹೋದರು. ಒಂದರ್ಧಘಳಿಗೆ ವಿಹ್ವಲಚಿತ್ತದಿಂದ ಶತಪಥ ತಿರುಗಿದರು. ಮನಸ್ಸು ಸ್ತಿಮಿತಕ್ಕೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಕೊನೆಗೆ ಗೀತೆಯನ್ನು ತೆಗೆದು “ಸ್ಥಿತ ಪ್ರಜ್ಞಸ್ಯ ಕಾ ಭಾಷಾ” ಎಂಬ ಫಲುಗುಣನ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ದೊರೆತುತ್ತರವನ್ನೋದುತ್ತ, ಕಂಪಿತ ಮನಸ್ಸಿನ ತಂತಿಯನ್ನು ಸ್ಥಿರಗೊಳಿಸುತ್ತಿದ್ದರು.

“ದುಃಖೇಷ್ವನುದ್ವಿಗ್ನಮನಾಃ ಸುಖೇಷು ವಿಗತಸ್ಪೃಹಃ |

ವೀತರಾಗಭಯ ಕ್ರೋಧಃ ಸ್ಥಿತಧೀರಮುನಿರುಚ್ಯತೇ ||

ಎಂದು ಓದುತ್ತಿರುವಾಗಲೇ, ಕೆಳಗಣಿಂದ ಚಿಕ್ಕರಸು ಮತ್ತು ಸಂಗಾತಿಗಳ

ನಗುವಿನ ಕೇಕೆ ಅರ್ಭಟೆ ಏರಿ ಏರಿ ಗಗನಮುಟ್ಟಿತು. ಕೊನೆಗೊಮ್ಮೆ ಈ ನಗುವಿನ ಕೋಲಾಹಲದಡೆಯಲ್ಲೊಂದು ಅರ್ತನಾದವೂ, ಈ ಅಟ್ಟಹಾಸವನ್ನು ಕ್ಷೇಣವಾಗಿ ಬೇಧಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿತು. ದೊರೆ ಸಶಂಕರಾಗಿ ಕೆಳಗಿಳಿದರು. ಅರ್ಧ ಮೆಟ್ಟಿಲಿಳಿದು, ಪುನಃ ಹಿಂಜರಿದರು; ಕೊನೆಗೆ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ನೆನೆದು, ಕುಲದೈವತ ಅಂಜನೇಯನನ್ನು ನೆನೆದು ಕೆಳಗಿಳಿದರು. ಕೆಳಗಿಳಿದು ಹಜಾರಕ್ಕೆ ಹೋಗಲಾಗಿ, ಎದೆಯನ್ನು ಸೀಳಿಸುವ ಬೀಭತ್ಸನೋಟ ಕಂಡಿತು.

ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕ ದೀಪಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಉರಿಸಿದ್ದರು. ಅರಸು ಮಗನೂ, ಸಾನಿಯೂ ಸಂಗಡಿಗರೂ, ತಾವು ತಂದಿದ್ದ ಸೀಸೆಗಳನ್ನು ತೆರೆದು ನಿರರ್ಗಳವಾಗಿ ಕುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಕುಡಿದು ಮತ್ತರಾಗಿ ಬಿದ್ದಿರುತ್ತಿದ್ದರೆ ಚಿಂತಿರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ. ಹಜಾರದ ನಡುವಿನಲ್ಲೇ ಒಂದು ಹಡೆಯನ್ನು ಕಾಂಚಿ ಹಾಕಿದ್ದರು ಅದರ ಮೇಲೆ ಬಡ ಅಡುಗೆಯನನ ವಾಮನಮೂರ್ತಿ ತಲೆಕೆಳಗಾಗಿ ನಿಂತಿತ್ತು. ಆ ಬಡಪಾಯನ ಸೊಂಟಕ್ಕೆ ದಾರವೊಂದನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ಸಾನಿ ಎಳೆಯುತ್ತ, ಕುಣಿಯುತ್ತ, ಹೊರಳಿ ಹೊರಳಿ ನಗುತ್ತ ಇದ್ದಳು. ಚಟ್ಟಿಗಾರ ಇಬ್ಬರು ಸಣ್ಣ ಓಲೆಕಾರರನ್ನೂ, ಇಬ್ಬರು ಸಣ್ಣ ಹೆಣ್ಣುಕುಗಳನ್ನೂ, ತಲೆ ತಲೆ ಹೊಯ್ದಾಡಿಸಿ ತಾಂಟಿಸಿ, ಅವರ ಬಾಯಿ ಮೂಗುಗಳೊಳಗೆ ಹೆಂಡವನ್ನು ಸುರಿಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಫಕ್ಕನೆ, ಸುಮ್ಮನೇ ಜಡವಾಗಿ ಹೆಬ್ಬಾವಿನಂತೆ ಬಿದ್ದಿದ್ದ ಒಬ್ಬ ಮಿತ್ರ,—ಆ ಮಾರಾಠಿಗ—ಧಿಡಕ್ಕನೆದ್ದ. ಆತನ ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ಹೆಂಡದ ಹೊಳಪಿತ್ತು. ಚಿಕ್ಕರಸನನ್ನು ಕುಲುಗಿ “ಎನಯ್ಯ? ನಿನ್ನ ಅಪ್ಪ ನಾಯನನ್ನೇರಿ ಹೆಗ್ಗಣದ ಬೇಟೆಯಾಡುವ ಮೋಜನ್ನು ನೋಡಬೇಡವೇ?” ಎಂದು ಸೂಚಿಸಿದನು.

ಬಲಭೀಮೈಯ ಅರಸು ದೇಹಾದ್ಯಂತವೂ ನಡುಗಿದರು. ತಲೆ ಕೆಳಹಾಕಿ, ಭಾರವಾದೆಯೊಡನೆ, ವಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಘೋರವಾದ ಘಾಯ ಪಟ್ಟವರಂತೆ, ಅರ್ಧಚೇಷ್ಟಿತರಂತೆ ತೆವಳುತ್ತ ಅರಸಿ ಮಲಗಿದ್ದ ಶಯ್ಯಾಗೃಹಕ್ಕೆ ನಡೆದರು. ಹಣೆಯನ್ನು ಅದುಮಿ ಸಂಯಮಿಸಿಕೊಂಡರು. ಒಳಗೆ ಕುಳಿತಿದ್ದ ದಾಸಿಯನ್ನು “ನಡೆ ನೀನು; ನಾನಿರುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ಹೊರಕಳಿಸಿದರು. ಅರಸಿ ನಿಶ್ಚೇಷ್ಟಿತಳಂತೆ ಮಲಗಿದ್ದಳು. ಅರೆನಿದ್ದೆಯಲ್ಲೂ ಮುಖದಲ್ಲಿ

ಮುಗಳು ನಗೆಯದ್ದಿತು. ಎಲ್ಲೋ ಸ್ವನ್ನಲೋಕದಲ್ಲೊಬ್ಬ ಮುದ್ದುಮಗನ ಕನಸು ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದಿರಬೇಕು. ದೊರೆ ನಿಂದ್ರಿಸಿದ್ದಾಕೆಯನ್ನುದ್ದೇಶಿಸಿ: “ಮಗನನ್ನು ಕಂಡು ಪ್ರಾಣ ಬಿಡಬೇಕೆಂದು ಛಲ ತೊಟ್ಟಿ ನಿನ್ನ ಹಠ ದಂತೆ ಆಗಲಿ” ಎಂದರು. ತನ್ನ ಒರೆಯಿಂದ ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಹಿರಿದರು. ಆ ಸೊರಗಿದ ಕತ್ತಿನಮೇಲೆ, ಆ ರುಗ್ಗ ಶರೀರದ ಮೇಲೆ, ವೃದ್ಧವಾಗಿ, ಪ್ರೀತಿಯಿಂದೆಂಬಂತೆ, ಆದರೆ ತೀಕ್ಷ್ಣವಾಗಿ, “ಚಂದ್ರಾಯುಧ” ತಲವಾರನ್ನೆಳೆದರು. ತುಟಿಯ ಮೇಲೆ ಆ ಕನಸಿನ ಅರನಿದ್ದೆಯ ಮುಗುಳುನಗೆ ಆಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಅರಸಿಯ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿತು.

ಅರಸು ತನ್ನ ಕಿರುಮನೆಗೆ ನಡೆದರು ಆಳೊಬ್ಬನನ್ನು ಕರೆದು, ಕುದರೆಯ ಲಾಯದಿಂದ ದೊಡ್ಡ ನೀರಿನ ಮರಿಗೆ ತುಂಬಾ ಬಿಸಿ ನೀರು ತುಂಬಿತರಲು ಆಣತಿಯತ್ತರು. ಬೆಚ್ಚನ್ನು ನೀರಿನ ದೊಡ್ಡ ಮರಿಗೆ ಬಂದಿತು. ದೊರೆ ಕತ್ತಿನಿಂದೊಂದು ಚಿನ್ನದ ಹಾರವನ್ನು ತೆಗೆದು ಆಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು, ದಿಗ್ಭ್ರಾಂತನಾದ ಆತನನ್ನು “ನಡೆ” ಎಂದು ಕಳಿಸಿ, ಬಾಗಿಲು ಅಗಣೆ ಹಾಕಿ ದ್ರವ್ಯಪಡಿಸಿದರು.

ಆಮೇಲೆ ಆ ಅಗಲವಾದ ಬಿಸಿನೀರಿನ ಮರಿಗೆಯೊಳಗೆ ಕುಳಿತರು. ಆ ಮರಿಗೆ ವಿಶಾಲವಾಗಿತ್ತು, ದೊರೆಯ ಕಾಯ ಅನುಕೂಲವಾಗಿ ಚಿಕ್ಕದಾಗಿತ್ತು.

ಸೊಂಟದಿಂದ ಅರಸಿಗೆ ವಿಮೋಚನೆಯಿತ್ತು ಚಂದ್ರಾಯುಧವನ್ನು ತೆಗೆದರು. ತನ್ನ ಎಡ ತೋಳನ್ನು ಬಿಗಿಯಾಗಿ ಒತ್ತಿ ಹಿಡಿದು, ಶುದ್ಧ ರಕ್ತನಾಳವೊಂದನ್ನು ಕಂಡು ಹುಡುಕಿ, ತೀಕ್ಷ್ಣವಾಗಿ ಪ್ರಹರಿಸಿದರು. ಬಳಿಯಲ್ಲೋ, ರನ್ನನ ಗದಾಯುಧದ ಹೊತ್ತುಗೆಯನ್ನು ಮೊದಲೇ ಇರಿಸಿ ಕೊಂಡಿದ್ದರು.

ಗಾಯಹೊಂದಿದ ತೋಳನ್ನು ಬಿಸಿನೀರಿನಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ ಸಿಟ್ಟಾಯಿತು. ಬಿಸಿ ನೀರೊಳಗೇ ಕುಳಿತು, ಸುಖವಾಗಿ ಒರಗಿ, ಬಲಗೈಯಲ್ಲಿ “ಗದಾಯುಧ” ವನ್ನು ಹಿಡಿದು, ಸುಯೋಧನನು ನೀರಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ ಜಲಸ್ಥಂಭ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಜಿಸಿಸುವ ಭಾಗವನ್ನೊದ್ದುತ್ತಿದ್ದಂತೆ, ಸುಖವಾಗಿ, ಶಾಂತ

ವಾಗಿ, ಜೊಂಪಡರಿತು; ಕಣ್ಣಿಗೆ ನಿದ್ದೆ ಹತ್ತಿತು. ಕೆಲಕ್ಷಣಗಳಲ್ಲಿ, ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಮಿಂಚಿನಗೆರೆ ಸುಳಿದಂತೆ, ಆ ಮರಿಗೆಯ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಕೆಂಪಿನೊಂದು ರೇಖೆ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡಿತು. ಇನ್ನು ಕೆಲಕ್ಷಣಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಂಪಿನ ರೇಖೆ ದಟ್ಟವಾಗಿ ಬೆಳೆದು, ಆಕಾಶವನ್ನು ಆಚ್ಛಾದಿಸಿದ ಮೋಡದಂತೆ, ನೀರನ್ನೆಲ್ಲಾ ವ್ಯಾಸಿಸಿತು. ನೀರೆಲ್ಲಾ ಕಡುಗೆಂಪು ಆಗಲಿಲ್ಲ ಅನ್ನಿ. ಹಾಗೆ, ಆ ಸಣ್ಣ ದೇಹದಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ನೆತ್ತರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ವಿ. ಸಿ. — (ವಿಶ್ವವಿಖ್ಯಾತ ಸಾಹಿತಿ, ದಾರ್ಶನಿಕ ಮತ್ತು ಮೇಧಾವಿ ಆಲ್ಫ್ರೆಡ್ ಹಕ್ಸಲಿಯ "ಸರ್ ಹರ್ ಕ್ಯುಲಿಸ್" ಕಥೆ ಓದಿ.)

“ಶ್ರೀನಿವಾಸ” ರ ಪುಸ್ತಕಗಳು

ಕೆಲವು ಸಣ್ಣ ಕತೆಗಳು

ಬಿನ್ನಹ (ಗೀತೆಗಳು)

ಶಾಂತಾ (ಸಣ್ಣ ದೃಶ್ಯ)

ಸಾವಿತ್ರಿ (, ,)

ಸಣ್ಣ ಕತೆಗಳು

ಸಾಹಿತ್ಯ (ಉಪನ್ಯಾಸ)

ಅರುಣ (ಪದ್ಯಗಳು)

ವಿಮರ್ಶೆ ೧, ೨, ೩, ೪ (ಲೇಖನಗಳು)

ಉಷಾ (ಸಣ್ಣ ದೃಶ್ಯ)

ಸುಬ್ಬಣ್ಣ (ಕತೆ)

ತಾಳೀಕೋಟಿ (ನಾಟಕ)

ನಾಲ್ಕು ಸಣ್ಣ ಕತೆಗಳು

ಕನ್ನಡದ ನೇವೆ (ಭಾಷಣ)

ತಾನರೆ (ಪದ್ಯಗಳು)

ಮಂಜುಳಾ (ನಾಟಕ)

ಜನತೆಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿ (ಉಪನ್ಯಾಸ)

ಚೆಲುವು (ಪದ್ಯಗಳು)

ಶಿವ ಭಕ್ತಪತಿ (ನಾಟಕ)

ಯಶೋಧರಾ (ನಾಟಕ)

ಮಲಾರ (ಪದ್ಯಗಳು)

ಸಣ್ಣ ಕತೆಗಳು ೪, ೫, ೬, ೭, ೮, ೯

ಜನವದ ಸಾಹಿತ್ಯ (ಉಪನ್ಯಾಸ)

ತಿರುವಾಣಿ (ನಾಟಕ)

ಕಾಕನಕೋಟಿ (, ,)

ಶ್ರೀ ರಾಮಕೃಷ್ಣ (ಚರಿತ್ರೆ)

ರವೀಂದ್ರನಾಥ ತಾಕೂರರು*

ಆದಿಕವಿ ವಾಲ್ಮೀಕಿ

ಗೌಡರಮಲ್ಲಿ (ಪದ್ಯಕಥೆ)

ರಾಮನವಮಿ (, ,)

ಮೂಕನ ಮಕ್ಕಳು (, ,)

ತಾಯ್ನುಡಿಯ ತಮ್ಮಡಿ (ಭಾಷಣ)

ನವರಾತ್ರಿ ೨, ೩, ೪, ೫ (ಕವನ ಕಥನ)

ಚಿತ್ರಾಂಗದಾ (ಭಾಷಾಂತರ)

ಸುನೀತಿ (ಪದ್ಯಗಳು)

ಪ್ರಸಂಗ (ಲೇಖನಗಳು)

ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಪುಸ್ತಕಗಳು

Popular Culture in Karnataka (cloth bound)

The Poetry of Valmiki (cloth bound)

Short Stories (4 Volumes)

Subbanna (A Story)

Rabindranath Tagore (cloth bound)

“ ಅಶ್ವತ್ಥ ”

ಸಣ್ಣ ಕತೆಗಳು

ಜೀವನ ಕಾರ್ಯಾಲಯ ಬಸವನಗುಡಿ ಬೆಂಗಳೂರು ೪

* ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಪ್ರಕಟನೆ

ಸಾಧನ ಮುದ್ರಣಾಲಯ
ಧಾರವಾಡ

